

Giới thiệu Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối

Truyện Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối, chỉ vì chuyện trong giới game hiện nay mà đối đầu nhau quyết liệt, trong thế giới game là một thế giới ảo không có điều nào là thật.

Ngày nay không những chỉ có nam mê game mà còn có cả nữ nữa, có khi còn chơi giỏi hơn cả nam. Bây giờ đang xuất hiện bốn nữ hào kiệt xuất hiện đứng đầu trong bảng PK mà còn đứng đầu nữa. Dù đã quy ẩn giang hồ, nhưng đoạn giai thoại này vẫn khiến người ta phải nói đến say sưa.

Nói chung chỉ có người trong giới game mới hiểu được những gì trong đó, chỉ phù hợp với giới trẻ hiện nay nhưng chỉ một số mà thôi. Thật ra nếu chúng ta biết phân biệt đâu là thật đâu là ảo thì mới thực sự nên bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

“Mẹ ơi, treo máy, mẹ đi rồi! Ha ha!” Tiêu Bảo Bối xém nhảy dựng lên, đứng trên cao nhìn Vy Vy ngồi ghé, “Ha ha, con thắng rồi! Ha ha ha ha!”

Vy Vy nhìn con gái đang hưng phấn, trên mặt lộ ra nụ cười nham hiểm mờ ảo: “Đại thần, con gái anh bắt nạt em! Năm đó anh bắt nạt em là đủ lắm rồi, bây giờ con gái anh lại bắt nạt em, em làm sao mà sống đây!” Vy Vy nhìn Tiêu Nại mới ra khỏi phòng tắm, lớn tiếng lên án. Kết hôn mười mấy năm, đại thần là ‘ăn’ Vy Vy nhiều nhất.

Tiêu Nại nhìn con gái mình, lại nhìn vợ mình một chút, thấy nhưng không thể trách, quay đầu vờ nhắc nhở con nói: “Vũ Tiểu, con, bây giờ đi pk với Bảo Bối, Vy Vy, em theo anh về phòng đi!”

Đại thần không hổ là đại thần, chỉ ra lệnh một chút, mọi người đều ngoan ngoãn chấp hành.

Tiêu Bảo Bối nóng nảy: “Ba à, đừng có làm thế, con đẹp hơn vợ ba, trẻ tuổi hơn vợ ba, kỹ thuật lại tốt hơn vợ ba, dù ba không trông mặt mà bắt hình dong, vì sao không lấy năng lực chọn người chứ!” Tiêu Bảo Bối lòng đầy căm phẫn, “Mẹ à, mẹ thật ác nhé, mỗi lần đều tìm anh với ba, biết rõ con không chơi được họ, còn bắt nạt con như vậy!”

“Khi nào thì kỹ thuật của con kém hơn mẹ, mẹ sẽ không thế nữa, hắc hắc!~” tâm tình Vy Vy bay bay..

“Ba ơi ba ơi, con là do mọi người nhặt được à? Đãi ngộ khác biệt thật đấy!”

Nét mặt đại thần lạnh nhạt: “Mẹ con là vợ ba, con là con gái của ba, thứ tự đến trước và sau, hiểu không? Vũ Tiểu, lên!” Bỏ một câu, rồi mặt mày hớn hờ đi theo vợ yêu quý vào phòng ngủ.

“Anh buông tha cho em đi, anh không thể cấu kết với ba mẹ làm việc xấu được!” Bảo Bối mở to mắt “Đừng mà! Sao anh lại ép em pk ? Em không muốn, em không muốn chết không muốn rớt level! Nếu không, anh nương tình đi, cũng không nhất thiết phải đánh không chừa giọt máu nào chứ!”

Về mặt Bối Vũ Tiểu kiên quyết Nói xong “Không thể nào”, đầu võ, Đông Phương Bảo Bối sẽ chết thảm thiết, rớt nửa cấp. Mới vừa vào bang phái của Đông Phương Tiểu, trưởng lão Đông Phương Bảo Bối lại bị giết cực kỳ bí mật lần nữa.

“Đông Phương Tiểu, Đông Phương Bảo Bối đây không giết anh, thế không làm người!” Ban đêm yên tĩnh, trong căn nhà ba tầng đồng hào bằng bạc, giọng nữ thê lương truyền ra, kinh động số lớn người vô tội!

Bối Vũ Tiểu và Tiêu Bảo Bối cơ hồ là tổng hợp lại của đại thần và Vy Vy (chẳng hiểu sao hai người lại ko cùng họ), kế thừa vẻ đẹp, trí tuệ và kỹ thuật của cha mẹ. Tiêu Bảo Bối giống Vy Vy hơn phần nửa, Bối Vũ Tiểu lại hơn phần nửa giống đại thần, so với Bảo Bối càng có trí tuệ cao siêu hơn.

Tiêu Bảo Bối có khi cũng rất buồn bực, rõ ràng Bối Vũ Tiểu chỉ so ra sớm khời bụng Vy Vy hơn cô có vài phút, vì sao lại khác biệt nhiều như thế? Ưu điểm trên người cha mẹ, trình độ sử dụng trên người Bối Vũ Tiểu, đều lớn hơn mình vài lần.

Tên của Tiêu Bảo Bối và Bối Vũ Tiểu, đều liên quan đến cha mẹ họ, tiêu, bảo, bối, bối, vũ, tiểu. Nghe nói đại thần vốn muốn để con mình tự chọn chữ trong từ điển, nhưng hai đứa bé này, vừa thấy đến tự điển liền khóc, đại thần và Vy Vy đều bị chấn động .

Vì thế vâng theo ý kiến cha mẹ, trai gọi là Bối Vũ Tiểu [mẹ Vy Vy thích con trai], gái gọi là Tiêu Bảo Bối [mẹ đại thần thích con gái], tên hai người, liền định như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Ngày hôm sau, Bảo Bối vô cùng u oán vào trò chơi.

Đồng Phương Duyệt: Bảo Bối, sao cậu lại rớt level?

Đồng Phương Bảo Bối: Bị đầu heo chém, thật không nể mặt, chém mình đến chết mới thôi.

Đồng Phương Duyệt: Nguy hiểm thật, đổi lại là mình, cũng không có lực miễn dịch với đầu heo đâu!!

Đồng Phương Duyệt: Rốt cuộc cậu chọc đầu heo nào, bằng thực lực của cậu, không chết thì cũng thảm thiết a! Lại càng đừng nói, vài ngày rụng vài cấp!

Đồng Phương Bảo Bối: Một người phụ nữ, nhưng bà ấy không đáng sợ, đáng sợ là hai gã đàn ông khủng bố sau lưng bà ấy!

Đồng Phương Duyệt: Chờ bọn Sanh Li lên, chúng ta lập tổ đội, đi đánh chúng chết trăm lần. Tốt xấu gì chúng ta cũng có chút danh tiếng trong chốn giang hồ, cũng không thể để người ta bắt nạt được.

Đồng Phương Bảo Bối: Không cần đâu, đây là ân oán cá nhân, không dám làm phiền chúng bang, cũng may trang bị của mình là cao nhất, không đến mức sẽ lọt khỏi bang pk.

Đồng Phương Duyệt: Không phải sợ, có đại thần Sanh Li này ở đây, còn sợ thất bại sao?

.....

Bảo Bối 囧, sợ thua mới không cho báo thù đấy, giáo chủ tuy là đại thần cấp bậc cao, nhưng hai người trong nhà, là two+two đại thần = four đại thần đấy, một đại thần đủ dùng thế nào? Chẳng may thua, các cậu chắc chắn sẽ bị đánh chết! Huống chi ba mẹ ngoài chơi với tôi [đương nhiên là mẹ sẽ theo tôi, ba thì theo mẹ, mọi người khỏi xem, rõ là đái ngô khác biệt mà], gần như là không đăng nhập. Hơn nữa ông anh đầu heo cũng không hay lên, nhớ ngày đó người nào đó chém tôi trong trò chơi này, các cậu còn tìm được họ không? Huống hồ ông anh gần nhất mới nhập Đồng thân giáo, nội chiến không tốt đâu!

Kết quả là.....

Đồng Phương Bảo Bối: Rất phiền toái, Sanh Li bận mà! Cái mác quá lớn mình mới không nổi, “Đội Kè thù” của mình thì Hành tung bất định, tìm họ mình ngại lao lực lắm.

Thật ra Bảo Bối không phải thường gặp đại thần Sanh Li, cô chỉ làm chuyện của mình, có khi làm nhiệm vụ khắp nơi như các nữ bang chúng khác đến cạnh Sanh Li, tuy Bảo Bối cũng thuộc cấp bậc hảo sắc, nhưng vẫn cảm thấy thẹn với lòng.

Đồng Phương Duyệt: Không có việc gì, mình và Sanh Li rất quen thân, chuyện nhỏ như thế sẽ giúp thôi.

Đồng Phương Bảo Bối: Đừng đi, mình có lòng Bò Tát, đại nhân đại lượng, tha cho chúng!_

Đồng Phương Duyệt: Nhìn không ra Bảo Bối vẫn còn là người lương thiện đấy! Có việc mình out trước, các cậu cứ từ từ chơi!

Đồng Phương Bảo Bối: Ừ bye bye! Duyệt Nhi à, cậu mới trốn khỏi cái Lục Yên Các bt kia, vì sao lại vào Đồng thân giáo chứ.

Nhớ ngày đó giáo chủ Sanh Li vừa kéo Đồng Phương Duyệt vào bang phái, nhóm bang chúng vẫn có chút bất mãn, bao gồm Bảo Bối, đối thủ từng một mất một còn lại biến thành chiến hữu, cho dù lòng dạ có rộng thùng thình, cũng khó miễn khỏi oán hận. Vì thế Bảo Bối dựa vào thân phận trưởng lão của mình, trên danh nghĩa là thí nghiệm nhập giáo, thật ra nghĩ đến cái “lỡ tay” giết chết Đồng Phương Duyệt, làm người ta nể mặt tư vị rớt cấp, tốt xấu gì trên bảng pk, mình cũng cao hơn cô ta hai hạng. Cho nên Bảo Bối sẽ chọn cách đáng khinh nhất,,, quyết đấu,,, Bảo Bối là kiếm khách hồng y, Đồng Phương Duyệt là bác sĩ áo lam, phương diện công kích Bảo Bối tuyệt đối chiếm ưu thế. Bất đắc dĩ đôi phương không phải dạng giá áo túi cơm, chạy chuẩn, thêm máu đúng lúc, trận chiến này, ước chừng giằng co 15 phút, Bảo Bối thắng trong nguy hiểm. Quả thật hoàn toàn toi, toi Duyệt Nhi cũng toi cả Sanh Li. Trong lòng đồng thời mắng ba người nhà, hại nặng roi cấp, thực lực đều giảm xuống không ít! Bảo Bối vẫn cảm thấy Duyệt Nhi và Sanh Li có quan hệ, lòng hiếu kỳ rốt cuộc không giấu nổi, liền trực tiếp hỏi Duyệt Nhi.

Đồng Phương Duyệt: Minh nhập giáo, là vì một chàng trai!

Đồng Phương Bảo Bối: Gào thét! Minh đoán đúng rồi, đúng là cậu có gian tình với Giáo chủ Sanh Li!

Bảo Bối ngoài miệng thì nói như vậy, trong lòng đã có chút bất bình, thần cấp lớn như vậy, làm nhiệm vụ vợ chồng, đánh quái, vợ chồng pk dễ như trở bàn tay. Gần quan được ban lộc mình còn chưa có cơ hội quen Sanh Li, không thể tưởng được vài ngày ngắn ngủn, để một cô gái xa lạ chiếm tiên cơ.

Bảo Bối vừa tiếc hận, vừa tự trách mình không quý trọng cơ hội bắt chuyện với đại thần Sanh Li.

Đồng Phương Duyệt: Không phải Sanh Li, không nói gạt cậu, Sanh Li trong hiện thực là bạn học của mình, cha mẹ bọn mình cũng quen nhau, cho nên quan hệ không tồi. Bạn trai của mình trước đó không lâu vào bang, mình cũng vào theo.

Trong lòng Bảo Bối tràn ra một tia mừng thầm, cô còn có cơ hội, phải nắm chắc! Cũng nhin không được tò mò, muốn biết phu quân Duyệt Nhi là thần thánh phương nào.

Đồng Phương Bảo Bối: Đó là vị nhân huynh nào?

Đồng Phương Duyệt: Bảo Bối mình tin mới nói cho cậu, cậu đừng nói cho người khác.

Đồng Phương Bảo Bối: Mình luôn có ý thức trung thực mà.

Đồng Phương Duyệt: Là Đồng Phương Tiểu đấy! Trước đó không lâu anh ấy cũng vào mà?

.....

Đồng Phương Bảo Bối:.....

Đồng Phương Duyệt: Sao thế, Bảo Bối?

.....

Bảo Bối kinh hãi, mắt mở còn lớn hơn cả mắt mèo đen. Lặng im sau một lúc lâu, tay còn run rẩy, run rẩy gõ nhầm cả phím

Đồng Phương Bảo Bối: Mình vừa mới đi toilet, cậu nói ai, là Đồng.. Phương.. Tiểu.. Sao?

Đồng Phương Duyệt: Đúng vậy, làm sao thế?

Đồng Phương Bảo Bối: Phát triển thành hiện thực à?

Đồng Phương Duyệt: Bọn mình là từ hiện thực vào trong trò chơi.

Bảo Bối lại bị chấn động thật sâu, tuy nói mới tốt nghiệp trung học, ông anh lảng nhãng, ngay cả bạn gái cũng lừa tới tay. Xem xét lại mình, ngay tay bé trai còn chưa được nếm mùi vị, vì thi vào trường A, cự tuyệt vô số vệ tinh, bây giờ giấc mộng hiện thực, vốn nghĩ có thể sớm thoát khỏi danh hiệu độc thân hơn anh trai, không ngờ lại chậm một bước. Ai! Người tính không bằng trời tính, ngay cả phương diện này ông anh cũng cao hơn mình, thật sự là thần cấp mà! Bỗng nhiên trong lòng Bảo Bối trào ra mấy cái đầu, rất muốn trông thấy chị dâu tương lai sẽ có dáng vẻ gì, vì thế.....

Đồng Phương Bảo Bối: A. Đừng nói, năm nay cậu bao nhiêu?

Đồng Phương Duyệt: 19, chuẩn bị học trường B, cậu hỏi cái này để làm gì?

Đồng Phương Bảo Bối: Không có việc gì, chỉ hỏi một chút, mình cũng trường B, hắc hắc..

Trong lòng Bảo Bối nghĩ gian: Khó trách, tên Bối Vũ Tiểu kia từ bỏ cơ hội vào trường A để bắt nạt cô, thì ra là ở B có người có sức hấp dẫn lớn hơn...

Đồng Phương Bảo Bối: Duyệt Nhi, cậu ở thành B hả?

Đồng Phương Duyệt: Đúng vậy

Đồng Phương Bảo Bối: Mình, có thể gặp cậu ăn bữa cơm không?

Tuy nói yêu cầu này rất đường đột. Nhưng Bảo Bối thật sự rất muốn biết, Duyệt Nhi trông như thế nào, có thể mỗi cô em gái đều có suy nghĩ như thế, vội muốn biết bạn gái của anh trai, huống hồ gần đây Bảo Bối thấy anh hòa nhã hơn hẳn, chắc là đến mức đó rồi.

Đồng Phương Duyệt: Được, có thể! Đi đâu đấy?

Đồng Phương Bảo Bối: Mình biết có quán nấu canh cá không tệ, ăn ngon lắm, không bằng đi đến đó đi!

Đồng Phương Duyệt: Có đúng không, là quán gần ký túc xá à?

Đồng Phương Bảo Bối: Đúng thế! Sao cậu biết?

Đồng Phương Duyệt: Cái đó. Anh Tiểu đưa mình đến ăn!

Bảo Bối lại 囧, không thể tưởng tượng được đã phát triển đến trình độ này, mình thật là không theo kịp thời đại, lạc hậu lạc hậu mà!

Đông Phương Bảo Bối: Anh Tiểu của cậu thật sự là thần thông quảng đại! Cậu biết là được rồi, hẹn mấy giờ?

Đông Phương Duyệt: 5 giờ rưỡi nhé

Đông Phương Bảo Bối: Ok, vậy 5 rưỡi

Đông Phương Duyệt: Minh mạng bạn được không?

Đông Phương Bảo Bối: Có thể chứ! Đúng rồi mình có chuyện, phải out trước, 88 (*).

(*) đồng âm- bye bye

Nói xong, avatar của Đông Phương Bảo Bối liền tối sầm xuống.

Duyệt Nhi khóc, [mình còn chưa nói với cậu, mình mạng đại thần Sanh Li đi mà!]

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiểu Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

“Người mẹ thân yêu trẻ trung xinh đẹp của con, có thể cho con mấy đồng tiền dư không?” Bảo Bối chạy vào phòng ngủ của Vy Vy và Nại Hà, “Tiền của con, vài ngày trước mua di động rồi!”

“Có lợi gì không?” Vy Vy buồn bực, đứa con này, rất ít khi chủ động xin tiền cha mẹ.

Bảo Bối hưng phấn: “Chiều con muốn đi gặp bạn trên mạng.”

“Thật à? Trai hay gái?” Vy Vy sáng mắt!

“Con gái mà, nếu cô ấy không phải gay hay là gặt mẹ, thì chắc là cùng loại!”

Vy Vy trầm tư, tiện đà mở miệng: “Con gái à, mẹ phát hiện con mặt quần áo quá ít, cho nên mẹ quyết định, cũng đi mua quần áo với con, ra ngoài không thể đánh mất mặt mũi Tiêu gia được!”

Cũng không quần Bảo Bối có đồng ý hay không, cuồng nhân mặc cả Vy Vy kéo siêu nhân trả giá Tiêu Bảo Bối đi thẳng lên đường!

[Đoạn mua quần áo khỏi viết nha]

Đi đến chợ vương phủ, vòng vào một cửa hàng cũ, hai mẹ con liền bắt đầu hành trình mua đồ, chọn lựa nhiều lần, Vy Vy chọn giúp Bảo Bối chiếc áo phông với thất lưng xanh nhạt, ở dưới là một chiếc váy trắng có nếp uốn đến gối cân xứng, một đôi giày phấn trắng, tôn lên dáng người Bảo Bối, xa nhìn trong sáng, gần xem quyến rũ, vào trong mắt người khác, có thể nhìn hương vị khác thường. Đây là theo như lời Nhị Hi “Vẻ đẹp hành xác”.

Vy Vy nhìn con gái xinh đẹp động lòng người, so với mình năm đó còn hơn ba phần, không khỏi tự hào [gen của mình và đại thần thật không tệ , tùy tiện sinh đứa con, đều xinh như thế] tự đắc ỉn!

Bảo Bối đang muốn phí nước miếng ép giá, lúc này nhân viên cửa hàng đi ra, nhìn nhìn Vy Vy, “Là cô, tốt lắm tốt lắm, tôi nhất định cho cô giá bán sỉ! Công lực ép giá của cô, tôi lĩnh giáo nhiều rồi!”

Vy Vy ngược lại cho là vinh quang: “Cô còn chưa lĩnh giáo qua chiêu của con gái tôi đâu, con bé là trò giỏi hơn thầy đấy!”

Nhân viên cửa hàng hơi sợ, nhìn Bảo Bối, xác định Vy Vy không phải nói chuyện giật gân, lòng còn sợ hãi nói: “Quên đi, ần bán sỉ giảm còn 90% cho cô, tổng cộng 280.”

Bảo Bối mở miệng: “Mẹ cháu không phải khách quen sao? Cửa hàng cô đối với khách quen thế à? Đến cửa hàng khác, khách vip đều được giảm một nửa , hơn nữa, cô nhìn chất vải này.....”

“Vải này tốt lắm mà, là loại tốt nhất ở chợ đấy, rất nhiều quần áo đều dùng loại này.” Nhân viên cửa hàng vội vàng giải thích.

“Rất nhiều quần áo đều dùng cho nên còn kém đấy, cô chưa từng nghe nói ‘Vật cực tất phản’ (1) sao? Nhìn nhìn lại kiểu dáng này?”

(1) sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại

Nhân viên cửa hàng nom nóp lo sợ trả lời “Kiểu dáng tuyệt đối là độc nhất vô nhị!”

“Nguyên nhân vì độc nhất vô nhị, cho nên không đủ đại chúng hoá, người khác ngay cả xem cũng không thèm, làm sao có thể thương thức quần áo này đây? Các cô gọi đây là gì, lừa gạt khách hàng à” Bảo Bối hét như khướu.

Nhân viên cửa hàng roi lệ.....“Đừng nó nữa, coi như tôi bán cho các người 250 được không?”

“250 vẫn khó nghe. Làm cái may mắn ,200 thế nào?” Bảo Bối ép người chết không đền mạng.

“Được, bán cho cô” Nhân viên cửa hàng cắn răng một cái, bất cứ giá nào ..

Vì thế chiến tích ép giá bất bại của Vy Vy và Bảo Bối thêm mùa thu hoạch về nhà.

5 giờ . Bảo Bối chuẩn bị ra ngoài

Vy Vy dặn: “Chẳng may đối phương là gay, trước tiên gọi điện thoại về nhà! Mẹ sẽ dẫn bộ đội tinh anh đến chém”

Tieu Bảo Bối lại nhìn giờ, tựa hồ còn đang chờ gì đó.

Lúc này, truyền đến tiếng mở cửa, hai mắt Bảo Bối tỏa sáng, vọt tới cửa, vừa thấy người vào là Tiểu Nại, ánh mắt sáng ngời nháy mắt âm thầm xuống, vô lực hỏi: “Ba à, anh đâu?”

Tiểu Nại liếc Bảo Bối một cái: “Nó đang lập trình, tối nay mới về!”

“Sao lại thế!” Bảo Bối sụp đổ, vậy kế hoạch vĩ đại nàng già vờ gần gũi với ông anh trước mặt chị dâu Duyệt Nhi, khiến Duyệt Nhi ghen, khiến tình yêu thuận buồm xuôi gió của ông anh suy sụp không phải là đi toi toàn tập à? Đừng mà!! Bảo Bối roi lệ.....

“Tìm anh con là có âm mưu gì?” Đại thần nhìn con gái khác thường của mình, lên tiếng hỏi.

“Không có việc gì cả.. Ba, con muốn đi gặp bạn trên mạng, đi trước, anh về thì bảo anh gọi cho con, ra ngoài mà cả điện thoại cũng không mang....”

Đại thần chau mày “Bạn trên mạng? Ở đâu?”

Bảo Bối tròn mắt: “Ở cửa hàng Giang Li, rất an toàn.. Đối phương là nữ, hệ số bị tấn công của con gái ba không cao đâu.” Buồn bực đê buồn bực, kế hoạch không thực hiện được ...

Đại thần hơi suy nghĩ một chút: “Vậy con chờ lát nữa, chúng ta cũng đi ăn cơm chiều, sẽ không làm phiền con!” Quay đầu: “Vy Vy, thay quần áo, chúng ta đi ra ngoài ăn, để lại chữ cho Vũ Tiểu, gọi nó đến.”(Vô.10....Ảnh....Các....<https://qttp.wordpress.com/>)

Hơi ngần ra, mang theo vui sướng gặp bạn trên mạng [bạn trên mạng của con gái], cùng hưng phấn ăn canh cá, vội thay quần áo, chuẩn bị sắp xếp...

Bảo Bối choáng váng: “Ba à, con nào phải trẻ con, cùng đi ăn cơm cùng mua quần áo, đừng phải sắc lang cũng sẽ kêu cứu mạng mà, vài năm nữa còn phải sinh con, đừng lo lắng cho con, tuy rằng con rất cảm động...” Nhào vào trong lòng đại thần, làm nũng..

Tiểu Nại trầm mặc một hồi, nói: “Bảo Bối, chú Ngu Công và Hầu Tử Từ hẹn chúng ta ăn cơm, con đến chỗ con, chúng ta đi ăn chỗ chúng ta..” Đẩy ra, xoay người, mở cửa. “Vy Vy, đi thôi!”

Tieu Bảo Bối hóa đá..... Rất lâu sau, Vy Vy đến lay cô, cô mới yếu ớt nói một câu: “Mẹ. Không phải con được thừa kế tai họa trên hoa ghen nguyệt của mẹ hồi trẻ chứ.....”

Vy Vy cốc mạnh cô một cái: “Tuy vệ tinh của mẹ không ít, nhưng ba con là mối tình đầu, cũng là mãi mãi của mẹ!”

“Đúng như anh nói, mẹ bị giết trong chớp mắt...”

Ba ngồi trên xe không động đậy, Bảo Bối liếc ba mẹ mình, trong lòng có chủ ý, sao lại biến bữa cơm của riêng mình, đơn giản biến thành “Con dâu gặp cha mẹ chồng”? Đầu óc bắt đầu vận động rất nhanh...

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tieu Bảo Bối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

5 giờ 20, trường A.

Bảo Bối đã đi xuống xe ở cửa đông, đi bộ vào nhà hàng kia, ngồi gần cửa sổ là Ngu Công và Hầu Tử Tửu, còn có Mo a za, cùng với cha mẹ mình, Bảo Bối giờ giờ tay, xem như chào hỏi qua.

Tầm mắt dao động, Bảo Bối đi tới, lại không chú ý tới chân phía trước, lao đảo một cái, đụng vào trong một hơi thở trong trẻo lạnh lùng, Bảo Bối mở mắt ra, nhìn người bị mình đặt dưới thân, mày tuấn lãnh, ngũ quan sâu, là một loại đẹp trai như ba với ông anh trai, ừm, đáng về không tới đâu. ...

Ánh mắt lạnh lùng chiếu vào mắt Bảo Bối, Bảo Bối nhất thời tỉnh lại, bây giờ không phải lúc hảo sắc, nào có ai coi người ta là đệm thịt lại còn đi bình luận đáng về bên ngoài của người ta...

Đứng lên bằng tốc độ nhanh nhất, Bảo Bối ngượng ngùng cúi đầu: “Xin lỗi.”

“Nếu tôi nói có sao.” Giọng trầm thấp không có nửa điểm ngữ điệu như trước, Mộ Sanh bật cười, nhìn cô gái cúi đầu trước mắt.

Bảo Bối bỗng dừng ngẩng đầu, chống lại cặp mắt hút hồn như gương mặt kia, lại đắm chìm lần nữa, cứ nhìn chăm chăm người ta như thế, thời gian ngưng đọng, chung quanh yên tĩnh, tim đập kịch liệt, động đất luân phiên, tận thế

Một hồi lâu, Bảo Bối mới hồi phục tinh thần lại, mặt “ửng” đỏ, chết rồi. Nhanh chóng cúi đầu, lại ngẩng đầu: “Vị nhân huynh này nước nhỏ mắt của anh được đây, mua ở đâu thế?”

Mộ Sanh nhìn cô, có chút đắm chiều mỉm cười... Xoay người, rồi đi..

Bảo Bối tro mắt nhìn, đại soái ca kia đến gần cửa sổ, bỗng nhiên linh ngộ có phải bữa nay cô đã quên chuyện gì rồi không? Rốt cuộc chuyện gì thế? Bảo Bối 囧,!

Giống như là cô đến để gặp người!!!!

Khôi phục điểm tựa giác ấy, Bảo Bối vội vàng đánh giá tứ phía, tìm kiếm người mặc váy trắng.

Mộ Sanh nhìn đến Ngu Công, đầu tiên là ngẩn ra, cuối cùng lễ phép cười cười: “Chào Vu thúc thúc.”

Ngu Công mang về mặt trường bối phải đoàn, nhận được ánh mắt ám chỉ mãnh liệt của đại thần và Vy Vy, lập tức quay đầu: “A, là Tiểu Mộ à, thật sự là khéo, đến đến đây, cùng nhau đến ngồi xuống.” Nhìn đến Vy Vy vừa lòng nhìn mình, Ngu Công nháy mắt cảm thấy, giờ phút này giá trị lợi dụng trước nay chưa từng cao của mình tăng vọt. Nói cách khác, chuyện mình mơ ước tha thiết xảy ra, giá trị con người tăng, cảm giác tồn tại tăng cường, Ngu Công kích động không khỏi cảm tạ ông trời ..

Mộ Sanh đầu tiên là gật đầu chào bọn Vy Vy, tỏ vẻ lễ phép. Rồi sau đó khéo léo từ chối: “Ngại quá chú Vu, hôm nay cháu có hẹn cơm với bạn học, ngay ở bạn cạnh mọi người.”

Ngu Công nhìn về phía đại thần, đại thần nhìn sang bàn bên cạnh, trong lòng có suy nghĩ, gật đầu với Ngu Công.

Ngu Công hiểu được “Ừ, thế cháu đi ăn đi.”

Mộ Sanh đi đến bên cạnh, trả lời cô gái mặc váy trắng: “Chị Duyệt, em không muộn chứ.”

Phong Duyệt Sam rất lặng yên nói: “Không muộn, ngoài màn ‘Mỹ nhân trong ngực ngoài ý muốn’ và chào hỏi người quen của em, em còn một phút để nghĩ.”

Mộ Sanh nghiêng đầu nhìn người nào đó còn lại đang nhìn xung quanh kia, nói: “Chị Duyệt, gọi em Tiểu Mộ hoặc là A Mộ, đừng nói cho ‘Bảo Bối’ em chính là Sanh Li.”

“Trước kia khi chị gọi em là Tiểu Mộ thời điểm, không phải em không nhìn chị chỉ sửa lại thôi sao, hôm nay sao đổi tính rồi ah?” Phong Duyệt Sam cũng không úp mở.

“Gặp được vài chuyện ngoài ý muốn, đẹp ngoài ý muốn!”

Phong Duyệt Sam cũng không phải ngu ngốc, mơ hồ đoán được vài phần: “Tiểu Mộ, không dễ dàng đâu, sao Hồng Loan chuyển động rồi!”

Mộ Sanh không thừa nhận cũng không phủ nhận, nhưng cười không nói, mắt không rời khỏi cô gái đang đến gần.

Tiếng nói chuyện cũng không quá rõ, lại đủ để cho hàng xóm bên cạnh nghe rõ ràng, Vy Vy, đại thần, Ngu Công nghe ra đại khái.

Tầm mắt Tiểu Nại vừa chuyển, Ngu Công lại toan tính, xoay người: “Tiểu Mộ, ba mẹ cháu gần đây thế nào?”

“Còn không phải là cái dạng đó ư.” Mộ Sanh nhớ đến bà mẹ cả ngày mơ hồ của mình, lắc đầu cười cười.

“Thực tập chưa, đại học năm ba nhì.”

“Đang tìm đơn vị thực tập, nghề luật sư này, dễ tìm mà.” Mộ Sanh khẽ nói.

Lúc này Tiêu Nại lên tiếng : “Công ty bọn chú vừa vận thiếu một cố vấn luật sư, không biết cháu có hứng thú không.”

Mộ Sanh nhìn Tiêu Nại, quay đầu, nhìn Duyệt Sam, Duyệt Sam gật gật đầu.

Mộ Sanh đứng lên, ngược lại đi đến bên cạnh, ở đối diện Tiêu Nại, ngồi xuống.

“Cháu mới năm ba, muốn chú tâm vào việc học, không có khả năng toàn tâm vào thực tập, như vậy cũng được chứ? Cháu là Hà Mộ Sanh. Học pháp luật năm ba.” Xem như Mộ Sanh giới thiệu đơn giản..(Vô.....Ảnh..13...Các....<https://qttp.wordpress.com/>)

“Chú là Tiêu Nại, tổng giám đốc công ty mạng Trí Nhất, nhiệm vụ luật sư cố vấn của bọn chú tương đối nhàn, khi có case thì bận một chút. Cho nên không sao!” Đại thần giải thích..

“Tiêu tổng, cháu không có kinh nghiệm thực tập gì!” Mộ Sanh vì nghe được công ty mạng Trí Nhất mà bắt đầu hưng phấn.

Vy Vy chen vào nói: “Không có việc gì. Cháu là Tiểu Mộ đúng không, nhớ năm đó, cô cũng không có kinh nghiệm thực tập gì vào Trí Nhất, nay, là thư ký tổng giám đốc.” Vy Vy 囧, lúc cô thực tập kia là không tiền lương không tiền lương đấy.

Tiêu tổng: “Chú cho cháu 80% tiền lương nhân viên chính thức, cháu đến trước đi.”

Mộ Sanh sao có thể từ bỏ cơ hội ngàn năm có một này: “Vậy cảm ơn, nghỉ hè cháu cũng có thời gian, vậy nghỉ hè đến được không.”

“Được, nghỉ hè công ty vừa vận muốn giải quyết vụ case, hệ thống mới đưa { mộng du giang hồ 5 } ra thị trường có vấn đề, Hà luật sư đến đây trước đi!” Tiêu Nại mỉm cười máy móc.

Bảo Bối nhìn xung quanh, rốt cục cũng nhìn ra cô gái áo trắng, bề ngoài thanh lệ, đáng vẻ thanh lịch, ngũ quan xinh đẹp, ánh mắt tựa hồ cũng như đang nhìn mình. Tóm lại hai chữ, trong sáng ha!

Lại vừa thấy, Bảo Bối choáng, cái bàn kia, không phải bên cạnh ba mẹ à. Vì thế cô nghĩ, không phải có câu nói thế này, khoảng cách xa nhất trên thế giới không phải sống hay chết, mà là bạn đứng ở trước mặt tôi, tôi lại không nhìn thấy bạn.

Bảo Bối đi lại gần, phát hiện đại soái ca vừa rồi đang nói chuyện vui vẻ với ba mẹ, liền nghĩ chờ gặp xong bạn trên mạng, thì đi qua để lại tý nước miếng. Cô đứng là nghĩ thế..... Ủ, ha, soái ca... Còn đang nghĩ, lại không chú ý tới bàn chân đáng yêu.

Vì thế, cô dùng tư thế vô cùng mờ ám, ngã vào trong lòng người nào đó, lại một lần nữa, vũ trụ yên lặng, trái tim kinh hoàng, địa cầu nổ mạnh, Bảo Bối mặt đỏ gay, mực đen, tím thẫm.....

Nhìn con gái yêu thương một lần lại lần nữa, Vy Vy nổi giận: “Em học sinh này, làm người phải có khí khái chứ, người ta có đẹp trai thế nào, cũng không được tự động dâng đến cửa như thế!”

Bảo Bối phun ra, hôm nay loại tình trạng “Ngã” này, thật đúng là dọa người mà, nếu dọa người rồi bay về nhà, Bảo Bối cũng không sao cả, 囧 cúi mình vãi chào, cũng không dám nhìn Mộ Sanh nữa, liền chạy trốn đến bàn bên cạnh, trấn định ngồi xuống...

Vy Vy sụp đổ, đại thần không nhìn, Mộ Sanh hết chỗ nói, ba người cùng tròn tròn mắt..

Tiêu Nại nhìn ánh mắt không rời Bảo Bối của Mộ Sanh, nghĩ nghĩ, kéo tầm mắt mọi người lại: “Hà luật sư, để chú đưa cháu đến công ty trước, cách nơi này không xa, làm quen hoàn cảnh một chút.”(Vô..14...Ảnh.....Các....<https://qttp.wordpress.com/>)

“Làm phiền Tiêu tổng !” Hà luật sư gọi thật không có sáng ý.

Ngu Công buồn bực, lão Tam đổi tính à? Đi làm phu xe cho người ta, cảnh còn người mất, đây chỉ là đặc quyền của Tam tẩu thôi mà.

Hầu Tử Từ buồn bực, lão Tam chú rất không có tình bạn bè, lúc trước tình nguyện hay không cũng không làm lái xe, nay tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục đến loại tình trạng này.....

Mo-za-a buồn bực, lão Tam chú rất khác xưa, năm đó tôi mơ hồ đã ký khế ước bán mình rồi, làm việc như heo chó cũng không có đãi ngộ loại này nhì.....[xin kính phục trình độ sử dụng thành ngữ của ba người]

Vì thế, ba người này bi phần : “Lão Tam, chúng tôi cũng muốn đi theo cậu!”

Sau khi ba người này lên xe, đại thần mới chậm rãi nói: “Phí đi dạo và tiền xe đều trừ vào tiền lương của các anh!”

“Vy Vy, cùng đi?” Tiêu Nại nhìn vợ.

Vy Vy nghĩ nghĩ: “Không đi, em còn chờ con!” Anh Tiêu à, không phải em không muốn phụ xướng phụ tùy với anh, nhưng con gái muốn gặp bạn trên mạng mà, chuyện chơi vui như thế, làm sao có thể bỏ qua?..... Vy Vy chớp mắt, nhìn Tiêu Nại.

Tiêu Nại ngẫm đồng ý: “Lát nữa dẫn chúng về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Bảo Bối mỉm cười: “Là Duyệt Nhi à? Mình là Bảo Bối.”

Phong Duyệt Sam cười ngất, vị đại mỹ nữ trước mắt này rất bình tĩnh, mặt thể diện đến mức ấy còn có thể coi như không có việc gì xảy ra. Chỉ thấy trên khuôn mặt đỏ rực của cô là hai mắt lưu chuyển, thu hút lòng người, tóc vén ra sau tai, mái tóc đen nhánh phía sau xõa xuống, trên đầu đeo chiếc nơ bướm cân xứng, cả người như búp bê tinh xảo. Mỉm cười khuyên quốc khuyên thành, ngay cả Duyệt Sam cũng nhìn đến ngây người một hồi lâu, mới phản ứng: “Mình là Duyệt Nhi, Phong Duyệt Sam, cậu có thể gọi mình là Duyệt Sam.”

“Ba mình họ Tiêu, mẹ mình họ Bối, cho nên mình là Tiêu Bảo Bối.” Bảo Bối trả lời chi tiết.

Duyệt Sam không khỏi cảm khái: “Cùng là đồng đạo, tên mẹ mình cũng có chữ Sam.....”

Bảo Bối đỏ mặt..... Vy Vy nghe xong, cũng đỏ mặt.....

Bàn bên đã ăn xong rồi, nhưng bàn này lại tán gẫu. Hai cô gái nói chuyện nơi nơi, không bao lâu liền thân quen.

Sau khi ăn xong, đại thần mang theo Mộ Sanh và ba người hầu, đi đến Trí Nhất trước, mình Vy Vy \ thấy nhàm chán, nhìn cửa, con lại chưa tới, vì thế đi qua: “Bạn học, boss của mẹ đi rồi, chúng ta ngồi chung thôi.”

Bảo Bối cháy đường đen: “Mẹ, sao mẹ không đi cùng họ!”

“Mẹ còn phải chờ anh con, thuận tiện đưa con về nhà.” Lại chuyển hướng đến Duyệt Sam, “Chào em, cô là Bố Vy Vy, mẹ của Tiêu Bảo Bối.”

Tuy rằng kinh ngạc, nhưng điểm năng lực phản ứng cũng có, vì thế Duyệt Sam rất nhẹ nhàng: “Chào cô, gọi cháu là Duyệt Nhi được rồi!”

Bảo Bối hỏi: “Anh còn chưa đến à?” Trong lòng nàng siêu muốn nhìn thấy biểu tình khi Bối Vũ Tiếu thấy Duyệt Nhi.

Vy Vy không chút để ý: “Không đâu, thằng nhóc đó, lúc trẻ y như ba ấy.”

Bảo Bối cười lạnh, khi con trai dùng được thì cọi là cục cưng, khi không cần thì là thằng nhóc, thật giỏi mà!

Vy Vy đảo mắt “Duyệt Nhi, cháu bao nhiêu rồi?”

“Mười chín, ít hơn Bảo Bối hai tháng.” Nhẹ nhàng như trước.

Vy Vy hưng phấn, chờ con đến, cơ hội gần gũi tốt như vậy, làm sao có thể bỏ qua, lớn như vậy, vẫn độc thân, làm mẹ nó có thể không lo lắng sao?

“Muốn cô giới thiệu cho cháu một chàng trai không?”

Bảo Bối không vui: “Mẹ, làm gì thế!”

Duyệt Nhi kéo khóe miệng: “Cô à, ngại quá, cháu và bạn trai cháu đều học trường B..”

Vy Vy buồn chán, con à, mẹ đã tranh thủ cho con, là con không có cái phúc kia. Trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng vẫn chưa từ bỏ ý định nói: “Người đó rất đẹp trai, cũng là học sinh tài cao, muốn đáng người có thân hình, muốn tướng mạo có tướng mạo,.....”

“Cô à thật sự không cần đâu, cảm tình bọn cháu tốt lắm” Duyệt Nhi cắt lời Vy Vy..

Bảo Bối đảo cặp mắt trắng dã, lì gần, thì thầm: “Mẹ, người ta là chị dâu của con đấy, chỉ là chưa nhận ra chúng ta, chẳng lẽ mẹ còn định giới thiệu người tình cho con dâu à?”

Vy Vy bị kinh sợ, coi như cầm đuốc đi.....

Bảo Bối đồng tình nhìn cô, lại hoà nhã nói: “Mẹ mình nói đùa đấy, cậu đừng để ý!”

Duyệt Sam đồng ý gật gù đầu, tiếp tục cúi đầu ăn cá.

Vy Vy rất cục khôi phục lại, khoe mắt thoáng nhìn bóng người cao lớn vừa bước vào, lớn tiếng nói với Duyệt Sam: “Duyệt Nhi à, nếu không ngại, về sau gọi cô là mẹ đi!”

Duyệt Nhi đang uống canh thật không hình tượng phun ra, người bị phun, đó là người khôi xướng, tiểu thư Bối Vy Vy.

Bảo Bối tròn tròn mắt, vốn tưởng rằng mẹ sẽ nổi bão, nào biết, trong lúc nhất thời Duyệt Sam chân tay luống cuống, Vy Vy chỉ cười, cười đẹp để lại gian trá: “Cháu à, cháu phải có trách nhiệm với cô, vì bồi thường tổn thất của cô, cả đời cháu phải làm trâu làm ngựa ở Tiêu gia, hầu hạ con cô!”

Màn ảnh quay lại đến anh Tiêu Hà....

Nói là, đại thần mang Mộ Sanh đến công ty.

Về sau, đại thần trực tiếp xem nhẹ 3 người, mang theo Mộ Sanh vào văn phòng.

Tiêu Nại nhìn Mộ Sanh, mở miệng: “Hà Mộ Sanh, cháu, thích Bảo Bối?”

Nhìn một cái, đại thần chính là đại thần, đi thẳng vào vấn đề quyết không hàm hồ.

Mộ Sanh nghi hoặc: “Chú quen cô ấy ư?”

“Con bé là Tiêu Bảo Bối, là con gái bảo bối duy nhất của chú!” Ánh mắt Tiêu Nại dịu dàng, nhìn chăm chú vào Mộ Sanh.

Mộ Sanh thực kiên định: “Cháu, đúng vậy!”

Tiêu Nại nở nụ cười, ngón tay thon dài ấn máy tính, [Bàn làm việc của Bối mỹ nữ và đại thần là một, cho nên máy tính cũng đặt đối diện nhé]

“Thượng du diễn, chúng ta pk.”

Mộ Sanh hiểu được ý Tiêu Nại, ngồi vào đối diện anh, mở máy, login, anh biết, trận này, quyết định cả đời..

[hệ thống] giang hồ quần hùng, võ lâm chí tôn, bảo đao không ra, ai cùng tranh phong. Cao thủ thoái ẩn giang hồ tái xuất hay là.....

[thế giới] mặc vào kuku thật thể lương: Ha ha, có trò hay xem rồi, lại có cao thủ nào tái xuất thế?

[thế giới] mưa to mưa tầm tã: Tốt nhất tốt nhất ẩm ỉ một bữa thôi.

[thế giới] thiên hạ 2 song: Không phải có liên quan đến Đông thần giáo và Lục Yên Các, gần đây chẳng có gì yên ổn cả.

[thế giới] Nanh Sói Nguyệt: Chú có giúp ai không?

[hệ thống] Nhất Tiểu Nại Hà mời Đông Phương Sanh Li quyết đấu.

[hệ thống] Đông Phương Sanh Li nhận lời mời của Nhất Tiểu Nại Hà.

[hệ thống] Nhất Tiểu Nại Hà và Đông Phương Sanh Li quyết đấu 10 phút sau ở sau núi Lạc Hà. Anh hùng tiếc anh hùng, hà tất phải đau khổ bức bách.

[thế giới] ngày ngày ngày ngày: Ta không nhìn lầm chứ, là đại thần Nại Hà ư? Không phải anh cùng Lô Vy Vy Vy song túc song phi hả? Sao bỗng hiện lên quyết đấu với giáo chủ Đông Phương thế.

[thế giới] tứ tam nhị nhất: Chẳng lẽ là vì tình sao? Rất nhiều năm trước anh ấy quyết đấu với Chân Thủy Vô Hương, chính là bởi vì Lô Vy Vy Vy.

[thế giới] hồ qua: Chẳng lẽ là Lô Vy Vy Vy bỏ rơi Nhất Tiểu Nại Hà, theo Đông Phương Sanh Li? (Vô...18..Ảnh....Các....<https://qttp.wordpress.com/>)

[thế giới] Ngu Công Leo Núi; Nại Hà và Vy Vy tuyệt không có rạn nứt tình cảm, xin mọi người đừng đoán bừa thêm

[thế giới] Đông Phương Duyệt: Bang chủ chúng ta giữ mình trong sạch, tuyệt không câu dẫn gái có chồng.

[thế giới] Mo-za-a: Tam tẩu của chúng ta cũng không đi câu dẫn...

[thế giới] Nanh Sói Nguyệt: Nói miệng không bằng chứng nhĩ, giáo chủ Đông Phương đến bây giờ đều không có phu nhân, giống người bên Lục Yên Các, bang chủ phu nhân và tiểu thiếp đều có vài mong!

[thế giới] Ngày Ngày Ngày Ngày: Đúng vậy, Nhất Tiểu Nại Hà cũng không tự dung khiêu chiến như thế.

[thế giới] thiên hạ 2 song: Ủ, vị nhân huynh này nói có đạo lý đấy.

[thế giới] Hầu Từ Từ: Thanh giả tự thanh, tin tưởng họ sẽ cho các ngươi công đạo.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

[thế giới] mưa to mưa tầm tã: Oa oa, ta muốn vào chỗ quyết đấu, xem bọn họ !! Chụp ảnh chụp ảnh đi!

[thế giới] đồng bạch hệ số: 10 đồng tiền vé vào cửa đúng là điểm bt, nhưng giá trị a!

[thế giới] Dư Hạ Nhân Tán: Ta cũng vào, đại thần đấu đại thần, thật chờ mong a!

[thế giới] Rùa đen I: Đến tốt cùng ai sẽ thắng đây?***

[hệ thống] Sân thi đấu bây giờ tạm thời đóng cửa, quyết đấu bắt đầu một phút sau.

Thế giới nhất thời im lặng.(Vô...19...Ảnh.....Các.....<https://qttp.wordpress.com/>)

Trên đỉnh Lạc Hà, hai người đàn ông, giống như tỏa ra vạn ánh hào quang, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

[Tự tán gẫu] Đông Phương Sanh Li: Thật không nghĩ tới, đại danh鼎鼎 Nhất Tiểu Nại Hà lại là ông chủ “Trí Nhất”. Ngưỡng mộ đã lâu.

[Tự tán gẫu] Nhất Tiểu Nại Hà: Ta cũng không nghĩ cháu là giáo chủ Đông thần giáo.

[Tự tán gẫu] Đông Phương Sanh Li: Muốn cháu thắng chứ?

[Tự tán gẫu] Nhất Tiểu Nại Hà: Ta chỉ muốn biết, cháu có năng lực bảo vệ con gái ta không. (=)) kiểm tra bằng pk mới làm ta thấy pùn cười chứ!

[Tự tán gẫu] Đông Phương Sanh Li: Cháu có lòng tin, sẽ làm tốt hơn chứ.

[Tự tán gẫu] Nhất Tiểu Nại Hà: Cái gì? Ta mới mắt mong chờ!

[hệ thống] quyết đấu trước, 10, 9, 4, 3, 2, 1, bắt đầu!

Không mang theo thần thú, không thêm trạng thái, trang bị cao nhất, chức nghiệp lại giống nhau, trận này quyết đấu kỹ thuật, không gì so sánh nổi!

Hồi lâu.....

Tiêu Nại về nhà, Vy Vy đón chào: “Sao anh tự dung đến công ty thế?”

“Chính là, đi xác nhận một chuyện!” Tiêu Nại khề nói

“Bảo Bối gặp bạn gái của con chúng ta, đáng giận, đến sau em mới biết được, còn bị người ta phun cả lên người.” Vy Vy thật phần uất, không khỏi nhớ tới cảnh tượng ngay lúc đó...

Phong Duyệt Sam bị Vy Vy làm kinh sợ, lâu thật lâu cũng không nói ra lời.

Bối Vũ Tiểu đầu tiên là xấu hổ một chút, cuối cùng nhịn không được mới lên tiếng: “Duyệt Nhi, em đừng sợ, bà là mẹ anh.” Lại quay đầu: “Mẹ, mẹ đừng dọa bạn gái con chạy mất.”

Không đợi Duyệt Nhi phản ứng, Vy Vy bùng phát trước: “Thằng nhóc xấu xa, khổ sở vất vả mới nuôi con lớn, có vợ thì không cần mẹ nữa đúng không!”

Vũ Tiểu phản bác: “Mẹ, mãi mãi là mẹ mà, vợ là vợ, mẹ là mẹ, hai việc khác nhau mà.” Nói xong, ôm chặt lấy Duyệt Sam: “Duyệt Nhi, gọi là cô được rồi!”

Duyệt Sam là choáng thật, hôm nay “Vui mừng” quá nhiều, chỉ có thể đáp ứng máy móc ..

Bảo Bối xem tình thế không đúng, lại đi cắn lỗ tai Vy Vy: “Mẹ ơi, trước mặt con dâu, hình tượng là quan trọng, đừng mất hình tượng ‘mẹ chồng hiền lành’, đây không phải ước mơ tha thiết của mẹ sao?”

Vy Vy gơ tay chỉ vào người đó rồi hạ xuống, nhớ tới rất nhiều ngày thậm chí rất nhiều năm trước, xem một bộ phim Hàn, nội dung bộ phim là cô con dâu bị mẹ chồng ngược đãi chết đi sống lại, lúc đó liền thề phải làm bà mẹ chồng hiền lành. Đại thần nói một câu: “Em dù ác thế nào, cũng không dám đương nổi mẹ chồng ác độc, lại dịu dàng thế nào, cũng không dám đương nổi mẹ chồng hiền lành.”

Vy Vy cười dịu dàng: “Duyệt Nhi, ngại quá, đứa con ngốc nhà cô tốt lắm, rất nhanh nhẩu, cháu phải tha thứ nhiều điểm cho nó.”

Duyệt Sam đỏ mặt hỏi: “Cô à, anh Tiểu tốt lắm, vừa rồi là cháu không đúng, thực xin lỗi.”

Vy Vy vốn chỉ là trêu Duyệt Sam, cũng hiểu được vui đùa không thể quá mức, thu được thì thu lại, vì thế “Rộng lượng” nói: “Không có việc gì đâu, cô không ngại.”

..... Vy Vy và Bảo Bối cứ như vậy về nhà trước ...

Vy Vy tiếp tục oán giận Tiêu Nại: “Anh nói em không nên nói chuyện với con trai ư? Đúng rồi, anh đi xác nhận cái gì vậy?”

Đại thần thực kiên nhẫn nghe xong: “Thật ra thì đứa lớn, việc này tùy chúng là được rồi, còn nữa, em năm đó không phải cũng không chịu nói cho ba mẹ em sao.”

“Tình huống không giống, nó.....” Vy Vy càng nói càng nhỏ giọng.. Chỉ tội nghiệp nhìn Tiêu Nại.

Đây tuyệt đối là quyến rũ quyến rũ, đại thần nhin không được liền che môi Vy Vy lại, nuốt vào nửa câu nói sau của cô.

Thật lâu sau, đại thần buông Vy Vy ra: “Anh vừa mới, đi thử con rở tương lai, giao con gái cho nó, anh yên tâm.”

Vy Vy mơ mơ màng màng, lại nhin không được đỏ mặt hỏi: “Đại thần, anh nói đúng chứ! Là Hà luật sư sao?”

Tiêu Nại nhin chăm chú vào Vy Vy, nhưng cười không nói..

Về nhà trên đường. Một người đưa một người về nhà..

Duyệt Nhi: “Anh Tiểu, cô đùa vui thật!”

Vũ Tiểu: “Đúng vậy, bà ấy rất nghịch , đừng để ý bà ấy!”

Duyệt Nhi hé miệng: “Bảo Bối rất đáng yêu , nhà các anh ai cũng đẹp.”

Vũ Tiểu cười hắc hắc: “Đương nhiên, gen ba mẹ anh tốt, tuy nhiên chủ yếu là do bọn anh có khả năng chọn tổ chất di truyền từ họ.”

Duyệt Nhi lại chảy đường đen.....

Bảo Bối mở máy tính ra, theo thói quen vào trò chơi, lại bị tin tức bùng nổ làm hoảng sợ.

Đông Phương Duyệt: Bảo Bối, đây là đúng à? Từ lúc nào thì cậu và Sanh Li là bạn chung thuyền thế?

Đông Phương Hiểu Hàm: Bảo Bối Bảo Bối, về sau phải gọi cậu là giáo chủ phu nhân rồi.

Đông Phương Y: Cậu và Giáo chủ Sanh Li không phải chưa từng gặp hả? Thành thật khai báo đi.

Đông Phương Diệp: Bảo Bối, có bạn trai cũng không nói với mình.

.....

Bảo Bối không hiểu ra sao, cô thành bang chủ phu nhân lúc nào, tuy rằng cô cũng muốn, nhưng Sanh Li người ta cô không có khả năng trèo cao đâu.

Cô hỏi khắp nơi: Đã xảy ra chuyện gì thế??

Khắp nơi: Cậu còn không biết à, có hau người đàn ông quyết đấu vì cậu, hạnh phúc quá đi thôi

Quyết đấu? Bảo Bối thiếu chút nữa té xuống ghế, cô tự nhận mị lực bắt phàm, nhưng không tới loại tình trạng này chứ. Có người đàn ông hiến thân vì cô, loại chuyện này, tâm linh nhỏ bé của cô sao thừa nhận nổi.

“Ai da, không phải là Sanh Li chứ”

Khấp noi: “Đúng vậy, anh ấy là một, một người nữa, nói thật, làm sao cậu có thể quen được người như vậy chứ.”

Người như vậy, người nào thế? “Loại người nào?”

Khấp noi: “Nhất Tiểu Nại Hà đấy, cậu quen thế nào? Người thần cấp lớn như thế!”

Bảo Bối choáng váng: “Nhất Tiểu Nại Hà??? Làm sao có thể?????”

Khấp noi: “Đúng vậy, ngay từ đầu mình còn tưởng vì Lô Vi Vy Vy đấy, không ngờ lại là vì cậu. Trên thế giới đều truyền đi hết rồi.”

Bảo Bối: Cái gì? Mình không biết, rốt cuộc sao lại thế này?

Khấp noi: Mình có clip bọn họ quyết đấu . Gửi mail cho cậu, tự cậu xem đi.

Bảo Bối: Vậy cảm ơn, mình đi xem đây.

Bảo Bối mở camera ra, vừa bắt đầu là Nhất Tiểu Nại Hà khiêu chiến, tiếp theo là bình luận một đồng trong thế giới, không khỏi cảm thán sức tượng tượng phong phú của dân mạng thời nay.

Tiếp theo, màn ảnh chuyển tới trên người hai người đàn ông, không biết vì sao, Bảo Bối nhìn người đứng dưới ánh chiều Lạc Hà, bỗng nhiên cảm thấy thật ảm áp.

Quyết đấu rất kịch liệt, Bảo Bối gần như nhìn không thấy bọn họ ra chiêu, pháp thuật một cái lại một cái, mắt thấy người thua, ánh phản chiếu thêm màu máu. Ánh mắt đều tìm xem, trong lúc nhất thời, Bảo Bối lại nhìn không ra ai chiếm thượng phong.

..... Cứ như vậy, giằng co hơn mười phút, nam tử áo trắng bị pháp thuật nhiều màu vây quanh, hoa cả mắt. Có lẽ là đại thần không xong rồi, ra một chiêu đâm trúng kiếm, Sanh Li ngã xuống...

[hệ thống] Gió hiu hiu thổi nước sông Dịch lạnh ghê, tráng sĩ vừa đi không còn quay lại.. Quyết đấu hoa lệ, mỗi người đều u ám, Nhất Tiểu Nại Hà thắng...

[thế giới] thiên hạ 2 song: Quả nhiên, vẫn Nhất Tiểu Nại Hà mạnh.

[thế giới] còn lại nhân tán: Sanh Li cũng mạnh mà.. Cao thủ quả nhiên chỉ có thể ngưỡng mộ.

[thế giới] Cờ đỏ bay bay: Rốt cuộc bọn họ quyết đấu vì cái gì aaa??

.....

Qua một hồi lâu, Bảo Bối mới nhìn đến kết quả cô muốn.

[thế giới] Đông Phương Sanh Li: Ta tuyên bố, 20:00 3 ngày sau, ta sẽ cưới Đông Phương Bảo Bối tiểu thư Đông Phương giáo, hoan nghênh mọi người tới tham gia.

Sau đó, clip hết, Bảo Bối mê mang, thật sự nghĩ không ra mình và Đông Phương Sanh Li gặp lúc nào, chẳng lẽ? Sanh Li bị trộm acc? Không thể nào, hệ thống mộng du giang hồ mạnh như thế, không thể xuất hiện hacker được.

Kiểm chế không được Bảo Bối ngay cả cửa cũng không gõ, chạy vào phòng Vy Vy, hỏi Tiểu Nại; “Ba à, vì sao ba quyết đấu với anh ấy, vì sao con lại gả cho anh ấy?”

Chưa nghe Tiểu Nại trả lời, Vy Vy mở miệng trước: “Đừng nóng vội, ba con đang muốn nói mà.”

Tiểu Nại thực bình tĩnh: “Bảo Bối, con cảm thấy Hà luật sư thế nào?”

Bảo Bối nghĩ nghĩ: “Hà luật sư?”

“Chính là người gặp ở tiệm cơm hôm nay” Vy Vy giải thích.

Bảo Bối đỏ mặt: “Thật không tệ!” Sau lại nghĩ ra nói: “Ba, không phải là?”

Tiểu Nại vẫn thực bình tĩnh: “Ba biết, nhưng lý do quyết đấu, ba không thể trả lời con, đây là bí mật của đàn ông, về sau con sẽ biết.”

Bảo Bối biết tính tình Tiểu Nại, không nói chính là không nói, làm nũng thế nào cũng vô ích, vì thế chỉ há mồm, về mặt buồn bực trở về phòng.....

Vy Vy: “Không nói với nó không sao chứ?”

“Sớm hay muộn nó cũng biết. Nó thích Hà Mộ Sanh.”

Vy Vy: “Sanh Li không phải thua sao?”

Tiêu Nại có điểm bất đắc dĩ: “Nếu trễ một giây nữa, anh không phát hiện nhược điểm của nó, người thua là anh.”

Vy Vy hiểu ý.

Bảo Bối của chúng ta sẽ hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tiêu Bảo Bối 冢冢 trở lại phòng, lên trò chơi, chẳng qua là bên cạnh có nhiều người hơn, vừa thấy, đúng là “Vị hôn phu” của cô-- Đông Phương Sanh Li.

Vì thế cô hỏi anh: “Sanh Li đại thần, huynh có khỏe không thể?”

Sanh Li cười cười: “Cơ thể của ta tốt lắm, nương tử lo lắng rồi.”

Bảo Bối lập tức bị há miệng,.... Nương tử.. Nương tử... Nương tử...

Trời xoay đất chuyển...

Sanh Li thật kiên nhẫn chờ...

Bảo Bối thật kiên nhẫn choáng...

Đợi cho Bảo Bối từ trong khiếp sợ phản ứng lại được, đã qua mất 5 phút..

Bảo Bối: “Giáo chủ Sanh Li, ngài không có bệnh gì chứ.”

Sanh Li: “Không có, ta rất khỏe mạnh.”

Bảo Bối lại do dự, lại nhấn nhó: “Vì sao bỗng nhiên muốn kết hôn với ta?”

Sanh Li: “Nếu ta nói, là vì thích muội?”

Bảo Bối lại bị shock, nhưng chỉ giây lát..

Bảo Bối lẩn lộn, bọn họ có cảm tình gì đâu, ngay cả cảm tình cách mạng cũng không có, đừng nói là thích?

“.. Kết hôn gấp rút như thế.” Bảo Bối đánh mất phong phạm nhanh nhẹn của Tiêu gia. Uyển chuyển lại uyển chuyển..

Sanh Li vẫn không có phản ứng gì: “Không vội, chúng ta đã gấp mặt.”

Bảo Bối buồn bực, gấp lúc nào, “Nhưng,....”

Sanh Li sắp hết chỗ nói: “Muội có đồng ý gả cho ta không?”

Bảo Bối rất mâu thuẫn, cứ đồng ý như vậy, anh có cảm thấy mình quá lỗ mãng không, nhưng, không đồng ý, anh có cảm thấy mình quá kiêu ngạo không.

Cơ hội tốt như thế, Bảo Bối do dự nhiều lần: “Đồng ý, sao không đồng ý.” Trời sập, vì sao không chiếm! Mặc dù có điểm bản..

Sanh Li cười cười: “Cái này được, sợ muội không đồng ý thôi.”

Bảo Bối: “Không có chuyện đấy, đúng rồi, huynh và Nhất Tiểu Nại Hà....”

“Chúng ta quyết đấu”

“Vì sao.”

“Vi chứng minh...” Sanh Li nói, Bảo Bối thật chờ mong nhìn anh, “Một chuyện.”

Bảo Bối sụp đổ, hỏi như không...

Sanh Li còn nói: “Bảo Bối nương tử, ba mẹ muội sẽ đến chủ trì hôn lễ của chúng ta.”

Bảo Bối nương tử... Bảo Bối nương tử... Trời đất đều sụp

Sợ lại bị kích thích gì, Bảo Bối tìm bừa một lý do, một lý do rất bừa – ba bị đau bụng, liền hốt hoảng logout... Phòng chừng một đêm này, đứa bé này sẽ mất ngủ...

3 ngày sau, dưới cây nhân duyên. Hương vị vui mừng vẫn lan tràn từ buổi sáng đến giờ.

Hệ thống kết hôn bây giờ rất là bt, vợ chồng hai người đăng ký trước cây nguyệt lão, lại một gã chủ trì, phù dâu phù rể hai người, công chứng rồi, kết hôn, bái thiên địa, lại vào động phòng...

Bây giờ mọi người đã đến đông đủ, lại thiếu mỗi tân nương...

Thời gian chờ đợi trôi qua từng giây, dần dần, có người không kiên nhẫn nổi.

[thế giới] một từ nhân ngư: Tân nương đâu, không đào hôn chứ.

[thế giới] công đảng điệp nguyệt: Chúng ta còn chờ uống rượu mừng phát phong bao đỏ mà, lúc này chủ nhà cũng chưa đến

[thế giới] thần tiểu suối: Sao lại thế này?? Sanh Li, còn kết hôn không?

[thế giới] ai ai: Tân nương đâu.? Đến muộn à.

[thế giới] tao nhả sâu kín: Sanh Li, huynh nói đi.

[thế giới] tân cũng phi: Chẳng lẽ, tân nương bỏ trốn với Nhất Tiểu Nại Hà? Mấy ngày trước quyết đấu, là người ta thắng mà.

[thế giới] Hoài Niệm: Không thể nào, huynh ấy với Lô Vĩ Vy Vy không phải rất tốt sao?

Đông Phương giáo chủ không nói lời nào, những người khác lại không nhin được.

[thế giới] Đông Phương Phi: Xin mọi người im lặng chút, hôn lễ lần này ta là người chủ trì, xin mọi người kiên nhẫn chờ đợi, không cần nói ra lời gây thương tích, Đông thần giáo chúng tôi cũng không phải dễ bắt nạt.

Nữ nhân Đông Phương gia thật bh .. (bệnh hoạn)

Trên thế giới nhất thời không còn tiếng động.

Lúc này, người vẫn giữ im lặng nhảy ra nói một câu: “Bảo Bối gã cho ta.” Coi như an ủi mọi người, thật ra là đang an ủi mình.

Một câu, 5 chữ, một lòng...

Bảo Bối như muốn đi chết, vốn chuẩn bị rụt rè đến 8 giờ mới vội vàng mở máy tính... Cái kia.. Kết hôn.. Nào biết nhảy mắt đã đến, màn hình bỗng nhiên thông báo hệ thống có trục trặc, phải sửa chữa 2 mấy giờ. Bảo Bối cầm lấy bé chuột run run, thiếu chút nữa miệng sùi bọt mép, Tiểu Bảo Bối mới chấp nhận sự thật này.

Bảo Bối nhất thời mất hồn, lạc phách, thiếu chút nữa không khóc nổi.

Vy Vy và Tiểu Nại lẳng lẳng nhìn con gái, trên mặt phần chu môi. Cánh hoa đào hồng xinh đẹp, cử chỉ như u lan. Thời gian thấm thoát, cô đã thành dáng vẻ yêu kiều, không còn là cô bé con tinh nghịch khi xưa.

Vợ chồng hai người nhìn nhau cười, rất ăn ý lại gần, nắm tay con gái Bảo Bối Ánh mắt chuyển qua, là vô cùng dịu dàng.

Bảo Bối chỉ nghe bên tai mềm nhẹ an ủi: “Không có việc gì, chúng ta đến công ty là được. Bây giờ đi vẫn còn kịp.”

Nghe thế, trên mặt Bảo Bối vui sướng lộ rõ, mắt phản xạ ánh sáng rực rỡ.

Trong lòng Vy Vy rất phức tạp: Gái lớn không thể giữ mà.

Đến công ty, Bảo Bối tìm một chiếc máy tính, lập tức login, gần như không do dự, liền chạy vội đến dưới cây nhân duyên, mở kiện hàng ra, thay giá y. (áo cưới)

[thế giới]: Thần tiểu sư: Tân nương đến rồi, đến rồi.

[thế giới] phiêu phiêu vân hải: Woa, lễ phục Hoàng Thượng, thật khá đó.

Mọi người nhìn lại theo tiếng nói, một mái tóc dài đen nhánh, vạt áo đỏ thắm, đôi mắt đen bóng làm say lòng người. Tay mềm như cây cỏ, da trắng nõn nà, mắt xanh mây ngà. Xảo tiểu thiên hề, mắt đẹp trông mong. (xảo tiểu thiên hề là thành ngữ ha, ta chẳng hiểu, sao thế giới ảo, mà cũng tả ghê thế, nhìn người thật ngoài mới khoái chứ)

[thế giới] Ngày ngày ngày: Thật sự thật khá nhĩ, hệ thống áo cưới càng ngày càng đẹp.

[thế giới] Mơ mộng: Không biết đáng về thật của Bảo Bối thế nào, có đẹp như trò chơi không

[thế giới] mộc tử nhân ngư: Nghe nói, tân sủng của bang chủ Lục Yên Các bên ngoài đời cũng rất xinh đẹp. Không biết giáo chủ phu nhân Đông thần giáo là dạng gì.

[thế giới] Đông Phương Yêu Hồ: giáo chủ phu nhân của chúng ta, để bọn người soi mói hả?

[Tự tán gẫu] Đông Phương Bảo Bối: Thực xin lỗi, Sanh Li, muội đến muộn, nhà muội mất điện , cho nên...

Đông Phương Sanh Li: Em có thể đến, là tốt rồi. Anh nghĩ...

Đông Phương Bảo Bối: Có thể kết hôn với huynh, muội rất vui.

Đông Phương Sanh Li: Thật ư?? Ta sợ muội không muốn lấy ta..

Đông Phương Bảo Bối: Muội.. Thật ra.. Nguyên ý ...

Đông Phương Sanh Li chỉ tĩnh lặng nhìn nàng, liếc mắt một cái, dùng hình ảnh.

[thế giới] Đông Phương Tiểu: Hôm nay, là ngày mừng của muội muội ta-- Đông Phương Bảo Bối, chúng ta, chơi tới bến đi!

[hệ thống]: Đông Phương Sanh Li và Đông Phương Bảo Bối trở thành bạn đời, nguyện cho bọn họ thần tiên quyến lữ, không xa rời. Hôn lễ bây giờ bắt đầu.

{ phụ rể: Đông Phương Tiểu, Đông Phương Hồ Ly. Phù dâu: Đông Phương Duyệt, Đông Phương Khấp Nôi. Người chủ trì: Đông Phương Phi. Chứng hôn: Đông Phương Hiểu Hàm, Đông Phương Y, Đông Phương Trừu } xong..

[thế giới] viết sa: A A a! Rốt cục cũng bắt đầu!

[thế giới] không tiếp tục kinh doanh heo: Không biết đại thần Nại Hà có đến cổ động không.

[thế giới] 00 mạch _ trần 00: Bao đồ bao đồ, ăn hỉ yến ăn hỉ yến đi!

[thế giới] 375132938: Cố lên cố lên, chúng ta thành đội ngũ lớn mạnh nhất!

[thế giới] Cho ái muội một cái danh phận: A a a a, ta nhìn thấy Nhất Tiểu Nại Hà

[thế giới] 鄭鄭 § 鑒鑒: Hôm nay trúng thưởng à? Còn có thể nhìn thấy người trong truyền thuyết.... Cướp cô dâu??

[thế giới] đêm đã về khuya: Thật là cướp cô dâu? A A A! Không thể nào.

[thế giới] nhiều 0 mộng: Trên lầu lão huynh, có gặp qua cướp cô dâu còn mang theo bà xã hông? Lô Vĩ Vy Vy có không?

[thế giới] = tiểu yêu = : Đây là thất truyền đã lâu .. cướp cô dâu cùng vợ hả???

.....

Vy Vy đồ mờ hôi, Bảo Bối đồ mờ hôi, tất cả “Nhà mẹ đẻ” và “Nhà chồng” cùng đồ mờ hôi!

[thế giới] Nhất Tiểu Nại Hà: Mọi người đừng hiểu lầm, ta và Vy Vy chỉ đến xem lễ chia hồng bao, nhân tiện chiêu đãi khách nhân một chút, không có ý khác.

[thế giới] trư trư vi winni: Đại thần Nại Hà, huynh quyết định không làm gì thật hả? Cần nhắc làm sau ư!

[thế giới] vivispower: Đúng vậy, phải thử, mới biết có thể không chứ!

[thế giới]: Lô Vĩ Vy Vy: Ta và Nại Hà, nhiều nhất là đánh quái .. Mặc kệ chuyện khác!

[thế giới]: Đáng tiếc, cơ hội tốt như vậy....

.....

[thế giới]: Đông Phương Duyệt: Xin mọi người yên lặng, mọi người là tới xem hôn lễ, đừng làm loạn.

[hệ thống]: Hôn lễ chính thức bắt đầu, một khi đã vào, trước khi hôn lễ chấm dứt thì không được rời khỏi.

[Mẫu hôn lễ]:

Đông Phương Phi: Thưa quý ông quý bà, các vị tiên sinh, các vị khách:

Hôm nay là ngày kết lương duyên của Đông Phương Sanh Li tiên sinh và Đông Phương tiểu thư, tại đây đèn rực rỡ, khách quý vào cửa, ta làm chứng hôn nhân càng cảm thấy vô cùng vui mừng và vinh hạnh.

Đông Phương Sanh Li tiên sinh chẳng những tuấn tú thân thể cường tráng, hơn nữa đa tài đa nghệ. Đông Phương Bảo Bối tiểu thư lại nhiệt tình phóng khoáng, dịu dàng hào phóng.

Tục ngữ nói: “Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ”. Bởi vì bọn họ đều có điều kiện tốt, bởi vậy, một khi gặp nhau, liền nhất kiến chung tình, vừa thấy đã yêu, hai tâm chân tình gặp nhau, lóe ra hoa lửa tình yêu. Bọn họ yêu nhau, bọn họ cùng chung chí hướng, bọn họ kết hợp là trời sinh một đôi, đất hợp làm một.

Khi cuộc sống mới của họ sắp bắt đầu, ta hy vọng tân lang, tân nương giúp đỡ, hỗ trợ nhau, tình yêu không đổi, hạnh phúc vô biên.

Vỗ tay!!!

Đông Phương Phi: Nghi thức chính thức bắt đầu, mời tân lang tân nương đi vào.

Nguyện thiên địa thần minh, cùng nhau chúc phúc cho đôi vợ chồng này.

[căn cứ hệ thống nêu lên tự động tiến hành]

Làm lễ phu thê, bái thứ nhất, nhất bái thiên địa ..

Bái thứ hai, nhị bái cao đường.

Bái thứ ba, phu thê giao bái.

Kết thúc buổi lễ.. Đưa vào động phòng....

Trong thời khắc hạnh phúc này, ở trước mặt chúng ta là những con người mới, trái tim họ thông nhau, tay nắm tay, mặt mang nụ cười. Đây biểu thị cho hạnh phúc của họ sắp bắt đầu. Các bằng hữu, để chúng ta dùng chân thành chúc phúc, hoan hô cho họ, ủng hộ họ, vì sự kết hợp hoàn mỹ của họ, mà nhiệt liệt vỗ tay, chúc phúc bọn họ có được tương lai tốt đẹp!

[hôn lễ] chấm dứt.

[thế giới] Hảo hảo khuyên thủy: Rõng rỗng! Bao đồ, ăn “Com” thôi!!

[thế giới] Cát chứa ‘de’ vui vẻ: Ta như vừa thấy.. Vài người Lục Yên Các , bọn họ, không muốn phá hôn lễ chứ.

[thế giới]cynthiaqqq: Nói ta cũng thấy được, việc vui sẽ không đổi thành tang sự chứ!

[thế giới] Đông Phương Duyệt: Xin mọi người an tâm uống rượu, nếu là khách nhân của Đông Phương gia, tự nhiên sẽ tiếp đãi chu toàn, sẽ không làm mọi người mất vui.

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Truyền thống “Kiệu hoa dạo phố” dài dòng vẫn chưa thay đổi, đi qua phố Trường An, đi ngang qua cầu Chu Tước....

Cầu Chu Tróc lúc này, cũng có mấy chục nam tử xuất phát, đứng thành một hàng. Ở giữa đẽ đường, rất có khí thế.

Tân lang hồng y bay bay bị cản, cả đoàn xe dừng lại.

Cầm đầu là kiếm hiệp áo xanh, một đôi mắt hoa đào. Giữa hai mày liễu, một nốt ruồi mỹ nhân đỏ, đôi mắt sáng mềm mại, giống như nước chảy phiêu đảng, lóe vạn ánh sáng. Tóc đen như suối chảy xuống, rơi xuống bên vai phải, được một sợi dây đỏ tía buộc lại. Không trang sức, lại mang dung nhan quýnh hoa càng thêm dịu dàng âm thầm.

Người này, đúng là bang chủ đại danh鼎鼎 của Lục Yên Các -- Lâm Hiên Phượng.

Người bên này còn chưa kịp đến hỏi, Lâm Hiên Phượng đã tự đứng ra làm nhảm

“Ta làm nhiều như vậy, vì có thể hấp dẫn chú ý của ngươi, vì sao ngươi còn muốn kết hôn với người khác?” Nhân vật trong màn hình hợp thời cúi đầu, tựa hồ mang theo một tia da diết.

Đây là một vấn đề, làm người ta khó hiểu, vì thế bên này chọn im lặng.

Lâm Hiên Phượng nói đến ai oán: “Mỗi lần khiêu khích bang phái của các người, mỗi lần căn cứ xác minh, ta cũng đủ mạnh rồi, trước kia, chỉ cảm thấy, đi theo ngươi, nhất định có thể đạt lên đỉnh cao. Sau lại muốn bên cạnh ngươi, không cần đi theo ai, vì thế ta nỗ lực, hy vọng có thể đứng trên cùng một độ cao với ngươi.....”

Không ai cắt ngang lời Lâm Hiên Phượng, lại cảm thấy trong lòng nam tử tuyệt mỹ này thật khô, hơn nữa ý đồ của đối phương cũng rõ, đừng tùy tiện mở miệng mới là chính sách tốt nhất.

“Còn nhớ không? Thành tích của ngươi, mãi mãi đều tốt hơn ta, ta dùng hết khả năng để hạ ngươi, lại bất lực. Ngươi thi vào trường A, ta cũng đi theo ngươi vào.”

Bảo Bối ngây người, tuy khi mình học trung học thành tích khá cao, nhưng chưa từng nghe nói có nam sinh nào vì mình mà làm đại sự kinh động thiên địa khiếp sợ quý thân cả. Cô nhìn Vũ Tiểu đối diện bĩu môi nổi giận, lắc đầu, tỏ vẻ mình chẳng làm gì cả.

“Vào cùng khoa với ngươi, dùng mọi cách làm bạn học cùng ngươi, đến bạn bè, lại đến bạn tốt, chuyện của chúng ta chưa từng mất đi. Khi ta đụng phải ngươi ở cửa sổ, sự lạnh lùng của ngươi, làm ta thật không ngờ. Nhiều năm như thế trôi đi, ngươi vẫn không yêu đương, ta nghĩ, ta nghĩ, ngươi và trái tim ta, là giống nhau...”

Lời này sao lại nghe mất tự nhiên như thế.

“Lâu như vậy, ta nghĩ đến, ngươi sẽ rõ tâm ý của ta với ngươi, cũng sẽ thừa nhận tình cảm với ta, không ngờ, ngươi lại quyết định kết hôn với người khác..... Muốn ta quên ngươi, buông tha cho ngươi, đây quyết không có khả năng...” Lâm Hiên Phượng tựa hồ nói lên cảm xúc của mình,

Bảo Bối kinh sợ! Thì ra còn có người si tình biết bao, Vy Vy lại hỗn hển xông lại, đáng về chỉ tiếc không rèn sắt thành thép: “Tiêu Bảo Bối, dạng đó là quốc bảo, bỏ lỡ một lần là không tìm được đâu! Mẹ thông qua, để cậu ta cướp đi!”

Vũ Tiểu và Bảo Bối không hẹn mà cùng liếc Vy Vy một cái, Vy Vy 囧 囧 trở lại bên cạnh đại thần.....

Bảo Bối tiếp tục rối rắm, không biết vì sao, cô lại không nói nổi một câu, chỉ có thể tiếp tục nhìn chăm chăm màn hình trò chơi, theo bản năng nhìn Sanh Li không nói một lời, trong lòng phức tạp cực kỳ.

Lâm Hiên Phượng đi lên phía trước: “Chúng ta, còn có thể có khả năng ư?”

Bảo Bối vừa định lên tiếng hỏi đối phương là ai, Sanh Li vẫn lặng im không nói lại mở miệng trước: “Đừng nói nữa, ngươi không có cơ hội, bây giờ không có, về sau, cũng không có.”

Người đối diện giống như chưa từ bỏ ý định, theo đuổi không bỏ: “Ta hỏi lại ngươi một lần, một lần cuối cùng, ngươi dùng trái tim mình trả lời ta, không phải Sanh Li, mà là Hà Mộ Sanh ngươi, ngươi thật sự, chưa từng có cảm giác với ta?”

Tân lang trả lời không mang theo một tia do dự: “Tô Lưu Cảnh, ta là người đàn ông bình thường, mà ngươi, là huynh đệ của ta, không hơn, bất quá, về sau, sẽ không còn nữa.”

Lâm Hiên Phượng, à, không, là Tô Lưu Cảnh, lui từng bước, nói: “Thật đáng tiếc, ngươi đã không muốn đi theo. Đành phải để ta đến bắt ngươi.”

.....

Dọa người, chỉ cần trong nháy mắt, là có thể tới cực hạn.

Bị cướp, không phải Bảo Bối mà là Sanh Li? Mọi người cảm thấy khó hiểu, tuy rằng bây giờ thịnh hành “BL”, nhưng Trung Quốc hình như còn chưa tràn lan đến mức này mờ. Mọi người rất ấn ý quay đầu nhìn “Mo-za-a” và “Thủ khả hải tinh thần”, điển phạm này, lại cảm thấy có thể lý giải ...

May mà những lời này ở kênh [trước mặt], mà người xem bình thường đã bị đẩy ra xa, nếu không, thế giới lại sôi trào lần nữa.

Bảo Bối chảy nước mắt ~ mình suy nghĩ lâu như thế, người ta đến cướp , là “Lão công” của mình? Bảo Bối 囧 , nổi giận, cảm thấy nếu Sanh Li bị cướp, mình sẽ rất mất mặt , vì thế hạ kiệu, một bước xông lên, hô lớn với Lâm Hiên Phụng: “Tên ‘Hoa’ tặc này, muốn cướp người trong tay ta hả, mở trường!”

Lâm Hiên Phụng không để ý tới cô, lập tức nói chuyện với Sanh Li: “Ta biết không thắng được ngươi, nhưng phía sau ta có thủ hạ, ta dùng số tiền lớn để cam đoan, thực lực đủ để liều với bang phái của ngươi.”

Ánh mắt Sanh Li hung ác, nhanh chóng bỏ thêm trạng thái, kỹ năng “Ma âm lượn lờ” Liên tục gia tăng giá trị tổn hại với đối phương, lại nhanh chóng ra đòn “Kiếm cầm trung” trong năm giây liên hạ gục Lâm Hiên Phụng, thần nhiên nói: “Lưu Cảnh, chúng ta, không còn là bạn.”

Màn này vừa ra, đám người ở xa bắt đầu sôi trào.

[thế giới] thu từ cách: Rống rống! Đấu võ đấu võ, Sanh Li thật mạnh, lập tức đã đánh ngã Lâm Hiên Phụng!

[thế giới] hoa yêu pin: Thật không hổ là đại thần... Sét đánh không kịp bưng tai, liền ra tay ..

[thế giới] hiểu nhi đi thông thả: Bang chiến bang chiến !yeah~ có trò hay nhìn.

[thế giới] Đông Phụng Duyệt: Xin nhân sĩ đừng tới gần, đang trên đường dọn dẹp chương ngạo vật...

[thế giới] a bạch -: Không hổ là Sanh Li a, thần tượng mà

[thế giới] tịch tiểu san: Lâm Hiên Phụng không phải thứ hai bảng pk sao? Toi nhanh thế.

[thế giới] phụng tâm một chút: Vậy còn nói, nhất định là đại thần Sanh Li quá mạnh oy~

[thế giới] westlifeocean: Nại Hà ở đây, chẳng may huynh ấy và người Lục Yên Các liên thủ đối phó với Đông thần giáo thì sao?

[thế giới] thanh yển người về: Ngươi cảm thấy Nhất Tiểu Nại Hà sẽ làm loại chuyện này sao?

[thế giới] westlifeocean: Chắc là không. Nhưng mờ gần đây chuyện dọa người nhiều kinh lên, chuyện gì sẽ không xảy ra đây!

[thế giới] Đông Phụng Hiểu Hàm: Đừng nói nữa , bàn tán về người khác là chuyện không tốt đâu...

.....

Trong nháy mắt, Lâm Hiên Phụng rút cấp đã sống lại, lại không ra lệnh, từ sĩ phía sau hẳn cũng không dám đi tới. Thầm oán hận: “Ta, cũng không muốn làm bạn với ngươi.”

Bảo Bối nhẫn nhịn, thực cố gắng nhẫn, một lần lại một lần, đây là vô cùng nhục nhã với Tiêu gia, làm một Kỹ năng “Xung phong”, bay nhanh vọt tới trước mặt Lâm Hiên Phụng: “Ngươi có làm hay không hả, ta đã bãi đường với Sanh Li rồi! Chúng ta là phu thê hợp pháp, hẳn đã là người của ta , ngươi muốn cướp hẳn, trước bước qua xác ta.”

Mọi người lại bị sét đánh, Bảo Bối ơi Bảo Bối, muốn cô động có cô động. Tư duy còn ở trạng thái tự do, thân ảnh đội mũ phụng liền ầm ầm ngã xuống, nam tử kiếm xanh lóe ánh kiếm, như là động tác lúc trước.

Nói ngắn gọn, Tiêu Bảo Bối, bị chết oanh oanh liệt liệt, thi thể còn bị người giẫm lên, hung thủ, chính là Lâm Hiên Phụng.

Mộ Sanh chưa bao giờ phần nộ, lúc này bùng nổ. Anh vừa định xông lên, một đôi ảnh chạy lên trước, che trước mặt Lâm Hiên Phụng -- Nhất Tiểu Nại Hà và Lô Vĩ Vy Vy.

Nại Hà vọt đến cạnh Bảo Bối, cúi người xuống, vận khí, ánh xanh tỏa rõ. Anh sử dụng kỹ năng bt nhất của “Mộng du” “Khải tử hồi sinh”. Học kỹ năng này, phải có thiên thời địa lợi nhân hoà, hệ thống căn cứ đánh boss, nháy chuột, đội số liệu cân nhắc, trong hoàn cảnh riêng mới có thể học được. Có thể khiến người chết đi sống lại, sở dĩ nói nó bt là vì khi cứu người, máu của mình sẽ mất 99%. Người bình thường cho dù học xong, cũng sẽ không dùng.

Mất thấy Bảo Bối sống lại, Lâm Hiên Phụng đương nhiên không vui, muốn tiến lên giết lần nữa, không ngờ, hồng y nữ hiệp Lô Vĩ Vy Vy rút đại đao ra, ngăn trước mặt hẳn...

Hồng y nữ hiệp....

Sanh Li và Vũ Tiểu vội vàng đến thêm huyết khí cho Bảo Bối cùng Nại Hà.

[thế giới] Lâm Hiên Phụng: Lô Vĩ Vy Vy tiền bối, đây là chuyện của tiểu bối chúng tôi, ngài không tiện nhúng tay vào.

Lâm Hiên Phụng thật bị ối, cố ý lên tiếng ở “Thế giới”.

[thế giới]memory628: A a a a! Lô Vĩ Vy Vy cũng muốn chống lại Lâm Hiên Phụng?

[thế giới] linh o cừu: Ta nhìn thấy Lâm Hiên Phụng kia giết Đông Phương Bảo Bối rồi! Nhất Tiểu Nại Hà lại dùng cấm thuật vì Bảo Bối. Đông Phương Bảo Bối này đến từ đâu thía?

[thế giới] mạn lúa sam vi: Thật sự? Vậy Lâm Hiên Phụng không phải giàu đồ bím leo sao? Chiến sĩ mặc giá y, huyết pháp chỉ còn 60%. Khó trách lại chết vì một chiêu.

[thế giới] ♀ lưu li: Hôn lễ biến thành dạng gì đây! Kích thích quá đi.

[thế giới] đáp ứng tỷ: Tình huống gì? Sanh Li giết Hiên Phụng, Hiên Phụng giết Bảo Bối, Nại Hà cứu Bảo Bối, Vy Vy muốn giết Hiên Phụng!!!

[thế giới] mạch lưu an: Tuyệt đối có nội tình ha!!

[thế giới] Đông Phương Duyệt: Xin mọi người trong lúc bang chiến đừng lên tiếng, giữ yên lặng!

[thế giới] Đông Phương Duyệt: Xin mọi người trong lúc bang chiến đừng lên tiếng, giữ yên lặng

[thế giới] Đông Phương Duyệt: Xin mọi người trong lúc bang chiến đừng lên tiếng, giữ yên lặng

[thế giới] Đông Phương Duyệt: Xin mọi người trong lúc bang chiến đừng lên tiếng, giữ yên lặng

[thế giới] Đông Phương Duyệt: Xin mọi người trong lúc bang chiến đừng lên tiếng, giữ yên lặng

Thế giới yên tĩnh ...

[thế giới] Lô Vĩ Vy Vy: Đường đường giang hồ đại bang, lợi dụng lúc người gặp khó làm chuyện này là không được rồi.

[thế giới] Lâm Hiên Phụng: Đây là bang chiến, chuyện của chúng tôi, không cần ngài quản

[thế giới] Lô Vĩ Vy Vy: Ta mới không rảnh quản chuyện của nhóm các người, chỉ là người không được đả thương người nhà của ta,

[thế giới] Lâm Hiên Phụng: Được, ta niệm tình ngài là tiền bối, không đả thương Nhất Tiểu Nại Hà. Nhưng cô ta -- Đông Phương Bảo Bối, nhất định phải giết. Nếu ngài kiên quyết muốn chống lại, Lục Yên Các cũng không phải dễ chọc ..

[thế giới] Lô Vĩ Vy Vy: Thực bất hạnh, điều đó không có khả năng. Người xem bên kia, người đang nhắm mắt dưỡng thần kia, là chồng ta Nhất Tiểu Nại Hà, một cô gái khác đang nhắm mắt dưỡng thần, là con gái ta Đông Phương Bảo Bối, đang chữa thương cho họ, một là con trai ta Đông Phương Tiểu, một là con rể ta Đông Phương Sanh Li, mà trước đó không lâu, Duyệt Nhi bị người đuổi ra, là con dâu của ta..... Người muốn giết con gái ta, muốn cướp là con rể ta, chúng ta nhất định phải động thủ rồi...

Chấn động ha, tuyệt đối rung chuyển cả giang hồ... Những người này đều có phẩm hạnh, không thể nói bừa, ra ngoài giang hồ, chữ tín là hàng đầu, nhưng vẫn rất rung động, kết quả là.....

[thế giới] đáp ứng tỷ:.....

[thế giới] mạn lúa sam vi:!!!!

[thế giới] linh o cừu:.....

[thế giới] phi vũ tinh tinh:.....

[thế giới] úc con thô:~!~!!

[thế giới] nay hi kim tích:.....,

.

.

.

.

.

.

[thế giới] Đông Phương Y: Toát mồ hôi!!

1 phút trôi qua.. Yên lặng không nhúc nhích..

2 phút trôi qua, Yên lặng không nhúc nhích.

5 phút trôi qua, Yên lặng không nhúc nhích..

10 phút trôi qua, có động tĩnh ..

[thể giới] Lâm Hiền Phụng: Ta biết ý ngài , vậy xin ngài chỉ giáo nhiều hơn

[thể giới] Đông Phương Bảo Bối: Mẹ, để con, đây là chuyện của con, con muốn tự lo. Mọi người đừng ai nhúng tay vào, hấn muốn cướp, là “Phu quân” của con, về lý nên để con đối phó với hấn, con không còn là trẻ con nữa.

[thể giới] Lô Vĩ Vy Vy: Ta hiểu rồi, Bảo Bối, tự cẩn thận.

[thể giới] Đông Phương Bảo Bối: Lâm Hiền Phụng, tuy rằng ta rất đồng tình với người, nhưng, người này, ta sẽ không lùi bước..

[đó là ~ không chỉ liên quan đến đàn ông, còn liên quan đến thể diện nữa đấy]

[thể giới] Lâm Hiền Phụng: Ha ha! Đúng lúc, tự đưa lên cửa cho ta giết, thật sáng khoái.

[thể giới] Đông Phương Bảo Bối: Ai chết vào tay ai, bây giờ kết luận, chỉ sợ còn quá sớm đấy.

[thể giới] Lâm Hiền Phụng: Được, đánh một trận đi.

.....

[thể giới] Đông Phương Sanh Li: Bảo Bối, ta tin nàg, nàg tin ra không?

[thể giới] Đông Phương Bảo Bối: Tin!

Thì ra, trong vô tình, quen một người, từ từ thích một người, quá trình không dấu vết, tin cậy không âm thanh.

[thể giới] Đông Phương Sanh Li: Vậy, cẩn thận. Ta luôn chờ ở đây.

Trong lòng Bảo Bối mềm ra, xuyên qua màn hình, giống như thấy được ánh mắt dịu dàng của người nọ.

[thể giới] Đông Phương Bảo Bối: Ta đi ..

Bên kia Lâm Hiền Phụng sớm chuẩn bị trạng thái tốt, thay trang bị, trên mặt tà mị tỏa ra vài phần kiên cường.

Bảo Bối chuẩn bị xong, vừa định nghênh chiến, có người lại gọi cô.

[thể giới] Nhất Tiểu Nại Hà: Bảo Bối, đợi chút. Đây cho con..

[hệ thống] Đông Phương Bảo Bối, bạn tốt Nhất Tiểu Nại Hà xin giao dịch với bạn.

Bảo Bối không chút do dự click “Giao dịch”.

Thao tác xong, mặc chiến bào tím, vừa thấy đã biết là cấp tiên khí.

Tên: Bảo Bối

Thuộc tính: Thượng cổ thần khí

Giá trị sinh mệnh +20%,

Giá trị pháp lực +15%,

Người chế tác: Nhất Tiểu Nại Hà

Bảo Bối rơi lệ, thượng cổ thần khí à, đồ tốt quá, nhiều tài liệu đắt tiền, mất lâu lắm mới làm xong đấy, trong lòng Bảo Bối cảm động một trận, trò chơi cô luôn oán hận trang phục của mình quá kém, hạ thấp thực lực, may mà có trang bị... không ngờ, ba mình lại ghi lại điều này, quá cảm động mù.

Kích động, tuyệt đối kích động, Bảo Bối vội vàng thay, từ y, ánh sáng tím rạng rỡ, so với Từ Hà tiên tử còn tiên tử hơn. Hưng phấn chạy tới, dùng động tác “Ôm” người, trực tiếp “nhảy” Vào lòng Nại Hà.

[thể giới] Nhất Tiểu Nại Hà: Đây là quà của ta và mẹ con, thích không?

[thể giới] Đông Phương Bảo Bối: Quà thực thích muốn chết.

Đúng vậy, yêu muốn chết, phần yêu này, từng bị tôi bỏ qua, nó vẫn ở đó, ngày đêm phát sinh, sinh sôi không thôi.

[thể giới] Lâm Hiên Phụng: Đông Phương Bảo Bối, người chuẩn bị tốt chưa?

[thể giới] Đông Phương Bảo Bối: Xin đến chỉ giáo.

Đại chiến, hết sức căng thẳng.

Lâm Hiên Phụng là pháp sư, am hiểu xa công, đặc biệt chuyên về pháp lực, một chiêu sử dụng, một chiêu kiểm chế, nhất định phải không chế được pháp lực của hắn, thì sẽ thành công.

Biết được điểm này, Bảo Bối trước thả một “Đau đớn quần thân”, khiến pháp lực của Lâm Hiên Phụng liên tục giảm xuống, Lâm Hiên Phụng cũng ra tuyệt kỹ pháp sư... Bạch quang và tử quang (ánh sáng trắng và ánh sáng tím), giao nhau rực rỡ.

[[viết không được viết không được]] cục diện chiến đấu, tự tưởng tượng đi.

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Tháng ba năm ấy, ngày xuân thật đẹp, bởi vì có anh. Gặp anh, cuộc đời tôi mới trở nên sáng hơn.

Ba mẹ chuyển công tác, tôi đến thành C, chuyển đến trường học khó quên suốt đời.

Trong trường học, bạn có thể không biết Tô Thúc, có thể không biết Hủ Bách Tai, Lâu Lan Cửu, có thể không biết cái gì là công cái gì là thụ, nhưng bạn phải biết một người -- hội trưởng hội học sinh Hà Mộ Sanh

Khó có thể quên lần đầu nhìn thấy người kia, một thân áo trắng, cùng quần dài xanh hải quân, dáng người cao ráo, trên tay cầm nokia loại mới, đáng vẻ gọn gàng, lông mày mảnh khảnh, môi không dày không mỏng, đáng vẻ thật là rất đẹp! Tôi luôn vô cùng tự tin với dung mạo của mình, nhưng đối mặt với anh, tôi tự biết xấu hổ

Tôi cứ si mê như thế, cho đến khi có người vỗ vai anh, gọi anh: “Mộ Sanh!” Tôi mới biết anh là hội trưởng Hà đình đình đại danh.

Tôi không biết vì sao lại nghĩ trăm phương ngàn kế vào hội học sinh, cũng không rõ tại sao lại dùng toàn lực lên phó hội trưởng, nhìn bóng dáng gầy yếu lại gắng gượng của anh, cảm thấy đi theo anh, dù đi đến chỗ cao nào cũng có thể.

Lại về sau, chúng ta cùng nhau ăn com cùng chơi bóng, cùng chơi trò chơi, rõ ràng hiểu đề mục thuộc đã lâu, còn muốn cố chấp hỏi anh, càng ngày càng chìm đắm trong giọng nói dịu dàng của anh..... Anh cũng sẽ mỉm cười dịu dàng với người khác, làm mê mẩn cả đám nữ sinh trường tôi, nhưng anh tâm sự với tôi, vui đùa với tôi, anh gọi tôi, là anh em. Anh nói: “Luru Cảnh, cậu là anh em tốt nhất của tớ.” Trời biết lòng tôi điên cuồng mà hò hét, tôi không muốn, không muốn làm anh em với anh.....

Đây là lần đầu tiên tôi nhận thức rõ được tình cảm của mình với anh, trước kia có vài nữ sinh ở trường học đàn coi chúng tôi là một đôi, anh là công, tôi là thụ, ban đầu tôi không rõ khái niệm này, vì anh, mà dần dần sáng tỏ. Tình cảm cảm kỳ này, tôi vẫn giấu ở trong lòng, không dám nói với bất kỳ ai, cũng bao gồm anh, chỉ có thời khắc nhàn hạ, đi xem các bạn ‘Hủ nữ’ bàn luận không ngớt về ‘Mộ Sanh’, Mộ Sanh và Luru Cảnh.

Tất cả vẫn như cũ, quan hệ của tôi và Mộ Sanh, giống như trước đây..... Thân mật, thậm chí càng tiến triển hơn, nếu thời gian dừng lại, thật là tốt biết bao, tôi hy vọng mãi mãi như thế với Mộ Sanh, cho đến khi...

“Abg Luru Cảnh, anh thích Mộ Sanh phải không?”

Tôi giật mình, Phong Duyệt Sam, thanh mai trúc mã của Mộ Sanh, Phong gia và Hà gia quen nhau từ sớm. Tôi thường đứng cạnh Mộ Sanh, tự nhiên cũng quen cô bé kia “Thích à, chẳng lẽ em không thích Mộ Sanh?”

Cô bé kia \gãi đầu, \giải thích: “Không phải thích kia, là ‘love’ ấy.”

“Ha ha” Tôi chỉ có thể cười hàm hồ: “Nhóc con còn tuổi nhỏ, học cái đó ở đâu.....”

Tôi có lẽ thật sự nên lo lắng cho tương lai của tôi và anh, tương lai của Mộ Sanh và Lưu Cảnh

.....

Khi nhận được điện thoại, tôi sắp điên rồi -- Mộ Sanh bị tai nạn xe cộ. Ngay cả áo khoác cũng chưa kịp mặc, liền đến thẳng bệnh viện, Mộ Sanh, Mộ Sanh của tôi, anh đừng có việc gì.....

Đến bệnh viện, bất chấp chật vật, vội vàng hỏi phòng bệnh rồi đi đến, mở cửa phòng, chú Hà và cô Hà không ở đó. Mộ Sanh nằm một mình trên giường bệnh, thân sắc tái nhợt, tôi vuốt mặt anh, hết sức dịu dàng, cứ ngỡ ngác nhìn anh như vậy, mãi mãi sánh cùng đất trời

Phía sau truyền đến tiếng khăn vớ vụn, tôi vừa quay mạnh đầu, chú Hà đứng ở cửa, về mặt hồ hững.

Lòng tôi tan nát cúi đầu, đứng lên, nhường lại vị trí cho chú, chú đi tới, kéo kéo góc chăn của Mộ Sanh. Chậm chạp mở miệng: “Vừa rồi chú đưa mẹ nó về nghỉ.....” Chú nhìn Mộ Sanh liếc mắt một cái, rồi sau đó nhẹ giọng nói với tôi: “Ô Lưu Cảnh, chúng ta nói chuyện.”

Tôi không dám đối mặt chú, nhìn gương mặt tương tự Mộ Sanh kia, tôi kinh hoàng nhưng tôi không thể không đối mặt, chú, là ba Mộ Sanh.....

Trên hành lang bệnh viện lạnh lùng đáng sợ, mùi khử trùng tràn ngập miệng mũi

“Ô Lưu Cảnh, tôi không hy vọng con tôi đồng tính luyến ái, nhưng nếu nó thích. Tôi cũng sẽ không phản đối.” Lời của chú Hà làm tôi rung động, như vậy có phải chứng tỏ, giữa tôi và Mộ Sanh bớt đi một phần chướng ngại không.

Nhưng chuyện tiếp theo, khiến tôi im miệng: “Vấn đề bây giờ là, con tôi nó không thích cháu, hoặc là nói nó chỉ có cảm tình với cháu, so với cháu với nó, là không giống nhau. Hai người không thể nào có kết quả, sớm thu tay lại, bớt thương tổn cho mình một chút.” Tôi không biết nên trả lời chú Hà ra sao, chú là một vị luật sư lời nói sắc bén, nhưng đây là sự thật, hàng ngày tôi ở cạnh Mộ Sanh, tự nhiên biết anh không phải gay, nhưng chỉ là bên cạnh anh không có bạn gái, tôi còn có cơ hội.

Vì thế tôi nói với chú Hà: “Cháu thật sự yêu Mộ Sanh, cháu sẽ để Mộ Sanh, để cậu ấy quyết định.”

Chú Hà có thâm ý khác nhìn tôi “Mộ Sanh không phải đứa ngốc, nó hiểu được, “ Rồi không nói nữa, xoay người bước đi

Tôi không biết mình đứng ngây người ở hành lang bao lâu, cho đến khi nghe được giọng nói trong trẻo: “Anh Lưu Cảnh, sao anh lại ở đây? Tiểu Mộ đã tỉnh chưa.” Là cô bé Phong gia, tôi nói: “Duyệt Nhi, nếu anh thật sự thích Mộ Sanh, nên làm gì bây giờ?” Cô bé ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy nghiêm túc: “Anh Lưu Cảnh, nếu Tiểu Mộ cũng thích anh, em sẽ chúc phúc cho các anh.”

Cô bé cũng nói như vậy, nói cách khác chỉ cần Mộ Sanh cũng thích tôi, là tôi có thể ở cùng anh, nhưng Mộ Sanh rốt cuộc có thích tôi không? Tôi cũng không biết, không có cách, nếu như ngã bài với anh, nhưng, bụng tràn đầy thâm tình, nên cho anh biết sao đây?

Trong phòng bệnh kia, tôi nói hết tình yêu với anh, mặt anh vẫn nhẹ nhàng. Anh nói: “Lưu Cảnh, tôi sớm nói qua, cậu sớm nói qua, cậu là anh em tốt nhất của tôi.” Tôi nói: “Minh không muốn chỉ làm anh em với cậu.” Gương mặt đẹp của anh lạnh đi vài phần: “Chỉ làm kim lan, không tốt sao? Duy trì hiện trạng không phải tốt ư? Lưu Cảnh, tôi thích con gái, không phải là đàn ông.”

Tôi như dự đoán anh sẽ nói lời này, nhưng vẫn không khỏi có điểm thất vọng nhỏ, cũng không kinh ngạc: “Cậu sớm biết tôi có ý với cậu.”

Hắn cười nhìn tôi, không nói. Tôi nóng nảy: “Tôi chờ cậu, tôi không cần kim lan, chỉ cần cậu, tôi sẽ chờ cậu.”

Sau, đó là thi vào trường đại học, tôi muốn học chung đại học với anh, anh với tôi, lại như gần như xa, tôi lần lượt nhắc nhở anh, ám chỉ tôi thích anh cỡ nào, anh đều nhìn như không thấy, nhưng tôi không nóng nảy, bởi vì anh, vẫn mãi không có bạn gái.

Thật ra chờ đợi và thực tiễn không quan hệ, nó là một loại thói quen, tự do sinh trưởng, không thể ức chế, một năm, hai năm. Người không tình nhạt theo năm tháng, ngược lại còn dày lên...

Trong trò chơi, anh là giáo chủ Đông thần giáo hùng bá vô lâm, mà tôi cầm đầu Lục Yên Các đối đầu khắp nơi với anh, vì hấp dẫn chú ý của anh, nên mọi thủ đoạn tôi đều dùng, chuyện nên làm tôi đều làm, bắt đắc dĩ người nọ lại như không thấy.

Sau lại, cô xuất hiện, người con gái thuộc về Sanh Li. Cuối cùng tôi bùng nổ, đối với con gái, Mộ Sanh luôn nhẹ nhàng, cho dù là trong trò chơi, cũng như thế. Cô là người con gái đầu tiên Mộ Sanh chấp nhận, nguy cơ của tôi càng ngày càng nặng, vì thế tôi dẫn người đi chém giết.

Mộ Sanh lại giết tôi, quyết định của anh khiến trái tim vốn không trọn vẹn của tôi nát tan, nhưng, tôi vẫn không cam lòng, vẫn muốn cướp anh đi khỏi tay cô gái tên Bảo Bối kia. Cha cô là Nhất Tiểu Nại Hà cũng thật làm tôi giật cả mình, cô được cha cô cứu sống, nhưng lại chạy tới quyết đấu với tôi, không biết trời cao đất rộng, tôi thật bội phục dũng khí của cô, nhưng làm sao cô có thể là đối thủ của tôi chứ? Cho dù mặc tử tiên bào, tôi vẫn nắm chắc phần thắng như cũ.

Kỹ thuật của cô cũng quả thật tốt, so với những gamer nữ tôi gặp thì cao siêu hơn, nhưng so với tôi, cô còn kém, cùng đấu, trong một chớp mắt, tôi hoàn toàn có thể một kiếm hạ gục cô. Nhưng, mà xui quỷ khiến, tôi lại không xuống tay, chiêu ‘F1’ này, tôi vẫn không dùng, cuối cùng, tôi thua rồi, tôi cho cô đánh bại, là tôi thua chính mình.

Ai biết được? Rõ ràng tôi có cơ thắng, lại để cô thắng. Không muốn đuổi nữa, trái tim mệt mỏi, hay là lthương anh, đến mức tôi không tưởng nổi Có lẽ, nhiều năm qua như vậy, si ngốc chờ đợi như tôi, một công đạo, sự cố chấp, tất cả đã giải thoát...

Sau khi quyết đấu, tôi nhận được bốn bức thư, nội dung, đều chỉ có hai chữ -- cảm ơn

Ha ha, Nhất Tiểu Nại Hà, Đông Phương Bảo Bối, Đông Phương Sanh Li, Đông Phương Duyệt, cảm ơn tôi làm gì, tôi, muốn đến cướp người thân của các người mà, lão tử thua tâm phục khẩu phục. Cho nên, Hà Mộ Sanh, anh nhất định phải hạnh phúc.

Hôm nay rất nhiều năm về sau, tôi và vợ cùng cười thời trẻ lông bông, vợ lạnh nhạt nói: “Khi đó tuổi quá trẻ, ai chưa từng điên cuồng, bây giờ, đồ dám nói đùa nữa.....”

Đúng vậy, thiếu niên không phong lưu, uống người sống thời gian, mà năm đó tôi phong lưu, chỉ vì Hà Mộ Sanh. *Mộ tấn sanh hoa, duy thừa Lưu Cảnh*

[năm xưa tựa như giấc] -- end

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Đêm đã khuya, Bảo Bối nằm trần trọc trên giường, thế nào cũng không ngủ được. Chờ một hồi, sau tràng khôì hài kia, nghỉ thức như cũ, hoan vui mừng hi tiến vào “Động phòng”, tiệc cưới sau khi kết thúc, đã đến 11 giờ, Bảo Bối dưới sự cưỡng chế của Vy Vy bị yêu cầu logout, trở về nhà.[bọn họ ms ở công ty đại thần]

Đã vài giờ rồi, Bảo Bối tiếp tục rối rắm, mình hôm nay, có phải rất dũng cảm không? Rút rề nè, then thùng nè, chính là mây trời chân trời!~~~ lại nghĩ đến Lâm Hiên Phụng, tuy rằng hấn đến cướp người, nhưng mình tuyệt không ghét hấn, chú Hách và chú K là người yêu, mình nhìn thấy gay cũng không bài xích, nhưng Lâm Hiên Phụng này vẫn khiến cô cảm khái một trận. Sau đó lại nghĩ đến Sanh Li, hình như là tên Hà Mộ Sanh, so với cái tên không sáng ý của mình thì dễ nghe hơn [hắc hắc, thật ra tên của anh ta và cô đều không sáng ý giống nhau], lập tức lại bắt đầu tưởng tượng đến dáng vẻ của Sanh Li, nghĩ nghĩ, trong óc bỗng toát ra soái ca -- “Yêu thương nhưng nhớ” kia..... Xong rồi xong rồi, mình đã “Kết hôn” với Sanh Li, lại còn muốn người đàn ông khác. Đều là hão sắc đó.

Vài chục năm này, lần đầu tiên Bảo Bối mất ngủ.

Trời sắp sáng, Bảo Bối thật sự không thể nhập mộng, đơn giản rời giường mở máy tính ra, lên mạng.

Quá sớm, ngay cả một người để chào hỏi cũng không có, một người cô, bắt đầu đi dạo, nhìn nước nước non non xinh đẹp tuyệt trần, vừa ảo vừa thật, không khỏi bội phục khối ba với ông anh, “Mộng du 5” là do ba và ông anh cùng viết, động cơ mạnh như thế.....

Bảo Bối dạo đến một môi, cuối cùng đi vào núi Lạc Hà, a, nơi ba mẹ yêu nhau, “Mộng du” Đổi mới vài điểm, nhưng không sửa nơi này.

Bỗng nhiên, một ánh sáng xanh nhạt hấp dẫn tầm mắt của cô -- là người ngày hôm qua, Lâm Hiên Phụng.

Không biết sức mạnh gì kéo hấn đến đây, cô mở cửa sổ chat với hấn.

Đông Phương Bảo Bối: Cảm ơn

Lâm Hiên Phụng sợ là phức tạp nổi lên trong lòng, hồi lâu mới trả lời: “Không cần.” Nhẹ nhàng, không nói nữa.

Gặp không khí rất lạnh, Bảo Bối “Tùy tiện” Hỏi: “Người thích Sanh Li hình như lâu rồi.” Vừa gửi đi, liền thấy lời hỏi này đột ngột, đối phương nhất định không trả lời.

Không nghĩ tới Lâm Hiên Phụng cũng rất rộng rãi, lập tức đáp nói: “Ta không thích Sanh Li, ta thích Hà Mộ Sanh, lâu rồi, đến cả ta cũng quên làm sao lại thích hấn.”

Bảo Bối thờ dài, ra vẻ thâm trầm: “Người sẽ gặp được người tốt hơn, thứ cảm tình này, vốn không thể cưỡng cầu.”

Lâm Hiên Phụng cười như không cười: “Đây là người khoe thành công với người thất bại ư?”

Bảo Bối cuống quýt giải thích: “Không, không có, cái kia.. Thực xin lỗi.”

Lâm Hiên Phụng cười to: “Ha ha, người còn rất đáng yêu.”

Bảo Bối nghe ra ý trong đó, bỗng 囧, mình chơi người ta, không nói lời nào.

“Giúp ta một việc.” Lâm Hiền Phụng đột nhiên nói.

“Ngươi nói đi.” Bảo Bối lập tức đáp ứng.

“Giúp ta nói một tiếng với cô bé Phong, học kỳ sau trong danh sách trao đổi với Australia, có ta. Cũng nói cho Mộ Sanh một tiếng, ta không biết nên nói với họ thế nào.”

Bảo Bối vừa định hỏi cô bé Phong là ai, đã nghĩ đến đó là Duyệt Nhi. Nàng rất có thể hiểu Lâm Hiền Phụng, giao mình cho thời gian, làm nhạt bớt tình cảm khắc cốt ghi tâm cùng đau xót.....

Logout, Bảo Bối một đầu tiến vào chần, đi ngủ trong hỗn loạn...

8 giờ, Vy Vy gọi Bảo Bối rời giường, mở cửa phòng ra, nhìn không được rùng mình, điều hòa mở thấp như thế, còn không đắp chăn, ngủ dạng gì thế này. Đi đến bên giường, nhẹ nhàng đắp chăn vì Bảo Bối. Đau lòng nhìn đôi mắt đen của con gái, chỉnh chỉnh điều hòa, rồi đi ra ngoài. Ai, vốn muốn gọi con gái cùng đến tham gia buổi giao du của công ty, tình huống này, xem ra không đi được.

“Bảo Bối không đi à.” Tiêu Nại hỏi là ngữ khí khẳng định.

Vy Vy lắc lắc đầu: “Ừ, nó có vẻ mệt, để nó ngủ một lát.”

Tiêu Nại nhủ nhủ này.

Vy Vy có chút lo lắng: “Nhưng thứ này, chúng ta không đi không đươgjc, không có người chăm sóc con gái.”

“Hôm nay Vũ Tiểu cũng không ở nhà, nó đi gặp khách thay anh.” Tiêu Nại cũng rất bất đắc dĩ.

Vy Vy nghĩ nghĩ: “Em gọi con gái San Sam đến chơi một chút là được rồi, con bé Bảo Bối, nó cũng là con dâu của em!”

“Con dâu?” Tiêu Nại nhủ này.

“Trước đó vài ngày con mới nói cho em biết, thì ra là con bé Phong gia, chúng ta đã quen nhà Phong Đăng hơn hai mươi năm rồi, cũng đã gặp con gái họ mấy năm trước, đều là trẻ con cả, nhoáng một cái, đã lớn hết rồi.”

“À? Thật không may, người Vũ Tiểu đi gặp, chính là Phong Đăng.”

Vy Vy chảy đường đen, thế giới này thật ảo.

Vy Vy lái xe đón Duyệt Sam về nhà, Tiêu Nại dặn vài câu, hai người đi ra ngoài.

Khi Bảo Bối tỉnh lại, đầu đầu cực độ, miệng khô lưỡi khô. Vừa định xuống giường, liền thấy choáng váng một trận. Yếu ớt kêu một câu: “Mẹ, đầu con đau quá.” “Răng rắc” Một tiếng, cửa phòng mở ra, vào không phải Vy Vy, Bảo Bối vừa thấy, là Duyệt Nhi, không khỏi kinh ngạc: “Duyệt Nhi, không, là chị dâu, sao là chị, mẹ em đâu?”

Duyệt Nhi đỏ mặt một chút, nói: “Mẹ em bảo chị lại trông em, bọn họ đến công ty, chị cũng không biết cô chú là bạn của ba mẹ chị, em đau đầu à?” Nói xong lấy tay xoa trán Bảo Bối.

Bảo Bối suy tư: “A, chị là con của chú Phong và cô Sam...”

“Đúng vậy, a, Bảo Bối, nóng quá. Em sốt rồi...” Duyệt Nhi là sinh viên y khoa, từ nhỏ đã có hứng thú. Cho nên cũng có thể phán đoán. “Chị gọi điện cho mẹ em”

“Đừng.” Bảo Bối yếu ớt lắc đầu, “Bọn họ có rất ít cơ hội ra ngoài, em có thể chịu được. Phiên chị đưa em đến viện đi.”

Duyệt Nhi nghĩ nghĩ: “Chị gọi bạn đến giúp, ở đây rất khó gọi xe.”

“Như vậy có phiền người ta không?” Bảo Bối có chút do dự.

Duyệt Nhi vỗ vỗ bả vai Bảo Bối nói “Em đã bệnh như vậy, còn lo cho người ta à! Chị nói, không có việc gì!”

Bảo Bối gật gật đầu, dựa vào đầu giường nghỉ ngơi

Chương 11

Mơ mơ màng màng , Bảo Bối nghe được Duyệt Nhi gọi cô, ề a lên tiếng trả lời, lại không mở mắt ra được, mệt mỏi quá!

“Tiểu Mộ, làm sao bây giờ?” Duyệt Nhi gấp gáp.

Mộ Sanh nhìn Bảo Bối một cái, dịu dàng nói: “Em bé cô ấy đi, cô ấy bệnh như thế, có khi ngay cả đứng cũng không vững.”

Nói xong, đi lên trước, hất sợi tóc vương trên mặt Bảo Bối ra, nhẹ nhàng chậm chạp bế Bảo Bối lên.

Duyệt Nhi cười nhìn một màn này, nói với Mộ Sanh: “Tiểu Mộ, em thật sự rất yêu cô ấy.”

Mộ Sanh gật gật đầu, nhìn Bảo Bối trong lòng, nói: “Nhất kiến chung tình.”

“Ha ha, chị vốn tưởng rằng, từ này mãi mãi cũng không dùng được với em. Tốt lắm tốt lắm, chị đi trước, ba chị đến đón chị đến chỗ anh ấy ăn cơm khách, Bảo Bối giao cho em chăm sóc, chị sẽ gọi điện cho cô Bối, tạm biệt” Duyệt Nhi kéo khóa áo cho Bảo Bối rồi đi ra cửa.

Phòng khách lớn như thế, chỉ còn lại có hai người, người nào đó ôm người nào đó, lại nhìn đáng vẻ ngủ của người nào đó, im lặng , tựa như muốn duy trì động tác này, cho đến khi thương hải tang điền.

Thật lâu sau, người nào đó mới nhích người, đi ra cửa lớn, khoe miệng giờ lên, tâm tình tương đối sung sướng.

Trên xe, Mộ Sanh đứng dậy kéo chân đắp lên người Bảo Bối, giúp Bảo Bối thắt dây an toàn, điều chỉnh chỗ ngồi, mới nhấn chân ga.

Hai năm qua, lần đầu tiên Mộ Sanh lái xe không chuyên tâm, có phải lại liếc đến Bảo Bối của anh hay không. Khi nhận được điện thoại của Tiểu Duyệt, anh đang ăn cơm với bạn, vừa nghe nói Bảo Bối có chuyện, tâm tình liền không kiểm soát nổi, xin lỗi bạn rồi cầm chìa khóa xe chạy đi, nhiều năm qua như vậy, đây là lần đầu tiên anh thất thường.

Tiểu Duyệt có việc đi trước, nhưng anh lại mừng thầm, việc này, lần đầu tiên anh ở cùng với Bảo Bối, Bảo Bối bị ốm, lẳng lặng nằm ngủ, giống như búp bê xinh xắn, không có sức sống ngày xưa, càng làm người ta thương tiếc hơn.

Anh với cô, điên cuồng mà nhớ nhung. Cả đời này, hai người nhất định dây dưa, chỉ sợ không tách ra được.

Bảo Bối đang mơ, khi mình cảm thấy rất khó chịu, có một cái ôm ấm áp lại quen thuộc, tiếp nhận tất cả đau đớn của cô. Tham lam, hấp thu phần ấm áp này, nếu thời gian có thể dừng ở một khắc này, thật là tốt biết bao.

Khi tỉnh lại, phát hiện mình nằm trên giường bệnh, trong phòng bệnh không có một bóng người. Bảo Bối rất phản cảm với bệnh viện. Mới trước đây, cô từng bị viêm phổi cấp tính, thiếu chút nữa toi mạng. Lần đầu tiên cô nhìn thấy mặt mẹ mình sung nhiều như thế, cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy ba tiểu tụy, anh trai lần đầu tiên khóc.....

Tiếng bước chân lại gần, Bảo Bối ngẩng đầu, người nọ cứ như vậy nhìn thẳng cô, câu chữ trầm ổn bay ra từ miệng anh, mê say lòng cô.

“Khá hơn chút nào không?” Mộ Sanh vừa tiến vào, liền nhìn thấy đáng vẻ cô có chút đăm chiêu, tiếp theo côngăng đầu, ánh mắt giao nhau, hình ảnh dừng hình ảnh.

Bảo Bối nhận ra anh là đại soái ca mấy ngày trước đây, mặt bắt giắc đỏ vài phần, tránh ánh mắt nóng chảy của anh, nói: “Tốt hơn nhiều rồi, đầu cũng không đau , nhưng, anh.....”

“Tiểu Duyệt có việc gấp, để anh chăm sóc em một chút, mấy ngày nữa, anh sẽ đến ‘Trí Nhất’ thực tập” Mộ Sanh giải thích nói

“À” Bảo Bối hiểu được, gật gật đầu. Nhớ tới như mình chưa tự giới thiệu, vì thế còn nói: “Em gọi là Tiểu Bảo Bối, mấy ngày hôm trước chúng ta gặp qua ms rồi, thật là ngại!”

“Không có việc gì, anh là Hà Mộ Sanh, Mộ trong kính trọng, Sanh trong Tiểu Sanh.” Vẫn là giọng nồng ấm như trước.

“Ha, sao tên này lại nghe quen quen?” Bảo Bối ni non, lập tức cả kính, nhắc chân lên liền chui vào, thật sự là mắc cỡ chết người , xấu hổ không thôi mà, đại soái ca = Sanh Li, đã đánh mất mặt trước mặt đại soái ca, còn biểu hiện chủ động như thế trước mặt Sanh Li, hai người này lại cùng là một người, người ta sẽ thấy mình thế nào đây chứ.

Sanh Li buồn cười một trận, vỗ vỗ vai, nói: “Lão bà đại nhân đừng thẹn thùng như vậy, đói bụng không, đứng lên ăn một chút gì đi.”

Tuy rằng Bảo Bối không tránh nổi câu “Lão bà đại nhân” kia, đỏ ửng trên mặt lại tăng thêm vài phần.

“Xem ra lão bà đại nhân không muốn tự ăn cơm, vậy đành phải khiến vị phu tôi giúp cô.” Mộ Sanh trêu chọc nói.

Bảo Bối vội vàng xúc chén lên: “Đừng, đừng, tự em ăn được.” Lại chống lại đôi mắt đen nọ, ánh điện hỏa đá, hết hồn.

Giấy lát lần lượt thay đổi, đúc thành một tiếng khó có thể quên. Thời gian cực nhanh, trong lòng hai người, rõ ràng như cũ.

Bảo Bối đỏ mặt, ngoan ngoãn ăn cháo ở trên giường, ánh mắt vẫn không rời khỏi Mộ Sanh đang nghịch di động. Ngón tay thon dài như đang làm ma pháp, linh hoạt nhảy lên trên bàn phím, Bảo Bối thờ dài, vì sao người ta nghịch di động mà nhìn cũng đẹp như thế?

Nhìn thấy Mộ Sanh nhìn qua, Bảo Bối lập tức vui đầu ăn cơm, trong bất giác, một chén cháo, đã dần dần bị cô tiêu diệt hầu như không còn. Bảo Bối cúi đầu nhìn bát một chút, nói: “Cái kia, em ăn xong rồi. Chúng ta có thể đi khỏi đây không, em ghét nơi này.”

Mộ Sanh đến gần, lấy tay xoa trán Bảo Bối, theo mặt cô, trượt xuống dưới, “Ừ, đừng vội.” Tiếp theo, lại lấy ra một cái nhiệt kế trong ngăn kéo, xác định Bảo Bối quả thật không còn sốt mới không ấn nút gọi y tá đến.

Trên trán, trên má còn độ ẩm, có lẽ là vì che giấu chột dạ, Bảo Bối vội cúi đầu, đi giày như Tào tháo, đứng lên, lại nhìn thấy Mộ Sanh tao nhã cúi người xuống, cô lui từng bước ra sau theo bản năng, anh lại giữ cô lại làm cô bất động, sau đó, cúi nút giày lỏng, lại thất lại, cẩn thận điều chỉnh tốt vị trí.

Nhìn bóng Mộ Sanh xoay người, trong lòng Bảo Bối tràn ngập cảm động, một chàng trai như vậy, một Mộ Sanh như thế.

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Mộ Sanh đứng lên, nhìn thấy dáng vẻ ngần ngại của Bảo Bối, xoa đầu cô, yêu chiều nói: “Đi thôi! Ngây ngốc gì thế! Anh đi lấy xe, em đứng ở cổng viện chờ anh.”

Bảo Bối hoàn hồn, Mộ Sanh đã xoay người, nhìn bóng dáng gầy yếu của anh, trong lòng cô hạ quyết định, bước nhanh đi lên trước, vươn hai tay, khoác tay thật chặt, giọng điệu có ý nũng nịu: “Nhưng em là bệnh nhân mà, sao anh lại nhẫn tâm để mình em ở đây? Cùng đi thôi!”

Mộ Sanh sững sốt, lòng lại bất giác mềm mại vài phần. Vốn anh cho rằng hành vi của mình vừa rồi rất “Quá”, sợ cô không tiếp nhận được sự đường đột của mình, vì thế muốn mượn việc rời đi để cô yên lặng một chút. Nhưng, làm như thế, như lại để cô gần mình một chút, lại có thêm thu hoạch bất ngờ mà! Anh rút tay ra, vòng qua vai cô, kéo cô vào khuỷu tay mình, cười nói: “Đây mới là ‘phương thức chính xác’ đối đãi với bệnh nhân nhì!”

Bảo Bối ngay cả cơ hội biện bạch cũng không, đã bị người nào đó “Tha” rồi đi, dọc theo đường đi, nhiều người sẫm soi, Bảo Bối không ngừng đầu...

Lên xe, Mộ Sanh nhìn thoáng qua Bảo Bối, trêu đùa: “Không nghĩ tới Bảo Bối lại thẹn như thế, anh còn tưởng em rất dũng cảm mà.”

Bảo Bối rối rắm, em cũng không nghĩ như thế.....

Giống như, có chuyện gì đã quên nói, vừa vặn đổi đề tài. “À, đúng rồi, cái kia, Sanh Li, Lâm Hiền Phụng bảo em nói với anh, anh ấy muốn đi Australia lưu học một năm.”

Mây tuấn lãng của Mộ Sanh khẽ nhú, hừ lạnh một tiếng, nói: “Tô Lưu Cảnh cũng quá xem thường anh, anh là người nhỏ mọn như thế sao? Nếu anh không muốn thấy cậu ấy, từ lúc 4 năm trước, đã không gặp nữa rồi. Đây cũng không phải chuyện gì quá đáng? Có gì không tiện mở miệng? Cậu ấy làm như vậy, đổ cho anh tội huynh đệ bất nghĩa.”

“Cái kia, thật ra anh ấy cũng rất đáng thương, thích anh lâu như vậy.....” Bảo Bối thật cẩn thận.

Mộ Sanh hạ giọng: “Trong tình cảm không có ai là đáng thương, anh không thích cậu ấy, nhất định sẽ làm tổn thương cậu ấy.....”

Trong xe lặng im một trận, không khí lưu chuyển, không khí rất quý dị, chỉ có tiếng vang bài hát [ba người chơi] trên đài.

“Được rồi, anh đã biết, chúng ta không nói cái này nữa, giờ đến em, Tô Lưu Cảnh làm sao có thể tìm được em?”

Giọng Mộ Sanh vẫn có chút cứng nhắc.

“Vào trò chơi, vừa vặn gặp anh ấy.”

“Buổi sáng?? Sáng sớm đã vào chơi trò chơi, khó trách lại ốm.” Nghiêm khắc hơn một phần, theo sau còn nói: “Bảo Bối, không phải em hôm qua một đêm không ngủ chứ, ‘Gà’ cho anh cũng đừng kích động thành như thế chứ.”

Bảo Bối lại 囧 , nhưng vẫn yếu ớt đánh trả: “Em mới.. Không có mất ngủ, chỉ là ngủ... không tốt lắm mà thôi.....” Về sau, ngay cả Bảo Bối cũng không nghe thấy giọng mình.

Mộ Sanh “Xì” Một tiếng liền bật cười..

Bảo Bối đã muốn “xuất ra bị phần”, nhìn anh, quả nhiên, là đại thần mà, thật sự là, ngay cả một chút tiện nghi cũng không chiếm nổi. Rất khó chịu, so với bị “Nữ Nữ” đè còn thoải mái hơn...; Nữ Nữ, Nữ Nữ... Bảo Bối bỗng nhiên nhớ đến chó con Nữ Nữ chưa có thức ăn, vì thế nói với Mộ Sanh: “Cái kia, chờ một chút đến trước cửa siêu thị xx dừng lại được không, em muốn mua vài món, cảm ơn, phiền anh.”

“Chẳng lẽ em vẫn gọi vì phụ là ‘Cái kia’ sao? Nếu Bảo Bối không ngại, gọi anh Mộ Sanh là được, hoặc là, Bảo Bối xưng hô thân thiết hơn?” Đại thần hỏi một câu, đều gần như khiến Bảo Bối bị chết tức thì. Sao người ta gọi hai chữ “Bảo Bối” Này lại nghe chẳng tự nhiên gì cả.....

Mộ Sanh ngừng xe, còi dây an toàn muốn xuống xe, Bảo Bối vội vàng ngăn anh lại: “VẬY..... Mộ Sanh, anh không cần đi, mình em được rồi.”

Mộ Sanh quay đầu, trịnh trọng nói: “Nhưng em là ‘Bệnh nhân’, sao anh có thể ‘Yên tâm’ để em đi một mình.”

Bảo Bối cứ như vậy, lại “xuất song nhập đối” cùng Mộ Sanh.

Siêu thị

Khu thú nuôi

“Nhà em nuôi chó?” Chàng trai hỏi rất tùy ý.

Cô gái trả lời: “Là chú chó cái, kêu Nữ Nữ.”

Chàng trai: “Là chó mẹ à, sao đến nhà em anh không nhìn thấy?”

“Không. Là đực. Anh đến nhà em?” Cô gái rất nghi ngờ.

“Trưa nay đến nhà em đón em đi bệnh viện.” Chàng trai dừng lại, ném một túi thức ăn cho cún lên xe.

“À, cảm ơn.” Cô gái cũng cầm một túi như thế, ném vào, “Sức ăn của Nữ Nữ khá lớn.”

Quầy ăn vặt

Chàng trai: “Đừng mua đồ ăn vặt nữa, không tốt với thân thể, còn nữa, nhìn không ra, em quá nặng.”

Cô gái đang điên cuồng nhặt khoai tây chiên nghe chàng trai nói xong, ngăn ra: “Làm sao mà anh biết?”

“Hôm nay, khi anh bế em ra ngoài, em bất tỉnh, rất không ấn tượng.” Nhẹ nhàng.

Cô gái lúng túng, ấp úng nói: “Thật ra, Nữ Nữ rất thích ăn khoai chiên”

Chàng trai cười khê, chọn xong đồ ăn vặt cho cô gái, thả một nửa trở về: “Ăn nhiều như vậy, đối với thân thể Nữ Nữ cũng không tốt. Thích hợp một chút, cũng tốt.....”

Khu rau quả

“Đúng rồi, hôm nay phiền anh, đến nhà em ăn cơm chiều đi, em mua chút đồ ăn.” Cô gái rất nhanh đã khôi phục bình thường.

Chàng trai nhướn mày, vẻ mặt không thể tin: “Em biết nấu ăn?”

Cô gái giận, đón nhận ánh mắt chàng trai: “Em không chỉ biết nấu, còn có thể trang trí nữa.”

Chàng trai không sợ chết trả lời: “Nhìn không ra, vậy đồ ăn có thể ăn sao?”

Cô gái cầm một quả dưa chuột, cao tay đánh nhẹ: “Ông anh, ngoại hiệu của anh là ‘Cuối thu’ à, em bị anh làm tức điên rồi. Anh có ăn hay không?”

Chàng trai cười gật đầu: “Ăn, ăn, sao lại không ăn?”

Quầy thu ngân

Bác gái: “Đôi vợ chồng này mới cưới hả, đúng là trai tài gái sắc nha!”

Chàng trai: “Đúng, ngày hôm qua vừa mới kết hôn.”

Cô gái kinh hãi: “Ai nói vậy.....” Cô gái nói đến một nửa, im lặng.

Rồi, trong ánh mắt “Ân cần” của bác gái, bọn họ đi.

Cô gái chảy lệ, ngày hôm qua là “Kết hôn”, còn tỳ nữa bị cướp rồ

Phiên ngoại Vở kịch nội dung ba chấm

Chuyện kể rằng, Bảo Bối và Mộ Sanh kết giao đã nửa năm

Một đêm, Bảo Bối ăn súp nóng hổi sùm súp, Mộ Sanh thì chậm rãi từ từ, ăn từng miếng một, còn phải nhắc nhở người đối diện, cẩn thận phồng miệng.

“Heo Bảo Bối, em ăn từ từ, cẩn thận nóng!”,

“Hừ hừ ~ ừ, ừ, ăn ngon.....”

Mộ Sanh chạy đường đen!!! Sớm biết thì không đưa cô đi ăn súp ...

“Chờ một chút, cho em gặp một người.....”

“A!” Mộ Sanh còn chưa nói xong, Bảo Bối bỗng nhiên há miệng kêu nhỏ. “Nóng..... Nóng..... Nóng quá.”

Mộ Sanh vội vàng đứng lên, đi đến trước người cô: “Mở miệng ra, anh xem xem, nóng đến chỗ nào?”

Tuy cảm thấy ngượng ngùng, nhưng Bảo Bối vẫn ngoan ngoãn mở miệng ra, còn không quên một câu: “Đầu lưỡi, đau quá!”

Mộ Sanh vừa thấy, quả nhiên nóng đỏ lại, còn rất nghiêm trọng, không tự giác nhú nhú mày: “Em chờ anh ở đây, anh đến tiệm thuốc gần đây mua thuốc.”

Dứt lời, đẩy cửa lớn rồi đi ra ngoài.

Bảo Bối bây giờ biết sai rồi, sớm biết thì sẽ không ăn nhanh như vậy, ai ~~~

Bây giờ, súp ngon như thế, lại không thể ăn....

Đang tiếc hận, đột nhiên nghe thấy một giọng nữ trong trẻo: “Đây là bàn số ba à, xin hỏi, Hà Mộ Sanh có ngồi đây không?”

Bảo Bối sững sốt, ngẩng đầu lên đánh giá người nọ, mày thanh mắt biếc, mặc cũng rất trẻ, thoát nhìn như là một vị di, vì thế rất lễ phép trả lời: “Mộ Sanh vừa mới đi ra ngoài, chờ một chút sẽ trở về.”

Bảo Bối lại hỏi: “Cô à, cô tìm Mộ Sanh có chuyện gì ạ?” Nhìn đến trên tay vị kia phụ nhân cầm theo hành lý, dáng vẻ phong trần mệt mỏi, cô thật có điểm tò mò “Lơ đãng” Hỏi.

“Mộ Sanh không nói cho cháu? À, là cô đến nhờ nó, cô đến thành B làm việc, không có chỗ ở. Máy bay sớm, cô mới đến, may mà nó ở đây, bằng không cô thật không biết làm sao cho tốt!” Mặc Sênh dịu dàng cười cười, “Xin chào, cô là Triệu Mặc Sênh, mẹ Hà Mộ Sanh.”

Bảo Bối ngây người, đây là vợ vàng không chuẩn bị kịp trong truyền thuyết ư? Cô bị kinh hãi. Nhưng ở cùng với Mộ Sanh, điểm phản kháng áp lực vẫn có, vì thế lập tức khôi phục bình tĩnh: “Cô à, cháu là bạn gái Mộ Sanh, cháu là Tiểu Bảo Bối.”

Mất Mặc Sênh sáng lên: “Cháu chính là Bảo Bối à, đáng vẻ thật đáng yêu, cô chụp cháu nhé!” Dứt lời, giờ máy chụp ảnh lên rồi nháy một cái.

Bảo Bối chảy mồ hôi, nhưng vẫn hỏi: “Mộ Sanh có nhắc đến cháu với cô ạ?”

Di Triệu thờ dãi: “Đứa bé kia với chuyện gì cũng nhẹ nhàng băng quơ, cũng không muốn nói nhiều, chỉ gọi điện thoại, nói có bạn gái, cô còn hoảng sợ cơ! Nhưng thật ra Duyệt Nhi, nói rất nhiều với cô.....”

Bảo Bối co rút cơ mặt, chỉ biết là như thế này.

Đang nói chuyện, Mộ Sanh đã về, nhìn thấy mẹ mình đang kéo tay bạn gái, càng không ngừng hỏi, mà Bảo Bối là vẻ mặt thận trọng và xấu hổ, nói đùa là như đang chào hàng Đi lại gần, nói với Mặc Sênh: “Mẹ. sao mẹ không nói sẽ đến. Cũng không báo trước cho con một tiếng, con sẽ đi đón mẹ mà.” Ý là, mẹ đừng đột nhiên dọa người như thế!

“Hừ! Là mẹ trốn nhà, trốn nhà đấy! Chỉ có anh ta được trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài à, không cho mẹ đi gặp bạn trên mạng, lần này đi công tác, là mẹ chủ động xin, trước khi lên máy bay, cũng không cho anh ta tiền....” Mặc Sênh đứng lý hợp tình, lại giả bộ đáng thương: “Con trai, con đừng không lưu tình giữ ta lại đi mà!”

Mộ Sanh chạy đường đến!! Vừa rồi ba cũng đã gọi điện thoại dặn chăm sóc lão mẹ, thuận tiện giúp ông giám sát chặt chẽ bà, chờ việc xong rồi sẽ chạy đến. Anh nào dám không theo đâu. Mộ Sanh đảo cặp mắt trắng, không để ý tới cô, xoay người nói với Bảo Bối: “Mở miệng ra, anh bôi thuốc giúp em”

Nhìn dáng vẻ con quan tâm như thế, Mặc Sênh cảm khái vạn phần, con thật trưởng thành rồi..... Vì thế nhấn máy một cái, lưu giữ hình ảnh này lại. Hắc hắc, ít nhất chụp đúng chỗ.

Chuyện kể rằng nguyên nhân Mặc Sênh đến thành B chủ yếu là đi công tác, nguyên nhân lần này là gặp bạn trên mạng+ gặp con con dâu. Ngày hôm qua, các bạn trên mạng rất vui mừng gặp mặt, Đánh xong boss ngũ ngon -- đồng chí họ 33 mà cô rất quen, Lô Vĩ Vy Vy -- đồng chí Bối Vy Vy lại quen 33, Tiểu Bạch Tinh Anh-- Lục Song Nghi cũng là bạn tốt của 33, vì thế các cô gái hẹn gặp, trò chuyện với nhau thật vui, nhất thời quên cả thời gian, nửa đêm mới về nhà

Mà lúc này, Hà đại luật sư của chúng ta, đã chờ Hà phu nhân trong phòng Mộ Sanh rất lâu, mặt còn hơn cả bao công.

“Răng rắc” Một tiếng, Mặc Sênh hừ nhỏ, mở cửa vào phòng, vừa mới tiến vào phòng khách, đã ngửi thấy mùi thuốc nồng đậm, cô bị nghẹn một trận ho khan, Mặc Sênh lập tức có một dự cảm không tốt.

“Triệu Mặc Sênh, nhiều năm như vậy, lá gan của em lớn không ít, sao đầu óc lại chẳng có chút tiến bộ nào? Đã trễ thế này, trước tạm thời không nói em đi gặp bạn trên mạng, một mình em, chẳng may gặp nguy hiểm thì làm sao?” Trong giọng nói khàn khàn vài phần, oán giận vài phần.

Giọng nói này, không phải Hà Dĩ Thâm thì là ai? Gần như không nghĩ nhiều, Mặc Sênh chạy thẳng vào phòng, vừa chạy đến cửa, đã bị một đôi tay to dùng sức ôm lấy, nửa ôm nửa tha vào phòng, sau đó “Năm úp sấp” một tiếng, đóng cửa lại.

“Dĩ Thâm, đau, nhẹ chút..... A!” Mặc Sênh thở nhẹ, cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt mà nước nở.

Hà Dĩ Thâm không tự giác giảm bớt lực, động tác lại vẫn tiếp tục: “Đau về sau mới có thể nhớ kỹ, về sau không được về nhà muộn như thế nữa.” Tay dùng động tác đánh vào hông Mặc Sênh lại, kéo cô vào lòng, hôn từ từ, theo một đường trên trán xuống phía dưới, cuối cùng dừng trên môi cô..... Khi một hơi thở cuối cùng của Mặc Sênh bị cướp mất, bên tai truyền đến tiếng bá đạo: “Về sau không cho phép gặp bạn trên mạng nữa.....”

end

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Về nhà, Bảo Bối bảo Mộ Sanh ngồi xuống, còn rất “Hiền lành” pha nước trà cho anh.

Mộ Sanh nhấp một ngụm: “Ừ, Bảo Bối tay nghề giỏi, độ ấm lá trà đều vừa mới tốt.”

Đuôi của Bảo Bối lập tức cong lên: “Đó là đương nhiên, con người của ban thương mại, không hiểu điểm ‘Đạo đối nhân’, như vậy sao được?”

“Em là lớp nào của thương mại?” Sanh Li chỉ nghe Duyệt Nhi nói qua, Bảo Bối là học sinh mới vào trường.

Bảo Bối tự nhiên trả lời: “Lớp 1, còn anh? Nghe nói anh sắp thực tập, anh học trường nào? Về sau em tìm anh đi chơi. Ừ, cho em điện thoại, về sau chúng ta chính là bạn.” Bảo Bối cười trộm, rốt cục có thể có số của soái ca rồi, oh yeah!

“Cùng trường với em, khoa pháp luật. Học mười, chỉ giáo nhiều hơn.” Mộ Sanh đem tầm mắt chuyển tới trên người Bảo Bối, “Về phần điện thoại, ba em và anh em vừa gọi đến rồi, em còn đang ngủ, anh nhận, để họ yên tâm, vì tránh phiền toái, anh đã gửi số đi rồi.”

Bảo Bối gật gật đầu, tỏ vẻ đã rõ, lập tức nói: “Vậy nói cho anh số của em. 1526*****3.”

“Anh lưu rồi, dùng điện thoại của em gọi cho anh không phải là có số sao?”

Bảo Bối lặng yên, ở trước mặt anh, sao mình lại đàn độn thành con ngốc như thế?

“Còn nữa.” Mộ Sanh cao giọng, “Anh nhớ rõ ngày hôm qua chúng ta cũng đã có có ‘quan hệ phụ thê’ thân thiết hơn bạn bè rồi, không phải sao?”

“Nhưng đó là trò chơi mà!” Bảo Bối thốt ra

Mộ Sanh trầm mặt xuống: “Em chỉ là chơi?”

Bảo Bối ăn ngay nói thật: “Đúng là em chơi.... Hôn nữa..”

“Hôn nữa cái gì....”

“Quá nhanh, quá đột nhiên, ngay cả vì sao anh muốn ‘Kết hôn’ với em trong trò chơi em cũng không biết.” Ánh mắt Bảo Bối ảm đạm rất nhiều, không dám nhìn anh.

Trên mặt trầm tĩnh của Mộ Sanh không một tia gọn sóng, âm điệu cũng không tự chủ nhẹ xuống: “Cái gì cũng không biết còn đáp ứng gả cho anh? Hay, dù là ai.....”

“Không phải.” Mộ Sanh còn chưa nói xong, Bảo Bối đã vội vàng cắt lời anh: “Chỉ bởi vì là anh, bất cứ lúc nào, ở trong trò chơi gặp anh, trạng thái của em lại thêm cấp, khi đó login, em cấp thấp, anh lại có thể đánh giá mỗi người, cũng không để người trong bang chịu tội thân, cùng anh dưới tàng cây thật sự rất hạnh phúc.”

Mộ Sanh nở nụ cười, hết sức tao nhã, đáp án như vậy, là ngoài ý liệu, thì ra nhất cử nhất động lơ đãng của mình trước kia, bây giờ lại có chỗ dùng. Không hề do dự, tiến lên, ôm người trước mắt vào lòng, cười nhẹ: “Làm người của anh, sẽ khiến em càng hạnh phúc.”

Bảo Bối lại chặn thế nào, đây có phải là tỏ tình không, từ nhỏ đến lớn, vệ tinh cũng không ít, lại chưa từng rung động, bây giờ, trước mặt một người, tìm lại đập mạnh, khi anh không ở bên thì nhớ anh, đây, có phải là thích không? Thôi thôi, quyền vào tay anh rồi, vươn tay, ôm lại Mộ Sanh, nghịch ngợm nói “kimino, shu ki yo.” [tiếng Nhật: em thích anh] sau khi nói xong, còn mừng thầm, Mộ Sanh, chắc anh nghe hiểu chứ! Nào biết, sau một lúc lâu, Mộ Sanh buông cô ra, nhìn vào mắt cô, nói một câu “Ai – shi te ru.” (anh yêu em) Bảo Bối lại đông cứng, anh, ngay cả cái này cũng biết?

.....

Khi Vy Vy và Tiêu Nại về nhà, nhìn đến cảnh tượng như vậy, đồng chí Tiêu Bảo Bối dừng cảm xung phong vào tiền tuyến – đốt đồ ăn. Mà đồng chí Hà Mộ Sanh tao nhã ở một bên ngăn cô lại, nói ra là một đồng chén bát hỗn loạn, tiếp tục cảm thía và môi.

Vy Vy khiếp sợ nhìn Bảo Bối, lại quay đầu nhìn về phía chồng mình, Bảo Bối lại muốn xuống bếp, lại nói ngày thường cô rất thích xem chương trình vào bếp, nhưng thực chiến là lần đầu tiên đấy, hôn nữa.... Bây giờ nấu cơm, dĩ nhiên là Hà Mộ Sanh, phát triển này cũng quá nhanh đi

Tiêu Nại không gọn sóng sợ hãi, vuốt tóc Vy Vy, nắm tay cô đến cửa phòng bếp, ho nhẹ hai tiếng, hấp dẫn thành công chú ý của hai người bên trong. “Tiêu Bảo Bối, đi ra ngoài, đừng làm vương chân vương tay ở chỗ này, đi ra sofa xem tivi với mẹ con.” Nói xong, vỗ vỗ vai vợ, Vy Vy lập tức hiểu ý đồ của anh, Bảo Bối còn ồm ồm, là nghỉ ngơi cho khỏe.

Vy Vy mang theo Bảo Bối vào phòng khách, mà Tiêu Nại lại đi vào phòng bếp giúp Mộ Sanh

“Chào chú Tiêu!” Mộ Sanh gật đầu một cái với Tiêu Nại, tỏ vẻ lễ phép

Tiêu đại thần rất vừa lòng cười cười: “Hôm nay, Bảo Bối nhà chúng ta phiên cháu rồi.”

Mộ Sanh gọt vỏ khoai tây, cũng không quay đầu nhìn anh, thản nhiên nói một câu: “Chắc thế.”

“Bảo Bối hiểu chuyện, nhưng mấy năm nay, bị chú và Vy Vy còn có Vũ Tiểu bảo vệ quá kỹ, tâm tư có vẻ đơn giản.” Tiêu Nại mở nồi ra, trộn thịt, đổi Mộ Sanh nói: “Nhưng một khi nó đã xác định, sẽ vẫn cố chấp, nếu cháu không thích con bé, cũng đừng gán nó nữa, nếu nó chịu tổn thương, ta sẽ không bỏ qua cho cháu.” Giọng Tiêu Nại không lớn không nhỏ, Mộ Sanh vừa vặn có thể nghe rõ. Trong nồi thịt phát ra tiếng “Tư” “Tư”, không khí lập tức trở nên khẩn trương

Ngừng tay, chuyển hướng Tiêu Nại, thần sắc Mộ Sanh nghiêm túc: “Chú Tiêu, Bảo Bối là người con gái đầu tiên cháu yêu, cũng là cuối cùng.”

Tiêu Nại gật gù đầu, muốn anh cam đoan, trêu tức nói: “Ừ, như vậy tốt nhất, nhưng hết thầy cũng không nóng vội, lạt mềm buộc chặt là tất yếu, quan trọng là thận trọng.....”

Mộ Sanh ngẫm hiểu, cười nói: “Chú Tiêu, đây xem như kinh nghiệm sao?”

Bảo Bối và Vy Vy ngồi trong phòng khách, nhìn 2 người đàn ông đang nấu cơm, một người không yên, một người thỏa mãn.

“Mẹ.” Bảo Bối nhỏ giọng kêu, “Cái kia, con nói cho mẹ một chuyện, mẹ đừng tức giận.”

“Chuyện gì, chẳng lẽ, con ăn Hà luật sư rồi?” Trên mặt Vy Vy mang theo một tia hưng phấn

Bảo Bối cúi đầu xuống đất càng thấp, giọng cũng đè xuống, phòng chừng.... đang thẹn thùng cùng... Sợ hãi: “Dạ, bọn còn ở cùng nhau.” Nói xong, cào tóc mình: “Mẹ, không phải con không biết giữ tiết, quen nhau gần như thế đã thành bạn gái người ta?”

Vy Vy ôm Bảo Bối, giống trước đây vuốt đầu cô: “Con gái Bảo Bối à! Không sao, cái khác không cần biết, quan trọng là trái tim, thích thì thích, không có gì phải sợ.”

Bảo Bối an tâm, bỗng nhiên nhớ tới cái gì: “Đúng rồi, mẹ. Ba lúc trước theo đuổi mẹ mất bao nhiêu thời gian?”

Vy Vy túng quần, trong hiện thực, 2 giờ. Trong trò chơi, lần đầu tiên thấy anh đã đáp ứng lấy anh Quay đầu sang một bên, loại không khí khác này, nói ra miệng thế nào.....

“Ba có phải không hài lòng Mộ Sanh không?” Bảo Bối lo lắng chính là chuyện này

Vy Vy cười: “Yên tâm đi, Hà Mộ Sanh là chàng trai ba con chọn, sao lại không hài lòng? Bằng không con cho là, ba con có thể tùy tiện tìm một người đâu ư?”

Bảo Bối có chút kinh ngạc: “Mẹ nói, ba là vì con mới tìm Mộ Sanh pk?”

“Đương nhiên, đừng nhìn ba con chẳng biết gì cả, vài người chúng ta, không qua được ông ấy đâu.” Vy Vy gõ đầu Bảo Bối, dịu dàng nói: “À! Mộ Sanh và Duyệt Sam đều là đứa trẻ ngoan, nháy mắt, các con đã lớn như thế.”

“Mẹ.....” Nói không cảm động, đó là gạt người.

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Ăn cơm xong, Mộ Sanh nói lời từ biệt với Tiêu Nại và Vy VY rồi, trở về nhà đương nhiên, là Bảo Bối tiễn ra cửa, lúc gần đi, anh còn không quên nói với Bảo Bối: “Đêm nay đi ngủ sớm một chút, đừng bị lạnh nữa.” Cười khẽ, bước đi, Bảo Bối nhìn bóng dáng của anh ngẩn người.

Nhưng lần này Bảo Bối lại không nghe lời, cảm thấy có chuyện gì chưa làm xong, nằm cũng ngủ không được, vì thế, mở máy tính ra vào trò chơi.

Vừa login, bạn tốt Đông Phương Duyệt liền pm cô: “Bảo Bối, giáo chủ bỏ qua cuộc thi tham gia với tư cách phụ thể, vì sao thế? Nghe nói là thân thể em không thoải mái?”

“Bỏ qua.... Cuộc thi phụ thể?” Bảo Bối không thể tin được, cô nghĩ đến, lúc trước họ kết hôn, có một phần nguyên nhân là vì chuyện này

Đông Phương Tại Tại rầu rĩ nói: “Vừa rồi giáo chủ đi lên, nói câu không tham gia trận đấu, nói thân thể em không tốt rồi out, hôm nay là ngày báo danh cuối cùng, nếu các em không đi thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa, nhưng thân thể em không tốt, cũng đừng miễn cưỡng.” Tại Tại vòng quanh Bảo Bối một vòng: “Ngày Bảo Bối, em ốm thì đi nghỉ sớm đi, chẳng may ngã bệnh làm sao?”

Bảo Bối khóc không ra nước mắt: “Tại Tại..... Em chỉ bị sốt một chút, đã khỏi rồi mà.....” Cho nên đừng biến em thành bệnh nan y chứ, Bảo Bối oán thâm, em không yếu ớt thế đâu

Tại Tại: “..... Giáo chủ đại nhân rất sùng phụ nhân....”

Bảo Bối nhìn chằm chằm di động, chậm chạp không ấn nút, cuối cùng, cắn răng một cái, ấn xuống.

“Alo, Bảo Bối?” Giọng bên kia trong suốt

“Là em Mộ Sanh, anh vào trò chơi một chút, chúng ta nói bên trong.” Bảo Bối cúp nhanh điện thoại, không dám nghe đối phương trả lời

1 phút sau, hệ thống xuất hiện: “Phu quân Đông Phương Sanh Li login.” Bảo Bối giương mắt nhìn lên, nam tử áo trắng đã đến bên người.

“Sao vậy, còn chưa ngủ?” Mộ Sanh quan tâm và trách cứ.

“Ngủ không được, hôm nay ghi danh cuộc thi phụ thể, chúng ta đi báo danh.”

Qua thật lâu, Mộ Sanh gửi lại một chữ: “Được.”

Hai người vào tổ đội, bay nhanh đến miếu Nguyệt Lão, lập tức báo danh.

Rồi, Mộ Sanh mang cô đi “Phụng Thiên”, trong mộng du có câu “Phụng thiên quá thủy, vũ nhuận thể giới, lạnh lùng đầu thu.” Là cảnh đẹp nhất trong trò chơi.

Ra khỏi tư thế ‘gắn bó’, Mộ Sanh không hài lòng nói: “Em nên đi ngủ.”

“Em không mệt, không muốn ngủ”

“Không muốn ngủ cũng đi nghỉ đi, hôm nay em còn ốm mà.” Âm tần truyền đến giọng nói hơi cao lên, mang theo điểm uất ức gấp trăm lần: “Em đi nghỉ, anh đừng giận.” Nói xong lập tức logout, tiến vào ổ chăn.

Ngủ một giấc, tinh thần đặc biệt tốt.

Cái gì cũng xem không nổi, Bảo Bối nhàm chán, liền vào trò chơi.

Xem người nọ. Không tới. Trong lòng có điểm mất mát nho nhỏ.

Không có chuyện gì, phải đi làm nhiệm vụ “Loạn Táng Thôn”.

Nhiệm vụ này rất phấn khích, là căn cứ vào gợi ý của npc, muốn làm nhiệm vụ thì người chơi phải cùng vào thôn Loạn Táng tìm người, tìm vật, tóm lại chính là tìm đồ. Đầu tiên, bạn phải thuộc bản đồ, còn nữa, bạn phải có chỉ số thông minh rất cao, cuối cùng, bạn phải có thao tác nhanh.

Nhiệm vụ này, còn có chỗ đặc biệt nữa -- có thể giết người, npc có khi sẽ nổi giận, nói người chơi giết hại động vật nhỏ ở Loạn Táng Thôn.... nói lung tung gì đó, muốn phải tiêu diệt hần trong vài phút..[toát mồ hôi!]

Quan trọng nhất là, phần thưởng nhiệm vụ làm người ta giận sôi.

Nhiều kinh nghiệm không đếm được. May mắn, còn có thể nhảy ra bí kíp võ công “Liên Dục”.

Dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi, Bảo Bối ôm tâm tình “Được thêm kiến thức”, cũng theo quần chúng đi vào.

Bây giờ, tên Đông Phương Bảo Bối này rất có tiếng, giáo chủ phu nhân Đông thần giáo, con gái Nhất Tiểu Nại Hà và Lô Vi Vy Vy, lên đỉnh n hào quang.

Đi trên đường, nhìn đến mọi người bình luận mình trong [thế giới], tâm lý rất không thoải mái. Trường thành đến cảnh giới này, đều là dựa vào mình mình cố gắng từng bước, người khác cũng không phải mình, sao có thể đoán bừa chứ?

Đi đến đâu đó, có người lao tới, cản lời cô.

Vừa thấy Id không quen, cũng là nghe nói qua, trong top đứng đầu bảng -- Bộ Sơ Kinh Mi. Quan danh: Mỹ nhân ánh trăng.

Điều này khiến Bảo Bối không khỏi nhớ tới danh hiệu của Sanh Li: Võ bá thiên hạ.

Vốn, có rất nhiều rất nhiều người đoán, hai người kia, là nhất định ở cạnh nhau.

Mỹ nhân, xứng anh hùng.

Nhưng Sanh Li lại bỗng nhiên “Cưới vợ” với Bảo Bối, người đời không khỏi có chút oản thán.

Lúc này, Bộ Sơ Kinh Mi bỗng nhiên xuất hiện, Bảo Bối nhất thời cảnh giác.

Trong nét vẽ mơ hồ, cát mịn trải dài, nước chảy nhẹ nhàng.

Mắt thủy mặc, má tuyết hạnh, áo trắng như tuyết, tơ vàng xen kẽ.

Nàng ở kia một thân trắng tuyết, ngoài tóc đen, và hai mắt như nước, chỉ có trắng.

Thầm mở miệng: “Giáo chủ phu nhân hôm nay thật hưng phấn, sao lại không gặp Giáo chủ Sanh Li.”

Một câu này, Bảo Bối khó nhận, khách sáo về khách sáo, trả lại người một loại cảm giác bị bé con bắt nạt.

Lo lắng đến không thể mất thân phận, vì thế thực kiên nhẫn trả lời: “Anh ấy có việc, vị tiểu thư này tìm anh ấy có việc gì thế? Tôi có thể chuyển lời.”

Bộ Sơ Kinh Mi làm như dịu dàng trả lời: “Tiểu nữ đã lâu không tâm sự với giáo chủ đại nhân, hy vọng giáo chủ phu nhân chuyển đến Sanh Li, bảo anh ấy 8h tối nay, đến tụ hội ở Trọng Hòa Cảnh Từ Châu Nhai, có chuyện quan trọng bẩm báo.”

Bảo Bối nén xúc động, đáp ứng một câu.

Bộ Sơ Kinh Mi kia vung tay áo lên, liền nghênh ngang mà đi.

Bảo Bối buồn bực.

Cô tin Sanh Li, không muốn đi đoán, lại nhịn không được chú ý.

Không tâm tình đi làm nhiệm vụ, rời khỏi Loạn Táng Thôn, bay đến Trọng Hòa Cảnh. Trọng Hòa Cảnh thật sự rất đẹp, tọa lạc trên đảo tuyết kính, dù là

là nhà lầu hay là trang trí, không có ngoại lệ đều là một mảnh tuyết trắng.

Nơi này rất đẹp, thế giới của Sanh Li trước kia, cô không biết.

Sanh Li và Bộ Sơ Khinh Mi xảy ra chuyện gì, cô cũng hoàn toàn không biết gì cả.

Tâm sự -- bọn họ trước kia thường xuyên tâm sự sao? Đây là Bộ Sơ Khinh Mi khoe với cô ư?

Trong lòng lại bất an.

Không bao giờ muốn vào trò chơi nữa, gửi tin vào hòm thư cho Sanh Li, đã logout.

Cô đang đợi, chờ tin tức của Mộ Sanh, di động, không hề rời tay.

Lại nghĩ Mộ Sanh có khi không login, liền gửi tin nhắn cho anh: “Mộ Sanh, có cô gái tên Khinh Mi, bảo em bảo với anh, cô ta có việc tìm anh.”

Đợi thật lâu. Mộ Sanh không trả lời.

Cô đã muốn gọi điện thoại đến, Mộ Sanh nhắn: “Ừ, anh đã biết, anh sẽ liên hệ với cô ấy, hôm nay em đi nghỉ đi.”

Bảo Bối thấy rồi, có chút thất vọng, hy vọng về nội dung có thể để cô từ bỏ suy nghĩ mông lung.

Nhưng, Mộ Sanh không có.

Bảo Bối thiếu chút nữa khóc đ ra.

Cô vẫn chịu đựng.

Nhìn đến 7 rưỡi, vẫn vào trò chơi.

Như cũ là Tuyết Kính Đào, Trọng Hòa Cảnh, Cầu Hoàng Trạch.

Avar của Mộ Sanh, tối.

Vòng quanh Dao Tuyết Trì, mùi dấm Hồng Liên, cùng với máu trắng yên tĩnh, không hợp nhau.

Lòng hiếu kỳ khiến cô sắp nổi điên .

7 giờ 40 phút, anh lên, cũng đến cạnh người cô, biểu hiện địa điểm, Trọng Hòa Cảnh, Từ Châu Nhai.

Trái tim Bảo Bối lạnh xuống.

Tốt xấu cũng là “Thê” của anh, không mang theo một tia do dự, đến Từ Châu Nhai.

Thấy từ xa, nam tử và nữ tử áo trắng phiêu phiêu, đứng bên nhau, mỗi kẻ mỗi.

Bảo Bối nghe được tiếng tan nát của cõi lòng mình.

Đi qua, ngón tay nhẹ nhàng chỉ ra: “Sanh Li, các người, đang làm gì.”

Một thân hồng y vô cùng nổi bật trong nơi tiên cảnh trắng xóa này.

Hai người khó tách, hiển nhiên thấy được cô.

Mộ Sanh không nói nhiều, chỉ nói một câu: “Bảo Bối, chúng ta, ly hôn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

“Bảo Bối, chúng ta ly hôn đi”

Sét đánh giữa trời quang

“Xin lỗi, Sanh Li, em không thấy rõ, anh lặp lại lần nữa, không đúng không đúng, là Hà Mộ Sanh, anh lặp lại lần nữa.” Tay gõ bàn phím của Bảo Bối đang run rẩy, một câu ngắn ngủn như vậy, nhưng lại đánh sai tận mấy chữ, gắt gao nhìn chăm chăm màn hình.

“Anh nói, Bảo Bối, chúng ta ly hôn.” Từng chữ mạnh mẽ, khắc vào trong lòng Bảo Bối, Bảo Bối đau quá.

Không muốn khóc, nhưng nước mắt như mưa rơi, thế nào cũng không ngừng được, nước mắt làm mờ hồ tầm mắt, Bảo Bối cũng rất bình tĩnh, chỉ hỏi nói: “Vì sao? Là vì cô ấy sao?”

Mộ Sanh thân nhiên nói: “Đúng”

“Tốt lắm, tôi đáp ứng anh, chúng ta chia tay.” Không muốn biểu hiện bi thương ra ngoài, bình tĩnh đáp ứng.

Tiếp theo, tổ đội, đến Đồng Tâm Cư, Nguyệt Lão viện, chia cắt quan hệ hôn nhân

Toàn bộ quá trình này, Bộ Sơ cũng không nói một câu

Không muốn nhìn người khác nói gì nữa, Bảo Bối bay trở về Trọng Hòa Kính, lại nhìn nhìn ra màu trắng kia, cùng hoa sen đỏ kia, nở rộ hơn, đẹp đẽ hơn, nhưng lại không hợp cảnh

Cô, chính là hoa sen đỏ kia.

Tất trò chơi đi, đã rơi lệ đầy mặt, cảm xúc chùng chất trong lòng vội vàng muốn tìm một nơi phát tiết, Bảo Bối lao ra cửa nhà, chạy tới sát vách, đó là phòng của chú Hách và chú K, trong sân có một thân cây, là cô trồng khi còn nhỏ, trước kia, có gì vui vẻ, chuyện không vui, Bảo Bối đều tìm đến thân cây nhỏ này nói hết, trưởng thành, tâm số cũng bớt đi.

Không biết vì sao, cô trước tiên nghĩ đến, lại là cây nhỏ này.

Chờ cô đi đến dưới cây, sớm khóc không thành tiếng.

“Gạo [tên cây], lòng chị giờ rất đau, vì sao anh lại làm thế với chị.”

“Anh từng nói thích chị, ngày hôm qua anh còn rất tốt với chị..... chị..... Chị thích anh mà! Sao anh có thể làm thế với chị.”

“Cô gái nói chuyện với anh, chị chẳng biết chút nào, có phải chị quá ngốc không?”

“Gạo, chị chỉ có thể nói với em, chị không muốn..... Không muốn người nhà phải lo lắng cho sự ngu ngốc của chị, không muốn.”

“Gạo, chị mệt mỏi quá, để chị ôm em một lát.”

Khi Mo-za-a vào cửa thì giật mình, có một cô gái ôm cây nhỏ nhà mình khóc rồi tỉnh rồi mù, đến gần vừa thấy, kinh ngạc shock toàn tập, là Bảo Bối!

Đi lại gần, vỗ vỗ vai Bảo Bối, hoảng hốt, dùng giọng nói dịu dàng nhất từ lúc chào đời nói: “Bảo Bối, làm sao vậy? Ai bắt nạt cháu? Để chú Hách đi đánh nó. Muốn gọi ba mẹ cho cháu không?”

Bảo Bối vừa nghe đến giọng này, xoay người ôm lấy cổ chú, hung hăng chui chui vào lòng chú: “Chú Hách, đừng nói cho ba.... Mẹ, cháu không muốn nói cho bọn họ.”

Bảo Bối đã ngừng khóc, ánh mắt sưng lên như trái đào, Mo-za-a đau lòng một trận. Đứa bé này gần như là mình nuôi lớn lên, cùng hai người KO, coi hai đứa bé như con mình, thấy Bảo Bối chịu tủ thân như thế, tự nhiên rất lo lắng.

Tuy rằng anh rất lo, nhưng lúc này hẳn là an ủi Bảo Bối trước, vì thế nói: “Được được, không nói cho bọn họ, vậy vào nhà với chú nhé? Ở đây quá nóng, hơn nữa, trời cũng tối rồi, cũng nên nói với ba mẹ cháu một tiếng, miễn cho bọn họ lo lắng.”

Bảo Bối lắc lắc đầu, lại dựa vào lòng anh: “Giúp cháu một chút, ba mẹ đều đến nhà ông bà nội rồi, trong nhà chỉ có mình cháu.”

Mo-za-a gãi đầu, nói: “Cháu là người con gái đầu tiên được chú ôm như thế đấy, ngay cả mẹ chú cũng không được hưởng đãi ngộ thế này đâu. Hắc hắc.”

Bảo Bối miễn cưỡng cười cười: “Chú, chú không quen bạn gái ạ.”

Mo-za-a cả kinh, giọng lớn thật nhiều: “Ai nói không có chứ, chú năm đó ngọc thụ lâm phong, người gặp người thích, theo đuổi chú phải chất thành đống, nhưng tầm mắt chú cao, không nhìn trúng một ai.”

“Vậy sao lại coi trọng chú K?”

Mo-za-a bị phần: “Lúc trước, chú trẻ tuổi, hăng hái, lão Tam đó, chính là ba cháu, dùng 1000 đồng tiền bán chú đi! Kết quả, nhiều năm như vậy..... Ai!

Coi như thằng nhóc kia tốt phúc, đi theo chú.”

Bảo Bối trừng mắt, vẻ mặt hồn nhiên: “Nhưng, chú, không phải chú thụ sao?”

Mặt Mạc Trác Tha biến thành xanh, lại biến hồng, nặn vài chữ nói: “Cháu -- nghe -- ai -- nói..”

“Nhìn ra mà, chú k làm sao có thể là thụ, vừa thấy đã là top để vương lạnh lùng rồi.”

Mo-za-a rơi lệ, vì sao ai gặp qua họ đều cho là thể chứ! Chẳng lẽ mình trời sinh là thụ, không cam lòng a không cam lòng, vì thể hung tợn nói: “Chú mới là công, K mỗi ngày mỗi tối đều bị chú đè đến không xuống giường được.....”

Bảo Bối có chút vô lực đảo cặp mắt, hỏi: “Lại nói, sao cháu không thấy chú k, người đâu?”

Mo-za-a dịu dàng xoa đầu Bảo Bối: “Chú với KO đi công tác một tuần, hành trình vốn hai tuần lễ, chúng ta làm nhanh hoàn thành trong một tuần, k lo lắng hai người chúng ta không ở công ty. Sợ nhất sợ sẩy có chuyện gì, lão Tam quản lý cũng không thể chu đáo. k có việc ra ngoài buổi tối rồi.”

“À” Bảo Bối lên tiếng, không thềm nhắc lại.

Chỉ chớp lát sau, Mo-za-a phát hiện, Bảo Bối gần như dựa cả người lại, vỗ nhẹ nhẹ lên vai cô, không phản ứng, vừa thấy, đang ngủ.

Không đành lòng đánh thức cô, nhẹ nhàng, bế lên, liền đi vào trong phòng, trong lòng cũng rất bất đắc dĩ: “Bảo Bối à, cháu chém ta bao lần nữa đây!”

Đi tới cửa, tay truyền đến một tia đau nhức. Một cánh tay to dửng sức lớn, vừa định mở cửa, cửa lại ‘két’ một tiếng, mở, KO ở cửa, lạnh lùng nhìn anh

Mo-za-a nhẹ buông tay, thiếu chút nữa không ném Bảo Bối xuống.

KO nhú nhú mày, nhận Bảo Bối từ tay anh, không có sức chút nào, lên lầu.

Chờ Mo-za-a phản ứng rồi, lại đuổi theo, KO đã sắp xếp xong cho Bảo Bối rồi.

Nhìn hai mắt Bảo Bối, Mo-za-a ở cửa phòng, hấp tấp theo sau người nào đó.

“K, anh về lúc nào , sao không báo một tiếng?” Hỏi thật cẩn thận.

KO không nhìn cậu ta, trong giọng nói là một tia treu tức: “A! Anh chưa nghe thấy gì hết.” Mo-za-a lập tức im lặng.

“Không có nghe thấy người nào đó năm ấy hăng hái ra sao, mỹ nhân trong ngực à!” KO cười lạnh nói.

Mo-za-a lạnh buốt toàn thân, từng đợt gió âm thổi qua. Kiên trì đuổi kịp người nào đó, vẻ mặt như con dâu: “Lời tôi nói đừng coi là thật! Chọc trẻ con mà, đây không, Bảo Bối rất thương tâm, tôi là chú thì phải làm tâm tình con bé tốt lên, anh nói đúng không?”

KO không nói gì, đi vào phòng, mở máy tính ra, không để ý tới anh.

Mo-za-a biết, lúc này đã chọc anh tức giận, đều do mình, nói cái gì cũng khó.

Nắm chặt quyền, ngăn giữa KO và máy tính, gần như lấy lòng nói: “K ca, đừng nóng giận được không?”

KO cuối cùng mở miệng: “Em nào dám tức giận, về sau còn muốn dựa vào anh mà, không cẩn thận một cái, sẽ bị người đè không rời giường được, nào dám. Nhưng bây giờ làm phiền ngài tránh ra, tôi có việc muốn xem.” Giọng điệu kia lạnh như băng

Mo-za-a cứng đờ thân mình, ngượng ngùng lùi đi. Không được vài bước, lại chạy về nói: “Em sai rồi.....”

KO vẫn không phản ứng

Mo-za-a cắn răng một cái! Liều mạng! Khẽ cong thắt lưng, ôm đầu KO, liền hôn lên.

Kỹ thuật hôn không tính là thuần thực, đối với người nào đó mà nói, cũng đã là đủ rồi.

Đưa lên cửa mà không ăn, đó là cái gì! Nhưng mà, sao phải dùng đến chiêu này?!

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Tiêu Bảo Bối tỉnh lại trong ánh nắng, ánh mặt trời xẹt qua? A, sáng quá, chiếu vào lòng Bảo Bối cũng sáng vài phần

Bỗng nhiên cảm thấy thật không vui, tối hôm qua ôm Chú Hách rồi ngủ, chắc là chú bé mình lên giường rồi. Bảo Bối rời giường, sửa sang lại giường. Muốn đi cảm ơn Mo-za-a. Đi tới đi tới, lại nghĩ tới Mộ Sanh, cảm giác đau lòng lại thôi đến, Bảo Bối không khỏi tự giễu, thì ra, mấy ngày gần gũi như vậy, cảm tình với anh, đã xâm nhập nội tâm.

Chỉnh lại cảm xúc, dụi dụi mắt sưng, đi xuống tầng, lại không thấy Mo-za-a, chỉ có mình KO đang đọc báo.

“Chào buổi sáng. Chú K” Bảo Bối kêu một tiếng

KO ngẩng đầu nhìn nhìn Bảo Bối, chống cằm nói với cô: “Tỉnh rồi à? Lại đây, ngồi xuống.”

Bảo Bối có chút mê mẩn, nhưng cũng nghe theo, Chú K bình thường nói không nhiều lắm, nhưng cô biết, chú vẫn quan tâm mình, ngồi xuống cạnh chú, KO cầm gối đầu đưa ra sau lưng cô, nói: “Dựa vào.”

Bảo Bối ngồi xuống, KO còn nói: “Nhắm mắt.” Tuy rằng nghi ngờ, Bảo Bối vẫn nhắm mắt. Nhắm lại, một cảm giác ướt át từ mắt lan đến toàn thân. Giữa hè, trong phòng điều hòa để nhiệt độ thấp không ngăn được cảm giác ẩm áp dâng lên trong lòng. Bảo Bối giữ lấy đôi tay đắp khăn cho cô, trịnh trọng nói: “Cảm ơn chú, chú K”

KO không trả lời, tay cũng không rút về.

“Đừng rời, vợ chú đâu? Sao không thấy chú ấy?”

KO giọng điệu lạnh như băng, mỉm cười: “Không xuống được giường.”

Bảo Bối có chút xấu hổ: “Chú K, chú ý tiết chế nhé, tiết chế.”

“Là cậu ta tự tìm.” KO cười lạnh, tay giữ tay Bảo Bối: “Cháu đắp mấy phút, vết sưng sẽ mất. Chú đi đi làm trước, điểm tâm đặt lên bàn, ăn xong rồi đi.”

Bảo Bối gật gật đầu, không biết diễn đạt tình cảm của mình thế nào nữa, Chú K ở lại trễ như vậy, là vì chờ cô rời giường. Bảo Bối nghe được tiếng mở cửa, ới một tiếng: “Chú K tạm biệt! Cháu ở nhà với vợ chú cũng được.”

KO truyền đến giọng lạnh như băng: “Được. Cháu ở lại, chú sẽ nói với người nhà cháu, đừng lo lắng, giúp ta nói cho Hách My, chú xin nghỉ cho cậu ra rồi.” Nói xong, “Rắc” Một tiếng, cửa đóng.

Bảo Bối khẽ nâng khóe miệng, có nhiều người yêu cô thương cô như thế, còn gì mà đau lòng nữa? Nhưng chỉ một Hà Mộ Sanh, không phải tất cả Tiêu gia. Đau lòng quá, đã khóc, mình nên học quên, quên Đông Phương Bảo Bối, quên Đông Phương Sanh Li, quên -- Hà Mộ Sanh.

Hà Mộ Sanh đã sắp diễn rồi, một ngày anh không vào mạng, đã long trời lở đất

Ngày hôm qua anh đều bề bộn nhiều việc, buổi sáng phải xử lý vụ ba quãng cho, buổi chiều nhận việc làm ở “Trí Nhất”, đến tối muộn, cũng không có thời gian. Ngay cả chiều khi Bảo Bối gửi tin cho anh, anh cũng chỉ đáp qua loa, việc sút đầu mê trăn, còn phải quay đầu bàn chuyện mua vật liệu với Bộ Sơ Thanh Mì, trang bị muốn đưa Bảo Bối còn chưa hoàn thành, đến tận 10 giờ rưỡi, mới có thời gian lên mạng.

Gần như không nghĩ nhiều, liền trực tiếp vào trò chơi, nhưng mà, bên cạnh, avar đại biểu kết hôn đã không còn, danh hiệu vừa có hai ngày trước--- -- phụ quân Đông Phương Bảo Bối, cũng đã biến mất. Chỉ còn lại có nhạc công áo trắng mỏng, tóc đen nhẹ nhàng bay lên, tao nhã thoát tục, cô đơn bóng chiec.

Trong lòng không khỏi, khủng hoảng một trận

Gọi điện thoại cho Bảo Bối, lại không bắt máy. Bảo Bối không nhận điện thoại của anh

Tra lại, chỉ có một tin “Ngài đã giải trừ quan hệ chồng thành công với Đông Phương Bảo Bối giải.....”

Không tâm tình, anh thầm nghĩ nhanh tìm được Bảo Bối, hỏi rõ ràng là chuyện gì đã xảy ra. Vì sao vô duyên vô cớ “Ly hôn” với anh. [mộng du 5 cho phái nữ đặc quyền, có thể tùy ý giải trừ quan hệ bạn bè với nam, nhưng phải có lý do đầy đủ, đến chỗ ‘npc’ xin]

Nắm chìa khóa xe, lao ra cửa nhà, tay kia thì tiếp tục bấm con số như in trong lòng, lại nghe được: “Số máy bạn gọi đang bận.”, xe đến nhà Bảo Bối, bên trong không có một bóng người.

Anh chờ ở cửa, không thể lại dùng suy nghĩ bình thường tự hỏi -- anh hoảng hốt, đang sợ.

Mộ Sanh không có cảm giác ối bức, cố chấp chờ.

Đột nhiên một cánh tay, ở sân đối diện, Bảo Bối của anh, đang ôm chặt một người đàn ông khác, thỉnh thoảng lại truyền đến vài tiếng cười. Đang muốn

xông lên, lại nhìn thấy, cái người đàn ông kia, bé Bảo Bối lên đi vào phòng.

Mộ Sanh giật mình, bước ra lại thu trở lại.

Tình cảm phức tạp phá tan tư tưởng của anh, cắn nuốt linh hồn anh, ngay cả dũng khí chạy đi cũng không có, vấn đề trong trò chơi cũng rõ rồi.

Một quyền, đập mạnh vào vách tường đá hoa cương, nhẹ giễu một tiếng: “Hà Mộ Sanh mày là kẻ điên.”

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Hà Mộ Sanh từ trước đến nay không phải là người không phân biệt được công và tư, tựa như giờ phút này, anh sẽ không vì chuyện Bảo Bối, không đến công ty đại thần làm nữa.

Anh tới “Trí Nhất” vừa đến hôm qua.

Đi tìm Tiêu Nại, lại không có người. Bỗng nhiên nhớ tới ngày hôm qua Vũ Tiểu đã nói, ba mẹ anh phải về nhà bà ngoại.

Vũ Tiểu, ha ha, ngày hôm qua đã ra sân bay, Vũ Tiểu phải đi công tác.

Trong nhà, chỉ có mình Bảo Bối. Vốn định tốn chút tâm tư, thừa cơ hội này “Bồi dưỡng bồi dưỡng” Cảm tình với Bảo Bối, hiện nay xem ra, cũng không cần nữa.

Đi tới đi lui, đụng phải Ngu Công anh quen.

Ngu Công cười gian: “Nè!~ thằng nhóc, hôm nay ta mới biết được, cậu là con rể của lão Tam nhớ! Tốc độ này, liều mạng hơn cả lão Tam và tam tẩu năm đó nhì.”

Mộ Sanh nắm chặt quyền, hít sâu một hơi, cười cười: “Chú Vu, nói đùa, không phải cháu, cháu nào có cái may mắn này?!”

Ngu Công lại ngăn ra, cũng nhận thấy không thích hợp, thay đổi biểu tình: “Sao lại không phải ? Tuy ta không tham gia “Hôn lễ” của các cô cậu, nhưng mỹ nhân đã nói với tôi, cậu ta và K dù đi công tác bên ngoài, cũng đến tham gia mờ.”

Mộ Sanh cười lạnh như trước: “Kết hôn , sẽ không có thể ly hôn sao?” Nói xong, khẽ khom người chào Ngu Công, rồi đi vào văn phòng.

“A ~ Aha!” Chỉ còn lại có Ngu Công đứng một mình ở chỗ đó gãi đầu chẳng hiểu.[.....]

Đi vào văn phòng, chào hỏi đồng nghiệp, an vị ngồi làm việc.

Vừa mở máy tính ra, liền nhảy ra một cái cửa sổ, mặt trên viết: Lên phòng kế hoạch. Kí tên là --KO.

Mộ Sanh đóng máy tính, ấn nút thang máy, rồi đi vào.

Trong thang máy, không chỉ mình anh, còn có một cô gái nữa.

Khí chất mỹ nữ -- đây là cảm giác đầu tiên của Mộ Sanh. Nhưng giờ phút này, anh cũng không có tâm tình tiếp tục “Xem xét”, anh chỉ hy vọng thang máy có thể “Đi” nhanh chút.

Anh nghe nói qua KO, trước kia khi anh cảm thấy hứng thú với máy tính, cũng rất thích KO, lần này KO tìm anh, dù là chuyện gì, anh cũng muốn đi gặp một lần .

Vị “mỹ nữ khí chất” kia lại mở miệng trước: “Vị tiên sinh này, như là mới tới, có thể hỏi một chút, lên tầng cao nhất có chuyện gì sao? Tầng cao nhất là phòng kế hoạch và phòng giám đốc mà.”

Không nghĩ cô quan tâm quá mức, nhưng lịch sự cơ bản nhất, Mộ Sanh vẫn biết : “Tôi đi tìm người.” Dựa vào lịch sự lại nói, trên mặt viết “Xin chớ hỏi” rất rõ ràng .

Vị mỹ nữ kia không để ý khí thế lạnh băng, mỉm cười: “Ha ha, phía sau, tầng cao nhất chắc là không có người đâu, phu nhân Tiêu tổng không có, Tiêu thái tử không có, KO và Hách My đi công tác, Ngu Công còn ở tầng dưới, trên lầu, chắc chỉ có mình tôi?”

Mộ Sanh nâng mắt lên, lúc này mới nhìn cô cẩn thận, áo phong tím, váy dài đến gối, giày da không cao lắm, nâng đôi chân dài của cô, trang phục vô cùng đơn giản, nhưng lại tôn lên dáng vẻ của cô. Lại nhìn gương mặt cô, chỉ thấy một cách đơn thuần cũng không xuất sắc, đề cùng một chỗ, thật là một ngũ quan hoàn mỹ.

Nhưng, không hơn Bảo Bối. Đây là đánh giá cuối cùng của Mộ Sanh về cô.

“Tôi tìm KO, ông ấy ở công ty.” Giọng điệu vẫn cứng ngắt.

Mỹ nữ nghe thế, sừng sốt lại sừng sốt, sắc mặt thay đổi không ít, nhưng thất thố cũng chỉ là trong nháy mắt, cô khôi phục trấn tĩnh rất nhanh. “Tôi nghĩ, chắc tôi nên tự giới thiệu một chút, tôi là Bạch Tuyết, một trong năm nhân viên chủ quản bộ kế hoạch, 27 tuổi, xem như là đồng nghiệp kiêm thủ trưởng của cậu.”

Nếu không phải hoàn cảnh tâm tình và người không hợp, Mộ Sanh hẳn là thực thương thức cô gái như thế, thật sự không có tâm tình, thần nhiên nói: “Hà Mộ Sanh, thực tập cố vấn pháp luật, lệ thuộc Tiêu tổng.”

Mỹ nữ kia vừa nghe, cười càng lớn: “Tôi biết, tôi chỉ là đã gặp cậu từ sớm, Sanh Li.”

Mộ Sanh không khỏi ngạc nhiên: “Xin hỏi ngài là?”

“Bộ Sơ Khinh Mi. Người giảng hồ xung -- mỹ nhân ánh trăng.”

Mộ Sanh kinh ngạc, lại không biểu hiện ra ngoài, chỉ nhẹ nhàng mà nói: “Hân hạnh, Bạch tiểu thư, xem ra ngay cả điện thoại tôi cũng không cần gọi nữa, tôi nói một tiếng xin lỗi trước ở đây, chỗ hàng kia, tôi không cần.”

Bạch Tuyết như dự đoán được, nói: “Không sao, vật liệu kia, cũng không lo bán không được. Nhưng, không phải cậu làm tiền khí cho vợ hả?”

Ánh mắt Mộ Sanh thoáng buồn bã: “Bạch tiểu thư, tôi đã ly hôn, dùng chúng làm gì đây?”

“Tại sao có thể như vậy?” Giọng điệu Bạch Tuyết thực kinh ngạc.

Mộ Sanh nở nụ cười: “Bạch tiểu thư sao lại quan tâm việc này thế? Đến rồi, tạm biệt”

Cửa thang máy mở, Mộ Sanh đi thẳng ra ngoài.

Bạch Tuyết nhìn bóng dáng anh, cười ngọt ngào, cũng đi ra ngoài.

Mộ Sanh vừa đi vào phòng, người nào đó liền lạnh lùng ra hiệu. Nói đến cái ra hiệu này, thật ra cũng chỉ là ánh mắt, mọi người đều là người thông minh phải không?

“Các cháu ly hôn?” Ngắn gọn, sáng tỏ.

Mộ Sanh gật gật đầu.

KO ngẩng đầu: “Lý do?”

Mộ Sanh quay mặt, hừ lạnh một tiếng nói: “Ai biết được!”

Trên mặt KO hiện lên một tia cảm xúc không hiểu, sau đó, đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Mộ Sanh không biết mình ngây người bao lâu, nhìn ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ, tâm tình lại càng lạnh đến không giải thích nổi.

Chỉnh lại cảm xúc của mình, quay người lại, liền nhìn thấy cô gái kia -- Bạch Tuyết.

“Hà luật sư, cậu có khỏe không?”

Nếu nói Mộ Sanh lúc đầu không ghét cô, thậm chí còn có chút thương thức, bây giờ cũng có thể chuyển thành phiền chán và chống cự, mục đích của người phụ nữ này quá rõ ràng. Chỉ là một thủ trường với nhân viên, đây là quá thân thiện.

“Không có việc gì, cảm ơn đã lo lắng.” Mộ Sanh nói xong liền muốn đi.

Giọng Bạch Tuyết truyền đến từ sau lưng: “Có lẽ, tôi biết nguyên nhân các người tách ra.”

Người Mộ Sanh cứng đờ, không quay đầu, tạm dừng một chút lập tức lại đi lên trước, giọng cũng cứng ngắt: “Tôi đã nói rồi, không nhọc Bạch tiểu thư lo lắng.”

Bạch Tuyết có chút khó thở: “Cậu sẽ hối hận, cậu nhất định sẽ hối hận!”

Mộ Sanh không để ý cô ta, rời đi.

Vừa trở lại vị trí, trong chốc lát, trên màn hình liền nhảy ra một tin nhắn, kí tên là Bạch Tuyết.

Mộ Sanh lắc đầu, bọn họ hay bắt nạt người khác thế sao, nhân rồi không có việc gì liền gửi thư đi dọa người khác, bắt nạt người mới vui có phải không.

Không muốn mở ra, nhưng nếu người ta đã gửi đến, đơn giản mở ra một cái.

Bên trong là một hình ảnh, một đôi nam nữ sử dụng tư thế hôn môi “Thân ái mật mật”.

Nam anh không biết, nữ, cũng là bà xã trước đó không lâu đã ly hôn với anh -- Đông Phương Bảo Bối.

“Bốp” một tiếng khập máy tính lại, đồng nghiệp xung quanh – Lỗ Lỗ, giật nảy mình.

Sau ngày hôm qua, mọi người cũng đã quen nhau.

Lỗ Lỗ vừa thấy sắc mặt anh không tốt, giương mắt nhìn thoáng qua máy tính của anh, phát hiện không thích hợp, vừa định nói ra miệng, Mộ Sanh liền ngắt lời anh: “Lỗ Lỗ, hôm nay, giúp tôi một chút, nghỉ bệnh.”

Nói xong, liền xông ra ngoài.

Lỗ Lỗ định nói: “Đó là ảnh PS (photoshop), tuy rằng rất tinh xảo nhưng vẫn có lỗi hồng.” Bị Mộ Sanh cản lại.

Mộ Sanh cảm thấy, anh nên đi tìm Tiêu Bảo Bối.

Ít nhất, nên có một lý do để mình hết hi vọng, giống như chuyện có liên quan đến Bảo Bối, anh lại mất đi bình tĩnh khách quan.

Tiêu gia vẫn không có ai.

Trực giác, hướng tới phòng bên cạnh nhìn nhìn.

Không muốn nghĩ nhiều, liền chạy qua.

Gõ cửa, mở ra, đúng là người đàn ông ngày hôm qua kia. Hé ra gương mặt trắng nõn, có chút trẻ con.

Giọng nói cũng rất nhẹ nhàng khoan khoái: “Xin hỏi, ngài tìm ai?”

Mặt sau Bảo Bối cũng đi đến, hỏi: “Mỹ nhân, chú hồng hạnh xuất tường à.....” Chưa nói xong, liền nghẹn giọng, quay lưng lại.

Mộ Sanh lườm Hách My: “Tiêu Bảo Bối, em đi ra, anh có chuyện muốn nói với em.”

Bảo Bối xoay người lại, nụ cười kia đặc biệt chói mắt [cô xác định không phải chói mắt?], nặng nề nói: “Hà Mộ Sanh, xin hỏi anh có chuyện gì?”

Mộ Sanh nhìn thẳng vào Bảo Bối: “Em đi ra ngoài, anh muốn nói chuyện với mình em.”

“Có cái gì nói, nói ở trong này, mỹ nhân không phải người ngoài.” Thực xin lỗi Chú Hách, cháu sợ chú vừa đi, cháu sẽ không can đảm, nói ra lời đoạn tuyệt.

Mộ Sanh có chút run run: “Chẳng lẽ, anh chỉ là người ngoài?”

Bảo Bối cầm tay Hách My: “Từ khi nào thì anh biến thành ‘người nhà’? Khi chúng ta ly hôn, ngay cả ‘người ngoài’ anh cũng chẳng bằng rồi.”

Ánh mắt Mộ Sanh đã đỏ, đẩy Hách My ra, cầm lấy tay Bảo Bối: “Đi, đi theo anh, chúng ta nói chuyện.”

“Buông ra, đau.....” Bảo Bối dùng sức rút, lại không thể rút được. Bảo Bối có chút giận, giơ một bàn tay khác lên, hung hăng, tát Mộ Sanh một cái, nói: “Tôi không muốn gặp lại anh.”

Mộ Sanh sững sốt, nhẹ buông tay, Bảo Bối cũng không quay đầu lại đi lên tầng 2.

Hách My nhìn Mộ Sanh, lại nhìn hướng Bảo Bối biến mất, giờ ngón giữa với Mộ Sanh: “Về sau không được tới tìm Bảo Bối nhà tôi.” Sau đó cũng xông lên lầu.

Mộ Sanh bỗng nhiên cười to: “Tôi đúng là điên mất rồi,” rồi ngoảnh mặt bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Mộ Sanh đi trên đường về công ty, vừa rồi đến quá nhanh, đón taxi rồi đi ra.

Trong lòng có một cổ cảm giác không hiểu. Cảm giác này, xảy ra quá mau chóng. Bảo Bối, ngay cả nhớ tới cái tên này cũng đau lòng, lại giống như bàn ủi, khắc rõ dưới đáy lòng, không xóa đi được.

Tiêu Bảo Bối anh quen, không phải như thế.

Đi vào công ty xx, một chiếc màu trắng “Ferrari” dừng trước cửa, nhìn thấy anh, hạ cửa sổ.

Mộ Sanh vừa thấy, là cô ta -- Bạch Tuyết.

Đang không muốn nhìn, lập tức đi lên phía trước, sau cửa sổ lại truyền đến một giọng quen thuộc: “Hà Mộ Sanh, cậu lên một chút.”

“Mộ Sanh, lại gặp cậu rồi.”

Mộ Sanh =nở nụ cười một chút: “Đúng vậy, Tô Lưu Cảnh, cậu nhanh thật.” Nói xong, ánh mắt còn liếc Bạch Tuyết một chút.

Tô Lưu Cảnh nhìn thoáng qua Bạch Tuyết, cười nói: “À, đây là chị họ tôi, nghe nói, là đồng nghiệp của cậu?”

Mộ Sanh khẽ nhăn mặt: “Đúng, là đồng nghiệp của tôi.”

Bạch Tuyết bỗng nhiên chen vào: “Hà luật sư, cùng đi ăn cơm trưa, Lưu Cảnh sắp xuất ngoại, chắc cậu cũng có điều nói với nói chứ.”

Mộ Sanh suy nghĩ một chút, vẫn đáp ứng.

Đến khách sạn, gọi đồ ăn, ba người ngồi nói chuyện phiếm.

Mộ Sanh vẻ mặt không vui, Bạch Tuyết cũng không nói, không khí lập tức tẻ ngắt.

Có vẻ lúng túng, vì thế Lưu Cảnh nói: “Mộ Sanh, chuyện của tôi, Bảo Bối đã nói với cậu chưa.”

Mộ Sanh không ngắt đầu nói: “Tôi biết rồi, cô ấy nói qua.”

Lưu Cảnh nói khá dừng cảm: “Cậu với Bảo Bối tham gia cuộc thi phụ thê, nhất định phải đứng thứ nhất, nếu không các cậu không nể mặt huynh đệ.”

Mộ Sanh lắc đầu, hiện lên một tia cười khổ: “Làm cậu thất vọng rồi, chúng tôi sẽ không dự thi.”

Lưu Cảnh cười: “Không dự thi, vậy khôì lo.....”

“Không phải, chúng tôi ly hôn, Lưu Cảnh, ngày hôm qua, chúng tôi đã ly hôn.”

“A??.....” Lưu Cảnh bị dọa. Sau đó nghiêm túc nói: “Sao lại thế này?”

Trên mặt Mộ Sanh hiện ra vẻ mặt thống khổ: “Tôi không biết, bỗng nhiên, cứ như vậy. Tôi cũng không biết, cô ấy đã đi rồi.”

Lưu Cảnh nói: “Nhưng, Bảo Bối không phải loại người như thế, có phải bị hack không?”

Mộ Sanh suy nghĩ một chút: “Không thể nào, tôi có pass, sẽ không dễ dàng bị hack, trừ phi, là cao thủ, về phần Bảo Bối, lại càng không thể.”

Lại thoáng suy tư một chút: “Tôi gọi người điều tra.”

Lưu Cảnh nghe xong, chớp mắt, lại cười với Mộ Sanh: “Ha ha, sớm giải quyết một chút ha ~!”

Lúc này, Bạch Tuyết vừa nhắc mắt: “Đúng rồi, Hà luật sư, tôi tiếp nhận ‘Lục Yên Các’, sau này xin Đông Phương giáo chủ chăm sóc nhiều hơn.”

Mộ Sanh gật đầu: “Không dám nhận.”

Bạch Tuyết cười: “Tôi có đề nghị, không bằng hai bang phái chúng ta thiết lập quan hệ ngoại giao đi, liên thủ như vậy có thể đứng đầu quần hùng.”

“Ngại quá, Đông thần giáo chúng tôi, không kết minh với bang phái khác. Huống chi, bây giờ tôi vừa mới kết quả, lại ly hôn, động tĩnh gần nhất quá lớn, không muốn làm âm ỉ nữa.” Mộ Sanh thần nhiên nói.

Bạch Tuyết cắn răng một cái: “Hà luật sư, chẳng lẽ Đông Phương Bảo Bối kia thật sự có lực ảnh hưởng lớn như vậy với cậu? Người phụ nữ loại đó không đáng, lúc cậu không ở đó, cô ta nói lời ly hôn trước, cô ta còn hôn người khác..... Ngay cả giải thích cũng không.”

“Đủ! Xin cô đừng nói nữa.” Mộ Sanh bỗng nhiên cảm giác được cái gì, nghĩ cẩn thận, nói với Lưu Cảnh: “Tô Lưu Cảnh, cho mượn chị họ của cậu lát.”

Nói xong, một phen kéo tay Bạch Tuyết: “Đi theo tôi.”

Bạch Tuyết bị anh kéo đến lão đảo, tý nữa thì ngã, Mộ Sanh thấy tình thế đỡ cô một phen, chậm bước lại, lại vẫn đi vào góc.

Mộ Sanh nghiêm túc nhìn cô: “Bạch tiểu thư, acc của tôi, là cô trộm rồi.”

Bạch Tuyết “A” một chút, mặt liền trắng: “Cậu..... Đang nói cái gì thế, làm sao có thể?”

Mộ Sanh cười khinh miệt: “Bạch tiểu thư tốt nhất chớ quên nghề nghiệp của tôi. Cô cho rằng cô ó thể nói dối trước mặt một luật sư sao?”

Bạch Tuyết đảo mắt liền khôi phục bình tĩnh: “Cậu nói là tôi trộm, có chứng cứ gì?”

“Thứ nhất, khi tôi nói cho cô ly hôn trong thang máy, giọng điệu của cô rất kinh ngạc, nhưng sao cô còn nói, cô biết nguyên nhân chúng tôi ly hôn, đây..... Là vì sao?”

“Tôi.....”

Không cho Bạch Tuyết giải thích, Mộ Sanh còn nói: “Thứ hai, làm sao cô biết là cô ấy nói lời ly hôn trước, làm sao cô biết tôi đồng ý? Thứ ba, cô là nhân viên ban kế hoạch của ‘Trí Nhất’, lợi dụng tư quyền biết pass của người khác quá dễ, còn nữa, kỹ thuật máy tính của cô cũng đủ để trộm.”

Không khí lặng im.

Thật lâu sau, Bạch Tuyết mới thăm mở miệng: “Đúng, thì sao?”

“Vì sao?”

Giọng Bạch Tuyết lớn rất nhiều: “Tôi chú ý cậu trong trò chơi lâu như thế, dựa vào cái gì mà một đứa trẻ mới chơi có thể dễ dàng kết hôn với cậu? Tôi là mỹ nhân ánh trăng, chúng ta hẳn là một cặp trong thiên hạ? Cậu khinh thường kết hôn với người khác như thế, tôi không cam lòng.”

Mộ Sanh có chút tức giận “Cho nên, vì thỏa mãn điểm hư vinh buồn cười này của cô, là có thể phá hỏng hạnh phúc của người khác ư?”

Bạch Tuyết ngẩng cao đầu lên: “Cái gì tôi cũng mạnh hơn con bé kia, chúng ta rõ ràng rất xứng, vì sao cậu không cần tôi?”

Mộ Sanh kìm nén nói: “Bởi vì cô không phải Bảo Bối.” Nói xong, ngênh ngang mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Bảo Bối vốn đã muốn quên, bị Mộ Sanh làm âm lên như thế, tâm tình lại không tốt. Hách My ở nhà không có chuyện gì liền đưa cô ra ngoài ăn cơm và....., giải sầu.

Tùy tiện tìm một nhà hàng có thể vào ăn, Hách My đói đến bất tỉnh cầm lấy tay Bảo Bối vội vàng vọt vào.

Bảo Bối bất đắc dĩ lắc đầu: “Ai bảo chú kiên quyết không ăn điểm tâm chú K làm.....”

Vừa ngồi vào chỗ của mình, Mộ Sanh liền xuất hiện trong tầm mắt, Bảo Bối áp chế tâm niệm, cố không nhìn đến người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh anh kia. Lại thấy Tô Lưu Cảnh, trong lòng thổn thức một trận, thờ dài, đây là cảnh còn người mất trong truyền thuyết mà.

Chuyện vừa ý, không thể giữ mãi.

Bảo Bối ngồi dán xuống ghế, Hách My nhếch mày, oán hận nói: “Ta bỗng nhớ đến thằng nhóc chạm đụng phải chúng ta ở quán cá kia, lại bắt nạt cháu như thế, hừ, sáng nay nếu không phải đang đói, đã cho nó hai đấm rồi!” Nói xong, còn làm bộ giờ giờ tay lên.

Bảo Bối cười: “À! Chú My, cháu không có việc gì, chỉ là gặp phải kẻ hoa tâm thôi. Hơn nữa cháu cảm thấy mình quá bị động, cũng không chịu nghe anh ta giải thích.”

Mày Hách My nhăn lại: “Rốt cuộc là chuyện gì? Cũng không nói cho ta biết.”

“Anh ấy có người phụ nữ khác trong trò chơi, anh ấy ly hôn với cháu.” Bảo Bối cười: “Chú My, cháu rõ ràng thấy anh ta kiss cô gái kia, còn hỏi vì sao anh ta ly hôn với cháu, có phải cháu rất ngốc không?”

“Bảo Bối ngốc, cậu ta mất cháu là tổn thất của cậu ta, nhưng chuyện này giống như có chút kỳ quái, cậu ta hôn người khác rồi còn tìm cháu làm chi? Còn chạy vào nhà.” Hách My phân tích nói.

Bảo Bối Vy Vy nhũn mày: “Cháu cũng thấy kỳ quái, nhưng chưa kịp nghĩ”

Hách My bỗng nhiên tò mò hỏi: “Cái kia, kẻ thứ ba là ai?”

“Mỹ nhân ánh trăng- Bộ Sơ Khinh Mi.” Bảo Bối đến nay còn nhớ rõ dáng vẻ lễ phép của cô ta.

“Khụ” “Khụ --” Hách My bị sặc: “Cháu nói ai? Bộ Sơ Khinh Mi? Người phụ nữ này chú quen mà, là một trong 5 cao thủ của bộ kế hoạch, rất trẻ, mới 27 tuổi. Nhưng, lão Tam vừa hận vừa yêu cô ta.”

“A, ba cháu lại vừa hận vừa yêu cô ta?” Bảo Bối có chút tò mò.

Hách My lắc đầu, nói: “À, chỉ là cô ta có kỹ thuật tài hoa, dựa vào cố gắng của mình để leo lên vị trí này, cho nên lão tam muốn giữ cô ta lại, nhưng lão tam nói người này cao ngạo, lòng bất chính, bảo chúng ta phải đề phòng cô ta. Cô ta vào công ty bốn năm, không có chuyện gì là không làm, chỉ đi dụ đàn ông, lão tam cô ta cũng không bỏ qua.”

“Dụ dỗ..... đàn ông? Vậy Sanh Li.....” Bảo Bối có chút đăm chiêu.

Hách My khoát tay: “Thôi đi, chúng ta ăn cơm trước, ăn cơm thôi, lát chú điều tra cho cháu sau.”

Bảo Bối ngẫm lại cũng tốt, vừa ý cũng không ôm kỳ vọng quá lớn, kỳ vọng càng lớn, thất vọng càng lớn. Không muốn nghĩ nữa, vì thể ngoan ngoãn ăn cơm, nhưng ánh mắt vẫn chú ý tình hình bàn bên.

Hách My thấy kỳ quái, xoay người nhìn lại nơi Bảo Bối nhìn chăm chú, phát hiện Mộ Sanh, ánh mắt chợt lóe: “Ta thắc mắc cháu đang nhìn cái gì, thì ra là thằng nhóc kia, à, nhìn đi, người phụ nữ kia là Bộ Sơ Khinh Mi, tên thật của cô ta là Bạch Tuyết.”

Bảo Bối nghe xong thìn nhìn lại, đột nhiên thấy Mộ Sanh giữ chặt Bạch Tuyết, kéo ra góc nhỏ, còn..... ôm eo Bạch Tuyết.

Trong lòng đau đớn một trận. Thì ra tất cả giả thiết vừa rồi đều bị phủ định bởi một hành động -- Hà Mộ Sanh và Bạch Tuyết, cùng một chỗ.

“Mẹ nó, chú đi đấm nó.” Hách My khề cần môi, nghiêng người.

Bảo Bối một bàn tay giữ tay chú, tay kia thì đùa nghịch thức ăn trên bàn, thản nhiên nói: “Chú à, không cần, không liên quan đến chuyện của cháu, thật đấy.”

Hách My nhìn Bảo Bối, xoa đầu cô: “Cô bé nhỏ của chúng ta trưởng thành rồi.”

Bảo Bối học cách bảo vệ mình để không bị thương nữa. Có người, nửa đêm không ngủ, vụng trộm lấy nhưng nhớ ở đáy lòng ra, vậy là đủ foai.

Đang ăn, điện thoại của Hách My vang, cậu ta đứng lên nhận máy, là KO.

Tiếp xong điện thoại, Hách My có chút thật có lỗi nói: “Bảo Bối, K bảo chú đến công ty, nói là có việc gấp, buổi chiều không thể đi với cháu, thực xin lỗi, cơm nước xong, chú đưa cháu về nhà.”

Bảo Bối nhếch miệng cười nói: “Không có việc gì, công việc quan trọng hơn, công việc quan trọng hơn mà.”

Ăn xong cơm rất nhanh, lập tức chuẩn bị đi, lại nhìn thấy Bạch Tuyết đi đến phía này.

Bảo Bối chống mắt lại Bạch Tuyết, toàn bộ thần kinh đều cảnh giác, đá đá chân Hách My, nói: “Mỹ nhân, đồng nghiệp Bạch Tuyết của chú đến đây.”

Hách My quay đầu, vừa vặn chống lại khuôn mặt tươi cười của Bạch Tuyết, chào hỏi trước: “Bạch Tuyết, cô cũng ăn cơm ở đây hử.”

Sắc mặt Bạch Tuyết không tốt lắm: “Ha ha, tôi đã nói sao nhìn lại quen mắt thế, xem ra đúng là anh, My ca.” Nói xong, kéo Luru Cảnh qua một bên: “Đây là em họ tôi Tô Luru Cảnh, vị tiểu thư này là? Sao không thấy k?”

Hách My nhìn ánh mắt đánh giá của cô, vội vàng nói: “Đừng nghĩ bừa, đây là cháu gái tôi, tên Bảo Bối. Bảo Bối, đây là Bạch Tuyết, đồng nghiệp của chú, cháu gọi đi Bạch là được.”

Bảo Bối nhin cười nhu thuận nói: “Chào đi Bạch.”

Bạch Tuyết miễn cưỡng giữ sắc mặt: “Bảo Bối? Ha ha, tôi lớn hơn em mấy tuổi, gọi chị Bạch được rồi. Em gái Bảo Bối, em chơi onl không?”

Bảo Bối vẻ mặt “Hồn nhiên”, ra vẻ nghi ngờ nói: “Cháu có, chơi mạng du giang hồ , đi Bạch, đi cũng chơi hả?”

Bạch Tuyết biến sắc, có chút kinh hoàng: “Đương nhiên, đây là sản phẩm công ty chúng ta, làm nhân viên, đương nhiên chơi, bọn My ca cũng chơi. Đúng không, My ca.”

Đối với người phụ nữ trước mắt này, Hách My chỉ cảm thấy lửa bốc lên trong bụng, có xúc động muốn phun ra: “Ak, đúng vậy, chúng tôi chơi theo lão tam, bây giờ login cũng ít.”

Bạch Tuyết nghe ra hương vị trong đó, cũng xấu hổ không nói lời nào. Đến là Tô Luru Cảnh, thử hỏi Bảo Bối: “Có phải trong game em tên là ‘Đồng Phương Bảo Bối’?”

Bảo Bối hiền lành trả lời: “Đúng thế, Lâm Hiên Phương, ngưỡng mộ đã lâu.”

Luru Cảnh có chút kinh ngạc: “Làm sao em biết? Chẳng lẽ là anh.....”

Bảo Bối cười nói: “Đúng vậy, Hà Mộ Sanh cho em xem ảnh anh, ha ha, Tô Luru Cảnh.”

Luru Cảnh không cảm thấy ngượng ngùng, thoải mái nói: “Hắc hắc, thì ra em đúng là Bảo Bối, mấy ngày nay anh cũng không vào game, không bằng, chúng ta đi uống chén trà, chúng ta tâm sự?”

Bảo Bối nhìn Hách My một chút, nói: “Tốt, đang lo không có ai tán gẫu, chú My của em phải đến công ty, buổi chiều không rảnh đâu.”

Bạch Tuyết vừa thấy tình thế, mắt vừa chuyển, ném chìa khóa xe cho Luru Cảnh: “Nếu như vậy, em phụ trách đưa tiễn vị em gái Bảo Bối này về nhà. Chị lên xe My ca về công ty.”

Luru Cảnh từ nhỏ đã không thân với vị chị họ này, nghe được giọng điệu nói chuyện của cô, có chút không kiên nhẫn, nói: “Rồi, chị họ. Em sẽ đưa cô ấy về đến nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Trên xe, không khí rất..... Quý dị. Hách My lái xe, Bạch Tuyết ngồi bên cạnh. Hai người, đều trầm tư.....

Hách My không được tự nhiên đến không được tự nhiên đi vẫn nói: “Bạch Tuyết, Bảo Bối, không phải người cô có thể đụng đến. Chuyện của Sanh Li, tốt nhất cô nên chuẩn bị sẵn sàng trước.”

Mặt Bạch Tuyết trắng toát, nói: “Tôi biết, tôi thật sự biết.”

Hách My liếc cô một cái: “Nhìn ánh mắt cô, cùng biểu hiện hôm nay, chuyện bọn họ, là cô giờ trò quỷ rồi! Trộm acc?”

.....

Trả lời là một trận lặng im.

Hách My thăm thía nói: “Bạch Tuyết, chuyện trước kia cô làm, chúng tôi đều mờ một con mắt nhắm một con mắt, cô muốn dụ mấy người đàn ông trong game, câu mấy người đàn ông trong văn phòng, chúng tôi đều làm như không biết. Nhưng, lần này cô đùa lớn rồi, còn đụng vào bản sát.”

..... Vẫn rất im lặng.

Hách My tiếp tục nói: “Chúng tôi mới đi công tác vài ngày, ngay cả thủ đoạn này cô cũng dùng? Chúng tôi học máy tính, kỹ thuật tay nghề cũng không phải dùng để làm chuyện xấu. Hơn nữa, tôi nói rồi, Bảo Bối, cô không thể trêu vào.”

Bạch Tuyết gật gật đầu: “Tôi biết rồi, tôi biết rồi, acc của cô ta, tôi không chiếm được, tôi dốc toàn lực, không khống chế nổi máy tính của cô ta, còn tý nữa thì bị hệ thống máy tính của cô ta lũng ngược lại, cô ta rốt cuộc là ai?”

Hách My đã đoán được, vì thế cười lạnh: “Cô ấy là ai cũng không quan trọng, nhà cô ấy ngoài cô ấy ra, đều là cao thủ.”

Bạch Tuyết đầu tiên là kinh ngạc, rồi lại khôi phục tự tin: “Khó trách, thì ra tôi không phải thua trong tay cô ta, tôi đã nói một cô bé con thì dùng cái gì đầu với tôi chứ.”

Hách My hèn mọn nhìn cô, thầm nghĩ, người ta là khinh thường đấu với cô, đấu một lần, cô không nhảy Hoàng Hà chắc?? Nào còn sống sót??

Trở lên, cảnh tượng trong xe.

Lấy xuống, là một chiếc xe khác.

“Bảo Bối, hai người ly hôn à.” Tô Lưu Cảnh hỏi.

“Đúng vậy, chia tay.” Bảo Bối ở mặt ngoài chẳng hề để ý, trong lòng lại vẫn đau đớn âm ỉ.

Tô Lưu Cảnh thật cẩn thận hỏi: “Có thể nói cho tôi biết vì sao không? Mộ Sanh nhìn qua rất không vui.”

Bảo Bối cười lạnh: “Anh ta cái gì không vui? Người tự do, vô bá thiên hạ, mỹ nhân ánh trăng, có mỹ nhân lại có thiên hạ, rất vui chứ.”

Lưu Cảnh nghe có chút choáng váng: “Bảo Bối, ý của em là, Mộ Sanh vì người phụ nữ khác, ly hôn với em?” Bảo Bối nhắm mắt lại: “Là anh ta yêu cầu, là anh ta. Em chỉ tác thành cho bọn họ mà thôi.”

Lưu Cảnh sùng sốt, sau đó nghiêm túc nói: “Bảo Bối, em chắc chắn người kia là Mộ Sanh? Người ly hôn với em là ‘Sanh Lì’ hay Hà Mộ Sanh?”

“Em không biết, không muốn nghĩ.”

Lưu Cảnh cười khê lên tiếng: “Bảo Bối, anh chỉ muốn nói với em, Bảo Bối, Mộ Sanh không thể là người như thế.”

Bảo Bối ngậy người, lại cười: “Anh Lưu Cảnh, em đã thông suốt, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, thuận theo tự nhiên đi.”

Lưu Cảnh nhìn Bảo Bối, phụ một câu: “À? Thuận theo tự nhiên?? Ha ha, em chắc chứ? Anh cũng không lo cho hai người nữa.”

Xe tiếp tục đi, Bảo Bối nhìn phía trước: “Chúng ta đi đâu?”

Lưu Cảnh ngây ngô cười: “Không nghĩ ra. Bảo Bối em muốn đi chỗ nào không?”

Bảo Bối nghĩ nghĩ, trong lòng thật sự rối rắm, tựa hồ, Mộ Sanh..... A nghĩ tới, vì thế nói với Lưu Cảnh: “Đến công ty mạng ‘Trí Nhất’ đi, người thân của em làm việc ở đó, tìm họ chơi.”

Lưu Cảnh cười cười: “Nếu anh nhớ không lầm, chị họ của anh và Mộ Sanh, cũng làm việc ở nơi đó, Bảo Bối, không phải em nói một đường nghĩ một nẻo chứ.”

Bảo Bối tuy rằng xấu hổ, nhưng cũng không phản bác Lưu Cảnh.

Lưu Cảnh cười trộm, quay đầu xe, đến hướng “Trí Nhất”.

“Thật ra, Mộ Sanh đã tuyệt vọng, hoặc là sẽ không muốn, hoặc là sẽ để cùng, loại chuyện chán chừ này, anh xem ra, cũng không giả vờ được. Lấy chuyện của anh mà nói, anh theo đuổi cậu ta lâu như thế, đều bị cậu ta không thèm nhìn, em gặp cậu ta một lần, trái tim cậu ta bay theo em luôn rồi.”

Bảo Bối quay sang: “Hắc hắc, người ta là đàn ông bình thường. Nhưng, cũng vất vả cho anh.”

Lưu Cảnh tức giận bất bình: “Cậu ta còn tưởng rằng mình làm rất tốt, so với anh còn chưa là gì, bây giờ anh đã không sao rồi, cậu ta còn tưởng rằng anh ta gây tổn thương cho anh rất lớn. Nói sau này sẽ không được tự nhiên, cậu ta còn không tin. Ai, nhưng Mộ Sanh như thế, mới có lực hấp dẫn. Em nói đúng không?”

Bảo Bối hừ một tiếng: “Anh ấy quá cẩn thận . Ôi chào? Chuyện đó liên quan gì đến em”

Nhìn người nào đó cười gian, Tiêu Bảo Bối ý thức được một bi kịch -- người trước mắt này, cũng là tình địch mà.....orz

Chỉ chốc lát sau, xe đến nơi.

Người nào đó nhìn Tiêu Bảo Bối, cười rất gian trá: “Ha ha, anh không vào đâu, anh còn vớ việc, đi trước.”

Bảo Bối ngay cả cơ hội ‘chào’ đều không có, Ferrari trắng mang theo bụi đất, ‘Phi’ qua bên cạnh cô. Bảo Bối không nói gì, bấu môi, đi vào ‘Trí Nhất’.

Trời nóng quá, không phải nhân viên đi vào công ty lớn như thế, có thể bị cho rằng đến đây dùng ‘Điều hòa’ chưa không? Đó chẳng phải là? Bỏ người nhìn mắt??

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Nói Bảo Bối đi tới công ty Tiêu đại thần, trong lòng rất khẩn trương , dù sao cũng là lần đầu tiên đến. Hơn nữa, lần này đến, hình như là có mục đích riêng .

Lắc mình tiến vào, đi đến chỗ tiếp tân đưa giấy thông hành.

Cô gái đánh giá Bảo Bối vài lần, hỏi: “Tiểu thư xin hỏi cô tìm ai?”

Bảo Bối suy nghĩ, trực tiếp tìm tổng giám đốc Tiêu Nại không tốt lắm, vì thế nói: “À, tôi tìm tiên sinh Vu Bán San bộ kế hoạch, tôi là cháu gái ông ấy.”

Cô gái rất lịch sự nói: “Tôi bấm số giúp cô, tôi cần xác minh thân phận.”

“Không có việc gì, cần mà.”

Chỉ chốc lát sau, điện thoại liền chuyển được, Bảo Bối giả bộ ngọt giọng nói: “Ai da, chú Ngu Công, cháu là cháu gái Bảo Bối nè, mau xuống tầng đón cháu, cháu chờ chú, tạm biệt.” Nói xong, cười cười run rẩy hết cả người, hoàn toàn không để ý tới 4 cô gái trong đại sảnh nhìn mình với ánh mắt khinh bỉ.

Hắc hắc, Chú Ngu Công, thật ngại quá, cuộc sống rất nhàm chán, trêu chú một chút.

Chỉ chờ một hồi, liền nhìn thấy vẻ mặt như đường cháy của Ngu Công, Bảo Bối vội vàng đón chào, ôm lấy cánh tay Ngu Công: “Ai da, Chú Ngu Công tại sao chậm như vậy, người ta chờ lâu lắm rồi. Đi thôi, đưa cháu đi thăm công ty chú.”

Ngu Công liên tục toát mồ hôi: “Bảo Bối của chú à, cháu tạm tha cho chú đi, chú ở trong công ty, cũng không có mặt làm người.” Dư quang nhìn đến sắc mặt các cô gái kia, Ngu Công nhìn không được rùng mình một cái.

Bảo Bối chơi rất vui, còn không muốn chấm dứt đâu.

Về mặt Ngu Công cầu xin: “Ai, chúng ta còn đang họp mà, đang chuẩn bị phê bình một người, chú còn bỏ cả việc lớn xuống đón cháu, cháu đến, ngay cả Lão Tam cũng chưa nói mà.....”

Bảo Bối thu hồi mặt vui đùa: “Ai đáng để ba mẹ cháu tự phê bình, còn phải gọi cả chú My.”

Ngu Công lòng còn sợ hãi với Bảo Bối: “Còn..... Còn không phải Bạch Tuyết kia à, giống như gần đây chọc vào cái bị ý, Hách My và KO mấy ngày hôm trước không phải đi ra ngoài sao? Lão Tam và chú mấy ngày nay bận việc, cô bé kia liền coi trời bằng vung, gây sóng gió .”

Bảo Bối kinh ngạc: “Bạch Tuyết?? Cô ta không phải.....? Không phải, cô ta rất cuộc làm gì?”

Ngu Công nghiêm lại nói: “Thật ra là cô ta trộm acc, nhưng sự thật rất phức tạp , không phải trộm acc đơn giản, nếu cháu cảm thấy hứng thú, thì theo chú lên xem.”

Bảo Bối cân nhắc rồi, vẫn quyết định đi lên nhìn một cái, khéo như vậy? Trộm acc? Đây hình như còn liên quan đến mình

Bảo Bối đi theo Ngu Công lên tầng cao nhất, một chân bước ra khỏi thang máy, giọng mẹ mình liền truyền đến: “Bạch Tuyết, làm như thế, cô có thể được cái gì? Công ty chúng tôi đối đãi với cô cũng không tệ, cô đã ngồi lên vị trí này, còn muốn gì nữa!”

Bạch Tuyết như chống lại Vy Vy, cường ngạnh trả lời: “Đúng là bởi vì ngồi đến vị trí này, tôi là dựa vào thực lực của tôi, dựa vào cái gì mà tôi kém người

ta? Người tôi thích, dùng thực lực của mình đoạt lấy. Chỉ là tình hình lần này đặc biệt, thủ đoạn của tôi chỉ mạnh một chút mà thôi.”

Vy Vy thật ra cũng không thích Bạch Tuyết, người phụ nữ này không ngờ lại làm ra chuyện này ở công ty, nếu để tin này lộ ra, ai còn dám chơi trò của họ nữa. Tức giận nói: “Không phải thực lực của cô rất mạnh sao? Vì sao không trực tiếp cướp về, còn không chết NPC, NPC Trí Năng nhiều chức năng kia, cô biết không? Bọn Tiêu Nại làm bao lâu mới có thành quả ấy, cô sửa lại, làm hỏng hết, đây ảnh hưởng đến công ty thế nào, cô biết không?” Vy Vy nói xong, mặt cũng đỏ lên.

Tiêu đại thần ôm vai nương tử của mình, không nói một lời.

Bảo Bối ở trong góc, nghe bọn họ nói, hỏi Ngu Công: “NPC Trí Năng?”

Ngu Công xem xét Bạch Tuyết: “Cái kia là hạng mục do KO phụ trách, lão Tam và anh cháu cũng tham dự, NPC Trí Năng kia nghe nói có thể biến thành các loại nhân vật NPC, chẳng may ngày nào đó người nào trong công ty xin nghỉ, đều có thể dùng được. Vốn là hạng mục tốt, bị cô gái kia sửa, liền hoàn toàn bỏ đi.

Bảo Bối rất là nghi ngờ: “Cô ta sửa lại làm gì?”

Ngu Công ảo não nói: “Đi sửa lại nhân vật trò chơi, cô ta biến NPC Trí Năng thành nhân vật trò chơi, nói cách khác, cô ta gián tiếp trộm acc, xâm phạm riêng tư của người chơi, còn hủy thành quả lớn nhất. Đều do chúng ta rất sợ ý, phòng đến phòng đi đều phòng không được cô ta, mặt mũi văn kiện kia, đều bị cô ta phá.”

Bảo Bối nghe xong cả kinh: “Làm sao có thể bị phá?”

Ngu Công hừ lạnh một tiếng: “Ai biết, cô ta trộm được pass ở đâu? Mấy ngày nay KO đi ra ngoài, tám phần là thừa dịp này mà làm.”

Bảo Bối nghĩ đến cái gì đó: “Vậy chú có biết, người chơi bị cô ta hack là gì?”

Ngu Công lắc đầu: “Không biết, nhưng nghe nói cấp bậc không địch lại, chơi rất tốt, nhưng Bạch Tuyết này vừa vào, đã ly hôn người ta.”

Bảo Bối nhú mày: “Chú Ngu Công, nếu cháu không đoán sai, cái người bị ly hôn, là cháu.”

Ngu Công nhìn không được kêu lên: “Thật hả? Trách không được lão Tam coi trọng chuyện này như vậy, chú thấy kỳ kỳ, thì ra là chuyện của cháu.”

Bảo Bối hé miệng cười.

Hách My nghe bên cạnh có động tĩnh, hô: “Ngu Công, làm gì mà lú lú thế, không phải bảo cậu đi đón tiểu muội muội sao, dẫn tới đây?”

Ngu Công cười hắc hắc: “Dẫn liền đây, tiểu muội muội này then thùng, trốn tránh không dám gặp người đó.”

Hách My nhú mày lại: “Đi ra đây, cậu thật bò, tầng cao nhất cậu cũng dám dẫn người lên, đừng nói cậu bắt nạt tiểu muội muội nhé.”

Ngu Công đứng lên: “Cái gì, nếu cậu đuổi xuống, tôi trực tiếp chuyển vào Ni Á nhớ.”

Hách My cười gian: “Cậu nói đi, đừng trách tôi không giữ mặt mũi cho cậu.” Nói xong, cuộn cuộn tay áo, đu đến bên này.

Bảo Bối nhìn cười to xuống, trực tiếp nhảy ra: “Ha ha, chú My, sợ là để chú thất vọng rồi, Ni Á tuy là chỗ tốt, nhưng không phải nơi hưởng phúc, cho nên, cháu không đi đâu. Các chú đừng có đuổi cháu.”

Hách My kinh ngạc, lui lui theo thói quen đến bên cạnh KO, chỉ vào Bảo Bối: “A, anh xem, đó có phải Bảo Bối không?”

Tiêu Nại nhìn Bảo Bối đang định nói, Vy Vy mở miệng trước: “Bảo Bối, con đối tính à, trước kia gọi con đến công ty chơi, con chết sống không chịu, giờ sao lại chủ động tới cửa.”

Bảo Bối uất ức nói: “Ai! Đến công ty, tự nhiên là có việc, nhưng thật ra mẹ à, con bị bắt nạt thành như vậy, mọi người cũng không về nhà, trong nhà một người cũng không có.”

Vy Vy cũng nghe Hách My nói chuyện của Bảo Bối, ráng đau lòng, ôm Bảo Bối: “Bảo Bối không cần khổ sở, mẹ sẽ giải hận cho con, lại nói, đều tại ba con, tối hôm qua mẹ vốn lo lắng con ở nhà một mình, muốn về, nhưng ba con nói cái gì mà trưởng thành cái gì mà lớn thành rồi, còn không cho mẹ về.”

Tiêu Nại nhú mày: “Vy Vy, là anh vì tốt cho Bảo Bối.”

Vy Vy cong miệng, hừ không lên tiếng: “Em..... Biết.”

Bảo Bối cũng nói: “Mẹ à, là ba tốt với con, mọi người biết là được rồi, nhưng, con đã ly hôn Còn, còn nói nặng như thế với Mộ Sanh.....”

Nói xong, nhảy đến trước mặt Bạch Tuyết: “Di Bạch, vì sao đi lại làm thế, cháu không đắc tội với dì, dì thích Mộ Sanh?”

Mặt Bạch Tuyết đã sớm trắng bệch: “Đứng, tôi coi trọng anh ấy, nhưng tôi không ngờ cô là con gái ông chủ, trách không được máy tính của cô tôi không

vào được, tôi đã thua ở điểm này.”

Bảo Bối nhìn chăm chăm cô ta, thờ dãi: “Nhưng cô làm như vậy, Mộ Sanh cũng sẽ không coi trọng cô đâu, vì cô là chị họ của Lư Cảnh, không so đo với cô, nhưng, cô làm như vậy, không có chỗ nào hay cả.”

Bạch Tuyết hỗn hên: “Cho nên nói tôi thua ở điểm này, tôi thua thân thể của cô, nếu cô không phải con gái ông chủ, tôi sẽ không bị anh ấy phát hiện, tôi có thể dùng acc của cô. Tôi thích anh ấy lâu như thế, cô dựa vào cái gì mà chiếm vị trí phụ nhân của anh ấy chứ?”

Tiêu Nại nghiêm mặt: “Vì con bé là con gái tôi, cho nên nó mới xứng có được đồ tốt nhất, đây là mệnh trời, có người dùng hết tâm cơ cũng không thay đổi được số mệnh.”

Bạch Tuyết lẩm bẩm nói: “Mệnh sao? Tôi vốn không có loại mệnh này?.....”

Tiêu Nại giọng lạnh như băng truyền đến: “Đừng, cô không có. Với cá tính của cô nhất định sẽ không có số phận này, cô có thể đi rồi, hi vọng về sau không gặp lại nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Bạch Tuyết sùng sốt, gần như là hô lên nói: “Không, không, tôi không muốn đi, ông chủ, anh đã nói, tôi có ba cơ hội, chúng ta lúc trước đã nói, tôi có thể phạm sai lầm ba lần.....”

Tiêu Nại cười lạnh lùng: “Ai có thể có ba cơ hội? Những năm gần đây, tôi cho cô bao nhiêu cái ba rồi?”

Vy Vy gờ ngón tay: “Này, đầu tiên, là năm đầu cô mới vào công ty, cô dụ hoặc Tiểu Cường ban thí nghiệm của chúng tôi, lợi dụng rồi thì ném cậu ta đi, chuyện này chúng tôi có nghe thấy, nhưng niệm tình cô mới đến, có thể dụ được cũng là bản lĩnh của cô, để lại cho cô một con đường; Thứ hai, không lâu sau, cô lại trộm một phần văn kiện bí mật của công ty khác, khi cô đương đương tự đắc về kỹ xảo của mình, công ty người ta tìm đến công ty này, Tiêu Nại giải quyết xong chuyện này, chúng tôi nhờ thực lực như thế của cô, lợi ích về sau với công ty, chuyện này không tính là lớn, cũng quên đi. Thứ ba, mỹ nhân sư huynh nói.....”

Nhìn Bạch Tuyết xanh mặt, Hách My lòng đầy căm phẫn: “Thứ ba, cô, ý đồ quyến rũ KO, khi đó cô đại khái còn không biết quan hệ của chúng tôi, còn thêm thuốc vào trà của KO... làm tôi nhận hết tra tấn... Khi đó cô tưởng rằng tôi không biết? Cô bị tam tẩu bắt gặp, tam tẩu không nói gì, nhưng ghê tởm hơn lần, lúc chúng tôi biểu quyết có nên giữ cô lại không, K và tam tẩu vẫn đồng ý cho cô ở lại công ty..” Nói xong, che mặt, không mặt mũi nào gặp ông trời.

Nói đang thoải mái, Ngu Công tiếp lời: “Còn nữa còn nữa, cô trộm 5 acc, cái nào cũng liên quan đến Đông Phương Sanh Li, cho nên cô mới có cơ hội nói chuyện làm ăn với cậu ta. Nhưng, cô đang nghiên cứu thay đổi của NPC, cho nên chuyện này chậm đã.”

Nhiều người đều nói như vậy, mọi người cùng nhau nhìn chăm chú vào KO, ý là -- nên đến phiên cậu.

Đợi thật lâu thật lâu, thật lâu thật lâu, KO đại nhân rốt cục mở miệng vàng: “Hừ, web đen, nên T.” (chắc là delete)

Hách My súp đổ, nhìn mọi người mặt nghi ngờ, kiên nhẫn giải thích: “Ý K là, nửa năm nay cô lập một trang web đen, là do em trai KO nghịch mà xây nên, cô trộm trong tay anh ấy, ý chỉ đây là việc riêng của anh ấy, không nói cho lão tam, cũng không T cô. Vân vân... ”

Bạch Tuyết oán giận nói: “Thì ra, các người đều biết, đã biết vì sao không nói cho tôi biết?”

Tiêu Nại mặt không chút thay đổi: “Cho cô biết để làm gì, gặp kẻ ngốc, chưa từng thấy qua người ngu như thế.”

Bạch Tuyết nói: “Ông chủ, nếu tôi không làm chuyện này, anh có thể cho tôi cơ hội ở lại không?”

Tiêu Nại giương mắt: “Sẽ không, chúng tôi vốn ở đây để sa thải cô.”

Bạch Tuyết đột nhiên cười rộ lên: “Ha ha, tôi làm nhiều như vậy, chỉ tự mình đa tình thôi, kết quả là, còn không chiếm được cái gì? Vì sao tôi lại khổ như thế?”

Tiêu Nại chặc một tiếng: “Đến bây giờ cô còn không hiểu được, cô để mất tự tôn của mình, mãi mãi chỉ là cái dạng này, tướng mạo tuy đoan chính, nội tâm lại đáng ghê tởm vô cùng.”

Bạch Tuyết hô to: “Không, không đúng, không đúng, không đúng, tất cả, vốn nên là của tôi, Mộ Sanh là của tôi.” Nói xong, liền xông ra ngoài.

Mọi người lắc đầu, Bảo Bối đang chuẩn bị lao ra, bị Vy Vy giữ chặt: “Con gái, con đi làm gì?”

Bảo Bối khẩn thiết nói: “Con đi xem cô ấy, tìm cô ấy nói chuyện Mộ Sanh một chút, sớm nói rõ ra.”

Vy Vy nghe cô nói như vậy, cũng thu tay về.

Bảo Bối đuổi theo ra, để lại một đàn người lớn thốn thức không thôi.

Bảo Bối đuổi tới bãi đỗ xe, Lưu Cảnh ở đó, thần kỳ, cô còn gặp Mộ Sanh, Bạch Tuyết lên Ferrari trắng, Bảo Bối mở cửa xe, cũng ngồi vào ghế sau, gần như không suy nghĩ, Mộ Sanh cũng ngồi lên, xe chạy như bay mà đi. Lưu Cảnh đông cứng ở bãi đỗ xe, nói với Tiêu Nại và Vy Vy chạy đến, chỉ chỉ hướng xe chạy đi: “Xe, đi rồi.”

Nửa phút sau, đại thần lên xe đen đuổi theo.

Bảo Bối ngồi trên xe, nhìn Bạch Tuyết, Mộ Sanh lại nhìn Bảo Bối.

Bàn tay đi qua, giữ lấy Bảo Bối, Bảo Bối sừng sốt một chút, đưa tay, cầm lấy, cười với Mộ Sanh. Sau đó nói với Bạch Tuyết: “Bạch tiểu thư, tôi nghĩ, cô làm một chuyện, tỷ như, Mộ Sanh là của tôi mà không phải của cô. Không ai, trời sinh là của ai, duyên phận đi đến, mỗi người đều gặp được người thuộc về mình, nhưng, không nên cố ý áp đặt, như vậy sẽ chỉ làm người ta càng thêm ghét cô thôi.”

Bạch Tuyết như là khóc, giọng có chút nghẹn ngào: “Cô thì biết cái gì, tôi thích anh ấy, từ ngày đầu tiên Lưu Cảnh dẫn anh ấy về nhà, tôi đã thích anh rồi. Tôi rõ ràng, chênh lệch tuổi, nhưng..... Thứ tôi đã muốn, không thể từ bỏ.”

Mộ Sanh thờ dãi: “Bạch tiểu thư, cô quá tự tin, chắc không ai có thể chịu được cô.”

Bạch Tuyết mắng: “Câm mồm, cậu có tư cách gì, các người có tư cách gì mà tốt hơn tôi, hạnh phúc hơn tôi? Chỉ là một đám đại thiếu gia đại tiểu thư tay chân không chăm chỉ, có tư cách gì mà nói tôi?”

“Bạch tiểu thư.....” Bảo Bối đang muốn nói gì đó, bị Bạch Tuyết ngăn lại: “Đặc biệt là cô, cô câm miệng cho tôi. Nếu không vì cô, kế hoạch của tôi đã thành công, kế hoạch tôi đã thành công rồi ~!!”

Nghe Bạch Tuyết như mắc chứng tâm thần, Bảo Bối lạnh run. Mộ Sanh ôm Bảo Bối, nói với Bạch Tuyết: “Bạch tiểu thư, cô điên rồi.”

Bạch Tuyết càng thêm điên cuồng: “Không, không, tôi không điên, Mộ Sanh, anh là của em, chúng ta cùng chết đi. Chết rồi, anh chỉ là của em.....”

Mộ Sanh và Bảo Bối nghe cô nói nói như vậy, cảm không tự chủ được, Mộ Sanh háng giọng: “Bạch tiểu thư, cô đừng kích động, chúng ta nói chuyện.....”

Đáng tiếc Bạch Tuyết đã không nghe vào nữa, nhấn mạnh ga, tay lái vừa chuyển, phóng đến chỗ xe tải đối diện.

Mộ Sanh ôm chặt Bảo Bối, ôm cô vào ngực, nhẹ thì thăm bên tai cô: “Bảo Bối, anh yêu em.....”

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Khi Bảo Bối tỉnh lại, rất nhiều người đều ở bên cạnh cô, Vũ Tiểu, Duyệt Sam, Hách My, KO..... Duy chỉ có người kia.

Ai cũng không nhắc đến người ấy.

“Mẹ, Mộ..... Sanh.....” Đây là câu nói đầu tiên sau khi cô tỉnh lại

Vũ Tiểu quay mặt đi, không đành lòng nhìn Bảo Bối: “Mẹ với ba đi ngủ rồi, ở ngay vách bên cạnh, em đã ngủ năm ngày, anh đổi ca cho họ.”

Bảo Bối nhìn phản ứng của bọn họ, không khỏi nhú mày.

Vũ Tiểu quay đầu lại, nhìn người mệt mỏi và mất máu quá nhiều mà yếu ớt vô cùng trên giường, không khỏi suy nghĩ, thờ dãi nói: “Bảo Bối, còn mệt sao, mệt thì đi ngủ một lát đi.”

Người trên giường như nghe thấy gì đó, mắt nước chảy ra một chất lỏng nồng đậm trăm ngàn tình cảm, chảy khỏi hốc mắt.

Vũ Tiểu dùng ánh mắt không chút thương hại, nói cho cô nghe câu nói cô sợ nhất kia....

“Hà Mộ Sanh đã chết.”

Bảo Bối mở to mắt nhìn về phía anh, giữ chặt lấy áo anh, giống như muốn khẳng định gì đó trên người Vũ Tiểu.

Duyệt Nhi tiến lên an ủi Bảo Bối: “Đừng vậy, Mộ Sanh đã chết, chiếc xe kia bị hủy, Bạch Tuyết không chết, Mộ Sanh mất máu quá nhiều, đã chết, anh ấy che chở cho em, em bị thương cũng không nhẹ.....”

Bảo Bối mê muội một trận, bị thương, gãy dựa xuống giường, bị cánh tay Vũ Tiểu giữ lại, thân thể suy yếu khiến cô không ngừng nôn khan, cuối cùng chỉ có thể chảy lệ chua xót không ngừng...

Duyệt Nhi nhẹ nhàng mà vỗ vai Bảo Bối, an ủi cô, cho đến khi Bảo Bối khóc mệt mỏi, ngủ thiếp đi, Duyệt Nhi mở miệng nói: “Ngủ đi..... Nghỉ ngơi một chút, rất nhanh em sẽ hiểu được, ngủ đi.....”

Hách My nhìn một màn này, khổ sở muốn rơi lệ, KO cầm tay anh, ngồi bên cạnh.

Vũ Tiểu nhìn bọn họ, lo lắng nói: “Chú Hách, chú K, cháu đến phòng đối diện thăm Mộ Sanh, phiền mọi người ở đây.” Tay xoay nắm cửa, lại bỏ sung nói, “Coi chừng con bé, không nên làm chuyện không đành lòng. Lần này cần để bọn họ hoàn toàn hiểu được, không đủ khắc cốt ghi tâm sẽ không nhớ rõ, không dùng sự thật chứng minh, xúc động hiểu lầm là không đúng.”

--

Phòng bệnh đối diện có một người nằm, gầy hơn lúc trước, đáng vẻ anh tuần khiến người ta biết trước kia anh là người ra sao.

Nhưng ánh mắt hoảng hốt kia khiến người ta không đành lòng nhìn, cũng không thể không rút về định nghĩa lúc trước...

Duyệt Nhi và Vũ Tiểu đều cảm thấy mồ hôi lạnh tuôn ào ào, đáng ăn mừng là cách âm được bệnh viện thiết kế rất tốt.... Ngồi cạnh Mộ Sanh, lại nghe thấy vấn đề như thế....

Giọng đối phương vì lâu không nói mà trở nên khàn khàn yếu ớt:

“Sao tôi không chết.”

“Bởi vì bảo vệ của xe Bạch Tuyết rất tốt, cậu không thể chết.”

“Cô ấy có sao không?”

Lại là vấn đề này..... giọng điệu Vũ Tiểu bình tĩnh đến đáng sợ:

“Tôi đã nói rồi..... em ấy đã chết.”

“Không đúng, mọi người cũng cứu cô ấy, không phải, là tôi cứu cô ấy, tôi chưa chết, sao cô ấy có thể chết?”

“Bệnh viện cứu, nhưng mất máu quá nhiều, đưa tới thì đã quá muộn.....”

“Nói dối.....” Mộ Sanh tin chắc Bảo Bối vẫn sống....

Trong mắt ngập nước của Mộ Sanh ảm đạm như thế, nhìn trần nhà màu trắng thảm mang theo vài phần u buồn, vài phần yêu thương.

“Cô ấy thiện lương đáng yêu như thế, ông trời không thể bạc đãi cô ấy như vậy, tôi đã che cho cô ấy, sao cô ấy có thể chết? Cô ấy còn chưa tha thứ cho tôi, cô ấy làm sao có thể chết?”

Miệng của anh đang cười, nhưng mắt anh lại đang khóc.

Lệ, từng giọt chảy xuống khuôn mặt gầy, liều mạng ra khỏi giường: “Không phải, cô ấy không chết, đây không phải sự thật.” Nước mắt rơi xuống càng ngày càng mãnh liệt, đến cuối cùng khóc không thành tiếng: “Cô ấy đã chết, sao tôi lại còn sống? Tôi, lại không cứu được cô ấy?”

Một quyền, một quyền lại một quyền, đánh lên giường sắt: “Tại sao có thể như vậy, thế nào..... lại như vậy.”

Vũ Tiểu muốn giữ anh, Mộ Sanh lại càng ngày càng dùng sức, Tô Lưu Cảnh cầm thuốc an thần lại gần, đâm xuống cánh tay Mộ Sanh.

Lưu Cảnh thở phào một hơi, dầy vò lòng họ như vậy, chỉ mong có thể khiến bọn họ hiểu được tất cả.....

.....

Một ngày trôi qua, Mộ Sanh như đã hết nước mắt, đứng ở trước cửa sổ phòng bệnh, ánh mắt nhìn về bên ngoài, lại chỉ kính ngạc nhìn, lòng đã sớm mất đi.

Bảo Bối trong lòng anh, Bảo Bối bị ốm, Bảo Bối đang ngủ, Bảo Bối mắng anh, Bảo Bối lạnh như băng..... Ngập tràn trong trái tim, tất cả đều là Bảo Bối.

Vũ Tiểu nhìn Mộ Sanh, an ủi vỗ vỗ vai Duyệt Nhi, Duyệt Nhi cười nhạt, hỏi: “Anh Lưu Cảnh đâu?”

Vũ Tiểu nhỏ giọng bên tai cô nói:

“Anh ấy đi hỏi tình hình của Bảo Bối rồi.”

“À.....” Duyệt Nhi nhẹ nhàng gật đầu, nhìn về phía chàng trai đứng lặng im như điêu khắc trước cửa sổ, nhẹ giọng nói. “Hy vọng anh ấy có thể sớm khỏi phục, em đã không thể nhịn được muốn nói cho anh ấy, người kia đang ở đối diện...”

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy rộng ra, một chàng trai thoát nhìn như điên cuồng khoát trá báo tin mừng.

“Bác sĩ nói vết thương cuar Bảo Bối đã khỏi hẳn! Chỉ cần dùng thuốc ổn định tinh thần vài ngày là có thể xuất viện!.. Ha ha...” Khi Lưu Cảnh thấy rõ người trong phòng, tiếng cười biến thành vô cùng không hợp: “Aha, Aha, Mộ Sanh, cậu tỉnh rồi hả.”

“Bốp.....” Vũ Tiểu “Hoàn toàn” tự đánh vào gáy mình.

Duyệt Nhi đồng tình nhìn Lưu Cảnh gập rắc rối và Mộ Sanh cứng ngắc: “À.....”

“Mộ Sanh.....” Vũ Tiểu nhìn hai mắt sưng đỏ mở to của Hà Mộ Sanh, nói không nên lời là khiếp sợ, hay là khó nói, rốt cuộc chỉ vào nơi kia lớn tiếng hét: “Bảo Bối ở đối diện --”

Mọi người hô to tên Mộ Sanh, lại sợ tổn thương tới anh, đành phải mất kính ngạc nhìn anh điên cuồng chạy ra ngoài cửa phòng!

Cửa bị Mộ Sanh dùng hết sức đẩy ra, ngã thật mạnh lên thảm đỏ, đau nhức ở vết thương khiến cả người anh đỏ mồ hôi lạnh. Mắt lại nhìn Bảo Bối cũng đang giật mình, miệng gọi tên người kia.

“Bảo Bối.....”

Bảo Bối không rõ mình đã xông về phía người ngã trên mặt đất thế nào, cứ như thể không kim lòng nỗi ôm lấy Mộ Sanh.

Nhìn chăm chú đối phương.

Mộ Sanh khàn khàn mà nghẹn ngào: “Cám ơn vì em còn sống.....”

Bảo Bối roi lệ đầy mặt, thật tốt quá, chúng ta đều còn sống....

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Xuất viện rồi, không ai hỏi chuyện của Bạch Tuyết, không ai muốn nhắc đến cô ta.

Trải qua chuyện này, Bảo Bối hiểu ra hai vấn đề, một là phụ nữ IQ cao không nhất định thông minh, tình thương mới là mấu chốt. Hai là Mộ Sanh. Một người đàn ông có thể chết vì cô.

Trước kia mình rất chắc chắn, coi thứ gì cũng đơn giản, kết quả là tổn thương mình, và người quan trọng nhất với mình.

Tình yêu sẽ không đến mãi mãi, nó là mãi mãi nhiều sóng gió.

Tựa như Tô Lưu Cảnh nói, vài năm này anh xem như đã sống uống rồi, trọng tâm trong cuộc sống của anh, chỉ có một Hà Mộ Sanh, đến giờ, mới phát hiện, thế giới bên ngoài là tốt đẹp như vậy.

Cô hỏi anh, đó là chuyện tốt, vậy bây giờ anh không thích anh ấy nữa chứ? Không thể nhĩ.

Anh cười cười, nói, làm sao có thể? Anh là người đầu tiên anh thích, mối tình đầu luôn đặc biệt mà.

Anh còn nói, nếu không phải em nữa đường giết anh, anh nhất định sẽ biến thành giống như chị của anh, chỉ là, anh không có kiêu ngạo như chị ấy.

Vết thương của Bảo Bối rất nhẹ, khỏi hẳn cũng mau, Mộ Sanh lại khác, vết thương rất nhiều, quan trọng nhất là đầu cũng chịu va chạm mạnh, rất nghiêm trọng.

Tóm lại, khi Bảo Bối bị lệnh cưỡng chế xuất viện, Mộ Sanh còn nằm, trời nóng như thế, đây là đúng.

Ba mẹ Mộ Sanh, Bảo Bối vẫn không dám gặp, có một lần, Bảo Bối xông vào, bất ngờ gặp được ba Mộ Sanh, giống Mộ Sanh, cảm giác giống nhau.

Không khí lập tức trở nên lúng túng.

Bảo Bối còn không biết phải phản ứng thế nào, ba Hà đã nói trước: “Đến thăm Mộ Sanh?”

Gật gật đầu, thật thận trọng trả lời: “Chào chú.”

Thừa dịp ba Hà đi lấy khăn mặt, Bảo Bối nháy mắt với Mộ Sanh, vụng trộm nói: “Không phải nói không có phụ huynh à? Sao ba anh lại ở đây?”

Mộ Sanh cười vỗ vỗ đầu cô: “Dù sao sớm hay muộn cũng phải gặp, bây giờ gặp trước cũng được mà.”

Bảo Bối ảo não nói: “Nhưng, em chưa hề chuẩn bị tâm lý, sợ làm không tốt.” Đây là, đại học còn chưa vào đã nếm mùi gặp cha mẹ chồng, đây đây đây thật quá... ảo mà.

Mộ Sanh thoát nhìn rất vui vẻ: “Không có việc gì, may mà mẹ anh không ở đây, nếu không bà ấy ㄟ giết em.”

“Vì sao?”

Mộ Sanh lắc lắc đầu: “Bởi vì em không thể từ chối bà ấy.”

Bảo Bối không hiểu: “Có ý gì?”

“Đến lúc đó em sẽ biết. Nhưng, ba anh cũng dễ ở lắm.”

Bảo Bối còn muốn hỏi gì đó, ba Hà đã đi ra.

Nháy mắt lại đông cứng lại, không phải bởi vì cái gì, chỉ nhìn mặt lạnh của Hà Dĩ Thâm, có chút sợ. Lại bắt đầu sững sờ, ghen nói mấy câu lại nuốt xuống, cũng may Mộ Sanh cứu cô, giới thiệu: “Ba, đây là bạn gái con. Tiêu Bảo Bối.”

Ba Hà kiên nhẫn nhìn Bảo Bối một cái, nói: “Ừ, chú là ba bạn trai cháu, rất vui được quen cháu, Bảo Bối.”

Bảo Bối vốn kinh hãi, lập tức buông xuống, ba Hà tốt hơn trong tưởng tượng nhiều, nhưng ý thức vẫn đông lạnh, cô xôn không giỏi xử lý vấn đề quan hệ này, trước kia gặp bạn ba mẹ, đều rất khân trọng, vì thế cười nói: “Dạ, cháu cũng rất vui, cháu là bạn gái con chú.”

Nói xong, ngay cả Bảo Bối cũng tự thề lười. Nhìn thoáng qua Mộ Sanh cười thực high, càng ㄟ.

Ba Hà nhìn nhìn Mộ Sanh, lại nhìn nhìn di động, nói với anh: “Ba đi tìm mẹ con trước, có thể mẹ con không tìm ra đường về khách sạn.”

Gật gật đầu với Bảo Bối: “Bảo Bối, cảm ơn con chăm sóc Mộ Sanh, ba đi trước, đợi Lưu Cảnh sẽ đến.”

Bảo Bối trả lời: “Tạm biệt chú Hà.”

Ba Hà cùng con dâu lần đầu tiên gặp mặt, ngoài xấu hổ chỉ có cứng ngắc.

----- Ba Hà phân cách -----

Tô Lưu Cảnh thật ra đã đến, nhưng không muốn đứng trong phòng bệnh của Mộ Sanh, cảm giác như vậy, trước kia từng có một lần, thật không tốt. Hơn nữa phòng bệnh này, còn nhìn thấy Tiêu Bảo Bối.

Nhìn hai người ở bên nhau, vừa vui mừng lại sầu não,[đây là cảm giác gì thế....]

Chuyện của chị họ, anh cũng bất ngờ, không thể ngờ cô lại làm chuyện như thế.

Ngại vào cửa, đối mặt với Bảo Bối, đối mặt với Mộ Sanh.

Vừa vào cửa, Bảo Bối tiếp đón trước: “Anh Lưu Cảnh, anh đã đến rồi à.”

Tô Luru Cảnh nhìn Mộ Sanh đang ngủ, vấy tay với Bảo Bối, Bảo Bối hiểu rõ, chỉ chốc lát sau, hai người đã đứng ngoài hành lang bệnh viện.

Bảo Bối nghi ngờ: “Có chuyện gì không?”

Nhìn hết thấy xung quanh, anh cười khổ: “Em biết không? Anh vài năm trước, cũng là ở hành lang bệnh viện, ba Mộ Sanh nói với anh, ông ấy không phản đối chúng anh sống chung.”

Bảo Bối ngẩng đầu: “O...”

Luru Cảnh bỗng nhiên nói: “Thực xin lỗi.”

Bảo Bối mỉm cười: “Thực xin lỗi? Là anh chỉ chuyện này? Chuyện lần trước, thật ra em rất có lỗi với anh.”

“Anh không ngờ, chị họ của anh lại làm thế.” Tô Luru Cảnh áy náy nói.

Bảo Bối nhìn phía dưới: “Anh Luru Cảnh, đó là chị họ anh làm, không liên quan đến anh, huống chi, cô ấy bây giờ đã vào Ni Á .. em cũng không trách gì anh.”

Tô Luru Cảnh nhìn thẳng Bảo Bối, giống như nhìn thấu Bảo Bối.

Cho đến khi một tiếng ho khan không hài hòa truyền đến, anh mới bị hấp dẫn lực chú ý -- là Mộ Sanh.

Chàng trai mặc áo trắng dựa vào tường, không vui nhìn Luru Cảnh.

Tô Luru Cảnh đỡ lấy Mộ Sanh, cười ha ha: “Hà Mộ Sanh, sao cậu lại tìm được một cô vợ đáng yêu như thế.”

Bảo Bối cúi đầu, vội vàng nói câu: “Em đi hỏi bác sỹ xem.” Liền đào tẩu .

Mộ Sanh “Bình tĩnh” ho khan vài tiếng, khoát tay với người đối diện: “Cô ấy ngại à.....”

Luru Cảnh gờ ngón tay cái lên, nói: “Cực phẩm!”

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Tiêu Bảo Bối “Ly hôn” rồi, lần đầu tiên vào trò chơi, gần một tháng, trong trò chơi, rất nhiều thứ đã khác, tỷ như nói, vị trí đầu tiên trên bảng pk, đã đổi chủ.

Tỷ như nói, rất nhiều chuyện của Đông thần giáo, đều biến thành khó hiểu, nhân số tăng vọt, từ 41 người biến thành trên 300 người. Những người bạn tốt Đông Phương Tại Tại, đều đã rời đi.

Rất muốn biết vì sao, liền mua hai loa lớn nói trên kênh thể giới.

Không lâu nhận được một tin nhắn.

Là Đông Phương Tại Tại gửi đến.

Thì ra, ngay sau đó không lâu, xuất hiện một đám người bí ẩn, yêu cầu bang chiến với Đông thần giáo, sức chiến đấu của họ rất cao, giống như đánh đến hết máu, các huynh đệ trong bang phải dốc toàn lực.

Huynh đệ Liên Minh “Thích Viêm đại sư” kia Càng không ngừng tìm người pk, mà Sanh Li vẫn không thấy, thứ tự trên bảng pk bắt đầu thay đổi.

Về sau, các huynh đệ trong bang không quan tâm đến nhóm họ nữa, nhưng họ bắt đầu tự bang chiến, nhiều lần, đến cuối, cấp số và trang bị của rất nhiều huynh đệ tỷ muội đều bị rút xuống hàng thấp.

Chúng tôi biết bọn họ hack, mỗi lần pm, đều bị: “Công ty hội thẩm xét xử đề ý”, cuối cùng hết cách, các huynh đệ khổ luyện level với tìm trang bị cũng chẳng dễ dàng gì, đồng ý yêu cầu của Thích Viêm đại sư, để hấn gia nhập Đông thần giáo, sau đó từng bước từng bước rời khỏi, bây giờ mọi người đều chờ Sanh Li trở về.

Bảo Bối nhìn mấy thứ này, vẻ mặt như đường đen cháy, Đông thần giáo là tâm huyết của Mộ Sanh, cô cũng là cấp bậc nguyên lão, cứ bị hủy như vậy, đương nhiên sẽ không cam tâm.

Cô và bọn Sanh Li đều bị đuổi ra khỏi Đông thần giáo, kể hiện nay, là tìm Tại Tại.

Nhận được hồi âm của Tại Tại, chỉ có bốn chữ -- vẫn ở chỗ cũ.

Bảo Bối một khắc cũng không trì hoãn, lập tức phi thân đến, thuận tiện gọi điện cho Mộ Sanh, nói cho anh chuyện này.

Xuyên qua rừng rậm tuyết nguyệt, đi vào Tử Châu Nhai không chút do dự, đứng từ đỉnh cao nhìn xuống, tổn thất 2000 điểm atp, xuất hiện một mảnh mạn châu sa hoa ở trước mắt, Bảo Bối tiến đường đi đến, thông qua một sơn động, bên trong có hang động khác.

Trưởng lão Đông Phương gia đều ở trong này, nơi này là trước kia Sanh Li phát hiện ra, nơi luyện cấp tốt, quái đều hơn level 95, thích hợp để thăng cấp, nơi này, chỉ có vài nhân viên cao cấp mới biết được.

Bảo Bối vừa xuất hiện, mọi người liền xông tới, hỏi chuyện ly hôn, Sanh Li không logon và chuyện Đông thần giáo, cô trả lời từng thứ, bọn họ biết chuyện xảy ra với Sanh Li, đều hỏi han ân cần, mặc kệ tình cảm bên trong có mấy phần thật, Bảo Bối vẫn rất cảm kích họ.

Đang nói, bang chủ lên, Đông Phương Sanh Li xuất hiện trước mắt ở mọi người.

Bảo Bối vừa thấy anh vào, liền pm anh, trong giọng nói còn mang điểm trách cứ: “Thân thể anh vừa mới khôi phục, sao đã login?”

Sanh Li xoay người: “Anh không sao, trong giáo xảy ra chuyện lớn như vậy, anh có thể không tới sao? Hơn nữa chúng ta còn phải trùng hôn.”

Bảo Bối 囧 , trùng hôn (kết hôn lại).....

-----đường phân cách ----

[thế giới] Đông Phương Sanh Li: Khi ta không ở đây, đã xảy ra rất nhiều thay đổi, việc này tổn hại đến ta và huynh đệ của ta, xin các người chuẩn bị tâm lý tốt.

[thế giới] Đông Phương Sanh Li: Khi ta không ở đây, đã xảy ra rất nhiều thay đổi, việc này tổn hại đến ta và huynh đệ của ta, xin các người chuẩn bị tâm lý tốt.

[thế giới] Đông Phương Sanh Li: Khi ta không ở đây, đã xảy ra rất nhiều thay đổi, việc này tổn hại đến ta và huynh đệ của ta, xin các người chuẩn bị tâm lý tốt.

[thế giới] cô lỗ cô lỗ: Oa oa oa, đại thần Sanh Li lại đã về rồi, muốn sờ đại thần.

[thế giới] vũ ào ào: Sanh Li không ở, thứ tự bảng pk thay đổi, thật muốn nhìn huynh đứng đầu bảng thế nào

[thế giới] Đông Phương Hồ Ly: Giáo chủ, ngài rút cục cũng xuất hiện, các huynh đệ đều rất nhớ ngài, mau đánh chết “Thích Viêm đại sư”, báo thù rửa hận cho Đông thần giáo.

[thế giới] Đông Phương 葉 葉: Giáo chủ Sanh Li, giẫm lên chó.

[thế giới] thần kiếm bất bại: Chó không được dạy dỗ tốt, chủ nhân trở về liền tiếp tục sửa dạy ?? Xem lão đại chúng ta piu hấn.

[thế giới] Đông Phương Tại Tại: Xin chú ý dùng từ, Đông gia chúng ta không giao thiệp với kẻ khác thường, một là điều nhân, hai là man nhân, thật xin lỗi huynh đài, ngài vừa vận đều phù hợp.

[thế giới] Đông Phương Bảo Bối: Ba ngày sau, gia tộc Đông Phương yêu cầu tổ đội đoàn chiến với huynh đệ Liên Minh, nhân số 30 người, xin chuẩn bị tốt để nghênh chiến.

[thế giới] vũ ào ào: Rống rống, lại có trò hay nhìn oy...

[thế giới] giang hồ cười cười sinh: Đông Phương Bảo Bối? Cô không phải đã ly hôn với Giáo chủ Sanh Li à ? Sao lại xuất hiện ?

[thế giới] phản phật vòng: Ta ngày đó nhìn thấy Bộ Sơ, mỹ nhân ánh trắng kia ở chung với Đông Phương Sanh Li, sau đó huynh ấy liền li hôn với Đông Phương Bảo Bối, chẳng lẽ có ân tình??

[thế giới] thiên hạ có song: Điều này cũng đúng, nhưng đây là việc riêng của người ta chúng ta không tiện bình luận.

[thế giới] linh 0 cửu: Bộ Sơ không phải bị out sao? Chỗ diễn đàn có nói một ít, mọi người mau đến xem nhớ..

Bảo Bối vẫn quyết định không lên tiếng, nhưng cô vẫn 囧 , phía sau màn hình? Có thể có cái gì phía sau màn hình hả, càng lau càng đen.....

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Đang xem náo nhiệt, bỗng nhiên nhận được Sanh Li pm: “Chúng ta trùng hôn, em muốn hình thức nào?”

“Trùng hôn?” Bảo Bối nghi ngờ.

Sanh Li chậm rãi giải thích “Lần trước Sanh Li không phải Sanh Li này, em hiểu chưa?”

Bảo Bối ra vẻ đã hiểu: “À ~soga, nếu như vậy, em muốn cách thấp nhất trong game, chúng ta đi đăng ký một cái là được rồi.”

Sanh Li lẳng lặng nhìn cô: “Được, nhưng như vậy rất uất ức cho em.”

“Ồ chung một chỗ với anh, sẽ không uất ức.”

Vì thế, trong lãnh địa của gia tộc Đông Phương, giáo chủ và phu nhân bọn họ cùng hóa thành bạch quang, nhảy mất, biến mất.

[hệ thống] người chơi Đông Phương Sanh Li và người chơi Đông Phương Bảo Bối kết làm phu thê, mong ước bọn họ vĩnh kết đồng tâm

[hệ thống] người chơi Đông Phương Sanh Li xin đội chiến với đoàn Thích Viêm đại sư, quy cách 30vs30.

[hệ thống] người chơi Đông Phương Sanh Li xin đội chiến với đoàn Thích Viêm đại sư, quy cách 30vs30.

[hệ thống] người chơi Đông Phương Sanh Li xin đội chiến với đoàn Thích Viêm đại sư, quy cách 30vs30.

[hệ thống] người chơi Thích Viêm đại sư nhận khiếu chiến của người chơi Đông Phương Sanh Li, đoàn chiến 3 ngày sau tiến hành lúc 18:00.

Chuyện như thế, gần như là liên tiếp xảy ra.

Kênh thể giới lại bùng nổ .

[thể giới] tình duyên tế: Đây đây... Rốt cục, Giáo chủ Sanh Li và phu nhân rốt cục đã hòa thuận, tung hoa!

[thể giới] đầu gối thêu hoa: Nhưng, đoàn chiến rất lớn đấy, liệu có thất bại,

[thể giới] nước mắt nữ thần ánh trăng: Đang muốn đi xem kỹ thuật của hòa thượng với Sanh Li đây. Cơ hội nha.

[thể giới] nhọt nhọt loạn hoa: đại thần Sanh Li, lần phục hôn này có hồng bao tiệc rượu không, ta dẫn người đến.

[thể giới] ha Ni Á: Quyết chiến?? Quyết chiến??

[thể giới] phượng bá thiên hạ: Lại mở màn, Đông thần giáo bây giờ nên chinh đốn , trước kia tốt như thế, giờ suốt ngày chiến chiến.

[thể giới] ma thiên luân a hạnh phúc: Huynh đệ đám xx kia, sớm đã làm đây khó chịu rồi nhớ ..

[thể giới] ljojotsai: Thật không biết lúc này gm muốn làm gì, pm lại không dùng, gọi điện thoại cũng vô dụng, rút khỏi mộng du.

[thể giới] ljojotsai: Is chân tướng

.....

Bảo Bối tiếp tục chạy đường đen, lơ đãng hỏi Sanh Li: “Ba mẹ anh về rồi?”

Từ lần gặp ba Hà trước, Bảo Bối mỗi lần nhìn Mộ Sanh đều thật cẩn thận, rất giống ba Hà đó.

Sanh Li trả lời nói: “Đều về rồi, anh cũng đỡ rồi, nên về thôi.”

Bảo Bối vừa thấy, hưng phấn và hưng phấn: “Em đến chỗ anh, trong nhà em cũng không có ai, chỉ có mỗi chú cún, chán lắm.”

Sanh Li: “Được, em đến cửa khu xx, anh đi đón em.”

Sanh Li vội trả lời, Bảo Bối vội vàng dọn lap, lấy túi, cầm tay, đi ra cửa.

Nửa giờ sau, một người một chó xuất hiện trước cửa khi nhà cách Trung Quan không xa, người đàn ông nhìn xe dừng lại, lại nhìn một người một chó đi đến gần anh.

Sau đó cô gái kia nhảy dựng lên, vui cười nói: “A, sắc mặt không tệ, sợ anh nhầm chán, đến với anh, cảm động không?”

Nữ Nữ cũng thực nhu thuận “âu ầu” Kêu to vài tiếng.

Mộ Sanh cười ôm chầm vai cô: “Đứng đứng đứng, Bảo Bối của anh, cảm động chết anh.”

Bảo Bối nhăn nhó một chút: “Đã cưới hai lần rồi, làm sao còn nói lời buồn nôn như vậy.”

Mộ Sanh dắt xích, mày vừa nhíu: “Đây là chú chó cùng em vượt qua cuộc sống tịch mịch?”

Bảo Bối ngồi xồm xuống, vuốt Nữ Nữ: “Ừ, đúng vậy, ba mẹ anh trai không có nhà, đều dựa vào nó giúp em.”

Mộ Sanh đỡ cô đứng lên, có chút thâm tình có chút ý vị: “Về sau đã có anh.”

----- phân cách -----

Đi theo Mộ Sanh lên tầng ba, không cao, là căn phòng có một phòng bếp một phòng ngủ một phòng toilet, một người ở rất thoải mái.

Bảo Bối nhìn phải, lại nhìn trái, nhà ở sạch sẽ, giống như không là nam sinh ở.

Không khỏi cảm thán: “Phòng ngăn nắp quá.”

Mộ Sanh thừa nhận thẳng thắn: “Anh thích sạch sẽ một chút...”

Bảo Bối gật đầu, nhìn thấy máy tính Mộ Sanh mở ra, còn đang vào trò chơi, vì thế lấy lap ra, cũng đi vào.

“Kể tiếp, nên thảo luận xử lý đám giả hòa thượng và vú em kia thế nào.”

Mộ Sanh trở lại chỗ ngồi, nói với Bảo Bối: “Anh cảm thấy đây là bàn tay của Bạch Tuyết.”

Nghe đến tên, sắc mặt Bảo Bối thay đổi một chút, lòng còn sợ hãi nói: “Cô ta không phải đến Ni Á sao?”

“Bạch Tuyết ngày đó ban ngày bị giữ, buổi tối Đông thần giáo liền bị tập kích, thời gian trùng hợp.”

Bảo Bối cắn cắn môi: “Còn gì nữa? Chẳng lẽ lại là quỷ trong công ty?”

Mộ Sanh vỗ đầu Bảo Bối, cười nói: “Còn không phải quá ngốc, anh có bạn là hacker, cậu ra tra ra người chơi lần trước trùng ip với ip đăng nhập của chúng ta, acc lần trước của anh, là Bạch Tuyết vào.”

Bảo Bối vẫn nghi ngờ: “Nhưng Bạch Tuyết đã vào Ni Á rồi, đó là bệnh viện tâm thần nổi tiếng cả nước, không thể trốn ra.”

Mộ Sanh nói: “Cho nên ngoài Bạch Tuyết, phải còn người nữa, quen thuộc hệ thống công ty như thế, còn nữa năng lực khống chế hệ thống gm, nhất định là người của công ty.”

Bảo Bối hiểu rõ: “Cho nên, phải bắt được người phía sau, thì phải xuống tay với Bạch Tuyết.”

“Đúng, còn phải có người liên hệ với bọn họ, cần bọn họ phối hợp.”

Bảo Bối trở nên có chút đông cứng: “Em có cảm giác, sau chuyện lần trước, ba em nói ít đi, tuy rằng trước kia nói cũng không nhiều, nhưng.....”

Mộ Sanh an ủi nói: “Ba em là tự giận mình, không có việc gì, anh sẽ giải quyết.”

Bảo Bối có chút lo lắng: “Ba em không thể, nhất định là chú My mồm rộng, chuyện gì cũng nói với ba.”

Mộ Sanh ôm cổ Bảo Bối, thở một hơi bên tai cô: “Anh nói, có anh mà, chúng ta bây giờ, có phải nên làm vài chuyện có ý nghĩa không, tỳ như.....”

Anh hôn lên mắt cô, khẽ hôn, sau đó xuống phía dưới, thăm dò mũi cô, cuối cùng ấn lên cái miệng nhỏ nhắn, từng chút từng chút, đoạt lấy hơi thở của cô....

Chương 28

Chờ khi Mộ Sanh buông Bảo Bối ra, cô gần như là vô lực ngồi trong lòng Mộ Sanh, bên tai truyền đến giọng khàn khàn: “Ha ha, lần đầu tiên??”

Bảo Bối chỉ lo chôn mặt trong lòng anh, thờ phỉ phò, không trả lời.

Sau một lúc lâu qua đi, Bảo Bối khôi phục sắc mặt, lại càng không ngừng ngo ngoáy trong lòng Mộ Sanh.

“Làm sao vậy?” Nhận thấy Bảo Bối khác thường, anh hỏi.

Bảo Bối đỏ bừng mặt, giẫy khỏi cái ôm của Mộ Sanh, thật không vui nói: “Em muốn đi toilet.....”

.....

Khi Bảo Bối đi ra, Mộ Sanh đã bắt đầu vào trò chơi, thấy cô đi ra, thần sắc có chút thoải mái, nói: “Lên diễn đàn xem”

Bảo Bối theo lời mở máy tính ra, vào diễn đàn trò chơi.

Một tiêu đề tên là [huynh đệ Liên Minh nội chiến? Thích Viêm đại sư tạo phản] dán lên đầu, view rất cao.

Click vào, nhìn nội dung một chút, về mặt Bảo Bối có chút phức tạp.

Bài viết này, là nói mấy huynh đệ trong Liên Minh không chịu nổi tính cách và phong cách làm việc của Thích Viêm đại sư, hơn nữa dùng G quá độ, khiến cho bọn họ chịu bêu danh đủ, vì thế tập thể xúi giục, đánh rớt cấp Thích Viêm một trăm lần..... Huynh đệ Liên Minh thật ra chỉ là danh nghĩa.

Ngẩng đầu nhìn Mộ Sanh, Mộ Sanh có chút tiếc hận: “Vốn tưởng bằng vào thực lực để bọn họ tâm phục khẩu phục, nhưng bây giờ chúng ta không chiến mà thắng. Bọn họ bỏ quyền ..”

Bảo Bối lắc lắc đầu: “Đó không phải là do công ty chứ.”

Mộ Sanh nhìn cô, nở nụ cười một chút: “Đưa gốc, nếu cả điểm nhỏ này cũng không phát hiện ra, đã sớm đồ rồi.”

“Vậy cũng là là.....”

Trở lại trò chơi, trên thế giới lại loạn một trận.

[thế giới]royal_nancy: Quả nhiên là ác giả ác báo mà.

[thế giới] mân nhớ thước tâm: Đông thần giáo lại có chấn động, nói thật, vẫn thích Đông thần giáo trước kia cơ, Sanh Li người mau trở lại đi.

[thế giới] Ta vẫn cười cười: Nhưng người ta còn muốn xem Giáo chủ Sanh Li đối kháng mờ.. Không có..

[thế giới] tùy khinh trần: Đây quả thật có điểm đáng tiếc á, nhưng Sanh Li vừa mới phục hôn, liền đầu võ, không tốt.

[thế giới] thiên sứ đang ca hát: Is , nhưng Giáo chủ Sanh Li, người phải phát thêm hồng bao, để an ủi tâm hồn yếu đuối của chúng ta.

[thế giới] tịch tiểu san: Rong rong rong, tỏa sáng, mọi người đòi lì xì thôi.

[thế giới] công đảng _ nghiên: Bị kịch thôi qua.....

[thế giới] lão từ chỉ điều: tmd không phải là phục cái hôn sao? Có cần khoa trương như vậy hông? Đông x chỉ khoe khoang.

[thế giới] lão từ chỉ cường: Yo, giải tán đều phải giải tán, còn phát sáng cái chi.

[thế giới] Đông Phương thanh hiểu: Nhân huynh xin chú ý lời nói, chúng tôi không chịu ảnh hưởng của nhân gian, nội bộ rất đoàn kết. Tuyệt đối sẽ không giải tán, chúng ta là người một nhà.

[thế giới] mân nhớ thước tâm: Có cass, Đông Thần sẽ không giải tán ..

[thế giới] bách cách đêm: Một đám gây + một đám nc đối thoại nhàm chán.....

[thế giới] A cốc: Bách cách đêm, người nói lời này có ý gì.

.....

Loạn một hồi, Bảo Bối liền đóng cửa kênh thế giới, đầu vừa nhấc, dò hỏi: “Chúng ta đến Phụng Thiên Thành, Trọng Hòa Cung xem, Tân Thành không phải nơi cần xem ư? Có lên, về sau đó là nhà của chúng ta?”

Mộ Sanh nhìn cô, cân nhắc một chút, hỏi: “Em thích nơi đó?”

Bảo Bối gật đầu một cái.

Vì thế anh nói: “Được rồi, chúng ta đi xem.”

Ở sâu trong Trọng Hòa Cung.

Đi vào trong, có thể thấy được các đám mây vờn quanh mảnh rừng rậm mờ ảo.

Dần dần, đèn đuốc càng ngày càng dày, càng ngày càng nhiều.

Con sông trong suốt vờn quanh, tiếng nước như nhạc.

Ánh trăng ánh vào nước, bị gợn sóng đánh thành ánh bạc vỡ vụn.

Chạy vội tới Dao Tuyết Trì, may mà, Hồng Liên vẫn còn.

Đi vào Trọng Hòa Cung ba lần, tâm tình lại khác trước.

Bảo Bối im lặng.

Mộ Sanh thấy Bảo Bối chậm chạp không nói lời nào, chỉ lo nhìn cảnh sắc trước mắt ngẩn người, nhớ tới gì đó, vừa định nói ra miệng, lại nhịn xuống.

Hình ảnh đến cuối cùng là: Hai người, cùng nhìn mười dặm Hồng Liên ngẩn người.

Ước chừng 10 phút sau, hệ thống bỗng nhiên có gợi ý: “Giang hồ kỳ duyên, chúc mừng hai vị, gặp nhiệm vụ phụ thê – Hoa Dung Thiên Hạ.”

Bảo Bối phục hồi tinh thần lại, chuyên chú nhìn phụ đề bỗng nhiên xuất hiện, nhìn nhìn lại khung trò chuyện, Sanh Li gửi đến: “Nhìn kỹ nhiệm vụ phụ thê.”

Ánh mắt trở lại màn hình.

“Năm đó chuyện của cung chủ Trọng Hòa Cung và hoàng vũ đạo Lâm Vũ Hoàng, đến nay trên giang hồ vẫn thịnh truyền, xin hỏi hai vị có hứng thú nghe không?”

Bảo Bối không nghĩ nhiều, ấn “Tiếp tục”.

.....

.....[tính lược].....

.....

Đại khái sau vài cú nháy, mới xuất hiện khung nhiệm vụ chân chính: “Đi tìm ‘Liên Dục’ võ lâm chi bảo năm đó trả lại cho NPC Trọng Hòa Cung- Trọng Tuyết Chi. Hai vị sẽ nhận được phần thưởng.”

Rốt cục xem xong nội dung nhiệm vụ rồi, Bảo Bối thở phào nhẹ nhõm thật dài, cao giọng nói với Mộ Sanh: “Hà luật sư, biết ‘Liên Dục’ là cái gì không?”

Mộ Sanh rất thành thực lắc đầu: “Không biết.”

Bảo Bối mắt nháu lại, cười nói: “Em lại biết không ít, hắc hắc.”

“Trước anh từng làm nhiệm vụ “công tử hồ điệp”—đi tìm hoa chưa?”

Sanh Li trả lời: “Làm rồi. Phần thưởng nhiệm vụ là một chiếc Quỳnh Thương. Còn có nhiệm vụ hệ liệt, nhiệm vụ Tư Đồ tuyết thiên, phần thưởng là một miếng hồ phách.”

Bảo Bối mỉm cười: “soga~~, đó là hai cái, phù dung tâm kinh khắc lên quỳnh thương, liên thần cửu thức khắc vào hồ phách, cho nên chỉ cần giao hai cái này cho Tuyết Chi, là được.”

Sanh Li khó nén ý mừng, nói: “Làm sao mà em biết?”

Bảo Bối thoải mái mà nói: “Bối cảnh chuyện xưa này, là anh em dựa theo kế hoạch cá nhân của em, em đương nhiên biết .”

Sanh Li: “.....”

Thuận lợi giao nhiệm vụ, được phần thưởng là một tòa thành -- Trọng Hỏa Cung và một cái tên – Hoa Dung Thiên Hạ.

Quan thế mỹ nhân, vũ bá thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: end

Ngày tháng năm nào đó.

Trong nhà ăn V lớn nhất thành B đường 201, 5 người ngồi ngay ngắn.

Đi thông trên đường 201, một nam một nữ nắm chặt hai tay.

Nữ: Anh đang khẩn trương?

Nam: Nói vậy, anh không có.

Nữ: Rõ ràng còn gì.

Nam: Nào có? Là em khẩn trương.

Nữ: Vậy sao lòng bàn tay lại toát mồ hôi?

Nam: Đó là của em, em nắm chặt như thế, không chảy mới là lạ.

Nữ:.....

Nữ: Em còn có điểm sợ hãi , có quá sớm không?

Nam: Anh cũng không muốn để em biết sớm thế, nhưng vài người ở đó đã lên mình quyết định rồi, anh cũng hết cách.

Nữ: Ai! Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Còn chưa chuẩn bị tâm lý.

Nam: Em mất bình tĩnh?

Nữ: Không có.. Chỉ là sợ mất mặt không muốn đi vào mà thôi.

Nam: Vậy không phải mất bình tĩnh thì là cái gì? Không phải sợ , bọn họ cũng sẽ không ăn em.

Nữ: Em không sợ mà.

Nam: Không sợ, vậy vì sao em khẩn trương?

Nữ: Anh khẩn trương thì có ấy.

Nam:.....

Do dự nửa ngày rồi, một nam một nữ cuối cùng cũng đi vào.

Một người tự nhiên, một người xấu hổ đứng thẳng, nhất tề kêu một tiếng: “Ba, mẹ.”

Sau đó đều tự chuyển hướng sáng bên khác, kêu: “Bác trai, bác gái.”

Lại tiếp theo, nhìn giữa kêu: “Vũ Tiếu.” “Anh.”

Lại sau đó, bọn họ lại bình tĩnh căng thẳng ngồi xuống..

Đúng vậy, đây là thời khắc lịch sử vĩ đại -- phụ huynh đôi bên gặp mặt.

Nữ phụ huynh A: Đến đây là tốt rồi, muốn ăn gì?

Nữ phụ huynh B: Các con, thả lỏng, thoải mái đi.

Nam phụ huynh A: Khụ ~ khụ ~

Nam phụ huynh B:.....

Một thanh niên dư thừa khác: Hắc hắc, hắc hắc..

Cô gái: Cho con một phần com thịt bò, với một phần com A Lý Sơn, một cốc trà sữa nóng vị chocolate, cảm ơn.

Nữ phụ huynh B: Cái kia, con gái, khụ khụ!

Nam phụ huynh A:.....

Thanh niên dư thừa: Em gái, khụ khụ! [tới gần, nhỏ giọng nói] hình tượng đấy, tuy rằng đó là lượng com em ăn trong quá khứ, nhưng trường hợp bây giờ không đúng, không thể ăn nhiều như vậy.

Nữ phụ huynh B dùng sức gật gật đầu.

Cô gái chạy đường đen, nhỏ giọng: Cái gì thế, com thịt bò là Mộ Sanh thích nhất, chocolate nóng cũng là hương vị anh ấy yêu.....

Thì thầm thì thầm

Nam, nữ phụ huynh B vừa lòng địa gật đầu.

Thanh niên dư thừa:..... Bắt nạt bạn gái con không ở đây.....

Chàng trai: Một phần đậu đỏ nhiều trắng, một phần canh đậu lạnh. Cảm ơn.

Nữ phụ huynh A[nhỏ giọng]: Con, không phải con không ăn đồ lạnh à? Cũng rất ghét canh đậu mà? Hôm nay sao lại đổi tính ?

Nam phụ huynh A: Đó là Bảo Bối thích ăn đấy.

Chàng trai gật gật đầu: Con là thích com thịt bò.

Vì thế, nam, nữ phụ huynh A, B đồng thời vừa lòng gật đầu.

Nữ phụ huynh A: Bảo Bối, khi nào thì tốt nghiệp.....

Cô gái: Bác gái, ngày 28, lễ tốt nghiệp...

Nam phụ huynh A: Ngày 28?? Không phải hôm nay sao?

Nữ phụ huynh B: Bảo Bối, không phải con nói với mẹ, ngày mai tham gia tốt nghiệp lễ sao?

Nam phụ huynh B: Hôm nay đã là 28 rồi .

Chàng trai: Hôm qua em nhận thông báo, cũng nói với anh là ngày mai.

Cô gái: Không có khả năng mà! Trong thông báo viết là ngày 28.

Cô gái lấy di động ra, nhìn một chút, vẻ mặt đưa đám: Điện thoại của con hiện..... Là..... ngày 27.

Nam phụ huynh A: Mấy giờ?

Chàng trai: Sáu giờ tối.

Nữ phụ huynh A: Bây giờ là 17:42.

Nam phụ huynh B: Bây giờ còn tới kịp, ba đưa con đi.

Nữ phụ huynh B: Đúng, con gái, nắm chặt thời gian.

Chàng trai: bác trai bác gái, cháu đưa đi, mọi người ăn trước, cháu sẽ đưa em ấy đi...

Nữ phụ huynh B: vậy..... Được rồi, cẩn thận trên đường.

Nữ phụ huynh A: Con, lái xe cẩn thận.

Chàng trai: Dạ, ba, mẹ, mọi người ăn trước, có việc gọi điện thoại cho con.

Nam phụ huynh A: Được! Đi sớm về sớm.

Chàng trai và cô gái “Đoạn tuyệt mà đi”.

Thanh niên dư thừa: May mà lễ tốt nghiệp của con tuần sau curo.

Vì thế, lần đầu gặp nhau của phụ huynh hai bên kết thúc như thế.

Thành B, một chiếc chạy như bay trên đường xx, chàng trai và cô gái ngồi trong.

Chàng trai: Vợ yêu Bảo Bối, cuối cùng em cũng tốt nghiệp.

Cô gái: Ừ, tốt nghiệp rồi, hắc hắc.

Chàng trai: Anh chờ vất vả quá. Từ ngày đó, mỗi mắt chờ mong, sống một ngày bằng một năm.

Cô gái: Anh là luật sư, sao trong đầu toàn những chuyện này

Chàng trai: Anh cũng chỉ là đàn ông thôi.

Cô gái:.....

Chàng trai: Vợ yêu à, mau trở thành vợ yêu chân chính của anh đi...

Cô gái: Em vừa mới tốt nghiệp.....

Chàng trai: Anh chờ không được.

Cô gái:.....

Chàng trai nghiêm túc: Tiêu Bảo Bối tiểu thư, gả cho anh đi.

Làm đủ tâm lý chuẩn bị cự tuyệt, lỡ tai chàng trai đã nghe đáp án là: no.

Bên trong xe chìm vào trong lặng im..

Cô gái: Gì có ai cầu hôn như thế, không có hoa cũng không có nhẫn, càng không có quỳ xuống lịch lãm.....

Chàng trai: Vợ yêu, em nói gì??

Cô gái: Ngốc, em đồng ý.

Chàng trai: Oh, yeah!! Rốt cục đồng ý rồi, anh cuối cùng cũng giải phóng Quá tuyệt vời, bà xã anh yêu em.

Cô gái: Ai, anh lái xe cẩn thận.....

Vì thế, tiểu bạch thỏ ngây thơ vào lúc ban đêm đã bị sói đói ăn luôn.

Bị ăn gấu gao.

Vì thế, bọn họ ở bên nhau mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Hà Mộ Sanh Tiêu Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

